

Naslov originala :

Linda Howard

Death Angel

Loganu Čensu Vimanu za sve osmehe i Suzan Bejli iz
Iksčejndž banke za odgovore na sva moja pitanja o
elektronskim transferima

1.

Njujork

- Odlično si uradio posao - rekao je Rafael Salinas ubici, koji je stajao na drugom kraju sobe pored vrata. Nije mu se sviđalo da stoji isuviše blizu drugih ljudskih bića ili nije verovao Salinasu, pa je davao sebi prostora za beg u slučaju da susret ispadne gorak - što je bilo pametno. Osobe koje su bile oprezne sa Salinasom živele su duže od onih koje su mu verovala. Drea Ruso, privijena uz Salinasa, nije marila koji su bili ubičini razlozi, sve dok su ga držali podalje.

Od njega su je podilazili žmarci, od toga što je delovalo da nikada ne trepće. Videla ga je jednom ranije, a pri ovom susretu jasno joj je stavio do znanja da mu se nije sviđalo njeno prisustvo. Zadržao je svoj nezainteresovani pogled bez treptanja toliko dugo na njoj, te se zapitala da li mu je postao običaj da uklanja ljude koji su ga mogli prepoznati - ne one koji su mu plaćali, naravno, a možda čak i njih nakon što bi novac bio na sigurnom u njegovim rukama ili na njegovom računu, ili kako god da su ubice prikupljale svoje honorare. Nije imala ideju kako se zvao, nije želela da zna, jer iako bi istina trebalo da oslobađa, u ovom slučaju, mislila je, mogla bi biti smrtonosna. Mislila je o njemu kao o Rafaelovom ubici, ali on zapravo nije pripadao Rafaelovoj bandi; bio je slobodni agent koga je unajmljivao svako ko je mogao da ga plati. Barem dva puta do sada, koliko je ona znala, Rafael je ponudio zadovoljavajuću sumu.

Da ga ne bi posmatrala i možda otkrila kako se njegov ravnodušni pogled ponovo zadržao na njoj, nesrećno je ispitivački gledala u tamnocrveni lak na noktima na nogama. Namazala ga je baš tog jutra, misleći da će izgledati interesantno nasuprot krembelom svilenom kompletu koji je trenutno imala na sebi, ali je ta crvena nijansa bila isuviše sjajna. Trebalo je da se odluči za nežnoružičasto, nešto prefinjeno i skoro providno što bi išlo uz odeću, a ne da joj bude kontrast. Pa dobro, čovek se uči dok je živ.

Kada ubica nije odgovorio i nije požurio da uveri Rafaela da je bio počastvovan što radi za njega kao što su drugi bili, Rafaelovi prsti počeo nestrpljivo da dobiju po butini. To je bila nervozna navika koja se javljala kada mu je neprijatno, gest koji ga je odavao, barem što se tiče Dree. Ona je intenzivno proučavala svako njegovo raspoloženje, svaku njegovu naviku. Nije se *plašio*, ali je i on bio oprezan, što je značilo da su dva pametna muškarca bila u sobi.

- Ponudio bih ti bonus - rekao je Rafael. - Dodatnih sto hiljada. Kako ti to zvuči?

Drea nije podigla pogled, iako je brzo obradila ponudu i njeno značenje. Mnogo se suzdržavala da nikad ne pokaže zanimanje za Rafaelove poslove, a kada bi joj povremeno postavio neko uzgredno ali bitno pitanje, pravila se da ne zna na šta on cilja. Zbog toga Rafael nije bio toliko pažljiv kada je ona u blizini, kao što bi inače bio. Smatrao je da je ne zanima ništa što direktno ne utiče na nju, što je na neki način bilo tačno, samo ne onako kako je Rafael mislio. Pretpostavljao je da joj nije bilo stalo do toga koga je ubica usmrtio za njega, već samo do toga šta oblači, kako joj izgledaju nokti, da bi, zahvaljujući njenoj erotičnosti i privlačnosti, Rafael ostavljao još bolji utisak.

Nju je svakako zanimalo ovaj poslednji deo; kada je izgledao dobro u očima drugih, Rafael je uvek bio saosećajan, velikodušan. Drea je proučavala lančić od platine s dijamantima, koji joj je stajao oko desnog gležnja, i uživala dok su se dijamanti klatili svetlucajući na sunčevoj svetlosti, a platina presijavala u kontrastu s njenom preplanulom kožom. Lančić za gležanj bio je jedan od Rafaelovih poklona, jednom kada je bio veoma srećan zbog nečega. Nadala se da će ga ubičin uspeh dovesti u podjednako velikodušno raspoloženje; ne bi imala ništa protiv narukvice koja bi se slagala s lančićem - mada mu to nikada ne bi nagovestila. Uvek je dobro pazila da ne traži ništa od Rafaela, kao i da ispusti jedno „ooh“ i „aah“ za sve što bi joj darovao, čak i kada je bilo ružno, jer se čak i ružna koještarija mogla prodati.

Nije imala iluzija u pogledu stalnosti svog mesta u Rafaelovom životu. Sada je bila na vrhuncu igre, dovoljno zrela da bude ženstvena, dovoljno mlada da nije morala da brine zbog sede kose ili bora. Ali za godinu ili dve, ko zna?

Na kraju će se Rafael umoriti od nje, a kada do toga dođe, želela je da ima sakupljenu pristojnu ušteđevinu, uglavnom u vidu nakita. Drea Ruso je znala kako je biti siromašan i nije imala nameru da ponovo bude u tom položaju. Pokidala je sve veze s devojkom u koju je bila izrasla, s beskućnicom Endi Bats,¹ metom zlobnih šala zbog prezimena, kao i zbog svega drugog, i pretvorila se u Andreu (što je njoj zvučalo francuski) Ruso (da bi se slagalo s modernijim izgovorom njenog imena).

- Nju - rekao je ubica. - Želim nju.

Zainteresovala se - ko je bila *ona*? Drea je podigla pogled... i samo što se nije onesvestila. Ubica je netremice gledao u nju, istim hladnim pogledom bez treptanja koji je pamtila. Šok ju je udario kao talas plime; *ona* je bila *ta* o kojoj je pričao. Nije bilo drugih žena u sobi, niko drugi na koga bi mogao misliti. Ledeni prsti panike obavili su joj se oko kičme, ali joj se tada zdrav razum povratio i opustila se. Hvala bogu što je Rafael posesivan muškarac; on nikada ne bi...

- Traži nešto drugo - rekao je Rafael lenjo, obavijajući ruku oko njenih ramena i priljubljujući je uz sebe. - Ne bih mogao dati svoju amajliju. - Utisnuo

¹ Engl.:Guzina. (Prim.prev.)

joj je poljubac u čelo a Drea ga je ozareno pogledala i gotovo se zateturala od olakšanja, iako je pokušala da ne otkrije da je ijednog trenutka bila uplašena, skoro beživotna.

- Ne želim da je zadržim - rekao je ubica nemarno, ne sklanjajući pogled s Dreinog lica. - Želim samo da je jebem. Jednom.

Umirena Rafaelovim direktnim odbijanjem ovog zahteva, ponovo samouverena, Drea se nasmejala. Njen smeh je bio sladak, skladan kao zvonjava zvona. Rafael joj je jednom rekao da ga podseća na anđela, s njenom dugom, kovrdžavom plavom kosom, krupnim plavim očima i smehom nalik zvuku zvona. Upotrebila je osmeh namerno kao da je oružje, podsećajući Rafaela bez reči da je ona zaista bila njegov anđeo, da mu je donosila sreću.

Delovalo je kao da se celo ubičino telo ukočilo na ovaj zvuk, a njegova pažnja tako usredsredila na nju da je skoro osećala njen dodir na svojoj koži. Do tada, da je Drea razmišljala o tome, rekla bi da je ubica već bio oprezan, ali sada je nekako bio *još više* takav, kao da su mu sva čula probuđena, njegova usredsređenost tako pojačana da je osećala kako je peče na koži, a njen smeh ugušen tako naglo kao da se njegova ruka obavila oko njenog grla.

-Ja ne delim - rekao je Rafael uz razdražljivu notu u lagodnom govoru. Muškarac na vrhu nikada ne deli svoju ženu; kada bi je delio, prešao bi granicu, i to važnu u autoritetu koji je imao nad svojim ljudima. Ubica je to sigurno znao. Ali oni su bili sami u luksuznom stanu u potkrovlju, gde nije bilo svedoka koji bi potvrdili da je Rafael nešto uradio ili nije, pa je možda ubica zato mislio da je mogao dobiti ono što je hteo.

Ubica ponovo nije ništa rekao, samo je posmatrao i iako se nije pomerio, odjednom se u vazduhu između njih uskomešalo nešto smrtonosno. Privijena uz Rafaela, Drea je osetila njegov skoro neprimetan grč, kao da je i on bio svestan promene.

- Hajde - rekao je Rafael ravnodušnim tonom, ali Drea ga je dobro poznavala; uočila je uznemirenost koju se trudio da prikrije, a pošto nije bila navikla na to, skoro da mu je uputila uznemiren pogled, ali se na vreme zaustavila i umesto toga počela da posmatra nokte kao da je opazila ogrebotinu na laku. - To je mnogo novca da bi se odbacio zbog nečeg tako kratkog. Seks je jeftin; možeš ga kupiti mnogo za sto hiljada dolara.

Ubica je i dalje čekao, tih kao grob. On je postavio zahtev, i ono što je još trebalo odlučiti bilo je da li će ga Rafael usvojiti ili odbiti. Bez ijedne reči jasno je pokazao da ne želi ponudeni novac; umesto toga, u najboljem slučaju mogao je da ode i Rafael više ne bi mogao da zatraži njegove usluge kada mu zatrebaju. U najgorem slučaju - Drea nije želela da misli o tome šta bi moglo biti najbolje, a šta najgore. Sa ovakvim čovekom, sve je bilo moguće.

Rafael je iznenada pogledao u Dreu, njegov taman pogled bio je hladan, procenjivački. Udahnula je uznemirena tom iznenadnom hladnoćom i

procenjivanjem. Da li je u stvari razmatrao tu ideju, procenjujući koliko će ga koštati ako nastavi da govori ne?

- S druge strane - razmatrao je - možda sam ubedio sebe. Seks jeste *jeftin*, a i ja bih mogao štošta da uradim sa sto hiljada dolara. - Sklonio je ruku s Dreinih ramena i ustao, ispravljajući pantalone uvežbanim pokretom, tako da se porub prelomio preko njegovog stopala na tačno određenom mestu. - Jednom, rekao si. Imam neka posla po gradu zbog kojih ću biti zauzet pet sati, što je više nego dovoljno. Napravio je pauzu, a zatim olako dodao: - Nemoj da je oštetiš. - Ne pogledavši je ni krajičkom oka, zaputio se preko dnevne sobe ka izlaznim vratima.

Šta? Drea se ukočila ispravljajući leđa, nesposobna da ispravno razmišlja. Šta je to govorio? Šta je uradio? Ovo je bila šala, zar ne? *Zar ne?*

Dok je Rafael hodao ka vratima, Drein očajni pogled pun neverice bio mu je prikovan za leđa. Nije tako mislio. *Nije mogao* tako da misli. Svakog trenutka će se okrenuti i nasmejati, uživajući u šali na ubičin račun, nije važno što je zbog njega srce skoro prestalo da joj kuca. Nije marila što ju je gotovo nasmrt preplašio, ne bi mu rekla ni reč, samo kada bi se zaustavio, kada bi rekao: „Da li si stvarno mislila da sam ozbiljan?”

Nema šanse da bi je dao ubici, nema šanse...

Rafael je došao do vrata, otvorio ih... i otišao.

Jedva dišući, pluća zgrčenih usled navale plime panike koja je pretila da je uguši, Drea je slepo zurila u vrata. Sada će ih otvoriti i nasmejaće se. Evo sada, svakog trenutka, Rafael će se vratiti.

Nije gledala uubicu, nije se pokretala, nije treptala, bila je potpuno sleđena. Damari su joj bubnjali u ušima, otkucaji srca bili su kao grmljavina. Značaj onoga što je Rafael upravo uradio bio je toliko veliki da to nije mogla da pojmi. Njeno telo i veći deo njenog mozga su utrnuli, ali deo njenog uma i dalje je funkcionisao, i dalje shvatao da ju je Rafael bacio lavu, a zatim otišao bez trenutka oklevanja i ne pogledavši unazad.

Ubica je ušao u njeno vidno polje i, približivši se ćutke vratima, zaključao ih - sve brave, čak je i lanac namakao u njegov žleb. Niko ne bi mogao da uđe, čak ni s ključem, a da ga on ne čuje.

Život je navirao nazad u njeno telo i izjurila je iz sobe lupajući potpeticama od deset centimetara po mermernim pločicama. Njeno telo se ponašalo prema sopstvenoj volji, gonjeno očajanjem, bez misli ili plana. Jurnula je prema hodniku, a onda ju je, kako je mozak sustigao telo, jedno saznanje naglo zaustavilo. Dalje niz hodnik bile su spavaće sobe, a to je poslednje mesto na kojem je želela da bude.

Očajno je pogledala oko sebe. Kuhinja... tamo su bili noževi, čekić za meso - možda bi mogla da se odbrani...

Od *njega*? Svaki napor koji bi učinila njemu bi bio smešan - ili, još gore, naljutio bi ga, možda dovoljno da je ubije.

Iz minuta u minut njen cilj se menjao od izbegavanja do pukog preživljavanja. Nije želela da umre. Koliko god okrutno da se ponašao prema njoj, šta god da radi, nije želela da umre.

Nije bilo bezbednog mesta, utočišta u kom bi se sakrila. Iako je to znala, priznavala sebi, nije mogla samo da stoji tamo; nemajući kuda da ode, bez načina da ga zaustavi, istrčala je na balkon, visoko iznad grada. Dospela je do zida i nije mogla dalje, sem ukoliko ne pokuša da leti, ali njen nagon za samoodržanjem bio je prejak da bi to dozvolio. Sve dok je živa, pokušaće da tako i ostane.

Naslepo je posegla rukom i stisnula gvozdenu ogradu iznad zida. Prsti su joj se uvili oko metala dok je zurila u prazno. Central park se prostirao ispod nje, sveža zelena oaza u središtu prostranog gustiša čelika i betona Menhetna. Ptice su lebdele ispod, a iznad su debeli beli oblaci lenjo plovili preko čistog nebeskog plavetnila. Vrela sunčeva svetlost dotakla joj je lice, gole ruke i ramena dok je povetarac flertovao s njenim kovrdžama. Osećala se odvojenom od svega toga, kao da ništa nije bilo stvarno, čak ni vrelna sunca na njenim obrazima.

Osetila je da se približava, osetila je da je zastao kada joj se približio. Nije ga čula, nije bila svesna nijednog zvuka sem šuštanja povetarca i nejasne buke grada daleko ispod; i pored toga, znala je da je on tamo. Svaki nerv u njenoj koži pozivao je na uzbunu, govoreći joj da se Smrt upravo sprema da posegne za njom i dodirne je.

Njegova šaka se smestila na nagu krivinu njenog ramena.

Panika joj je eksplodirala u lobanji, mentalni vatromet koji je izbrisao misli i dela. Nije reagovala; nije mogla. Stajala je i divlje drhtala, jer nije bila sposobna da uradi ništa više, čak ni manje.

Polako, kao da je ispitivao sastav njene kože, pomilovao joj je ruku celom dužinom. Šaka mu je bila tvrda i topla, vrhovi prstiju i dlan grubi i žuljeviti, ali mu je dodir bio kontrolisan, čak... nežan? Očekivala je okrutnost, bila spremna na nju, toliko se usredsredila na puko preživljavanje da nije mogla da pojmi stvarnost milovanja. Čula su joj se zateturala kao da je udario.

Njegova šaka je klizeći dospela do njenih prstiju, koji su i dalje bili čvrsto isprepleteni oko šipke, i lagano ih pomilovala pre nego što je promenila pravac i krenula uz ruku polako kao i dok se spuštala. Kada je stigao do njenog ramena, nije se zaustavio, već je nastavio uz vrat, pomerio mnoštvo kovrdža u stranu i kliznuo prstima preko njenog grla, krivine vilice, prateći tanke niti mišića i tetiva i izazivajući žmarce koji su joj jurnuli kroz celo telo. Trenutak kasnije usmerio je pažnju na široku bretelu njene svilene bluze i igrajući se njome

zavukao prste ispod, prateći naniže liniju tkanine. Ako ranije nije bio svestan da ne nosi grudnjak, sada je to znao.

- Diši - rekao je, što je bila prva reč kojom joj se obratio. Njegov dubok, blago grub glas zazvučao je kao komanda.

I disala je, hvatajući vazduh i shvatajući tek tada, zbog trenutnog olakšanja u plućima, kako je zadržavala dah toliko dugo da je bila u opasnosti da se onesvesti.

Polako, i dalje jednako polako, krenuo je šakom niz bok, dok je toplota njegovog dodira pržila kroz tanku svilu. Dospeo je do ruba bluze i zagnjurio prste ispod nje, istražujući elastičan pojas njenih plitkih, lepršavih pantalona, klizeći ispod i oko njega. Sada je znao da ne nosi ni gaćice. Drea je progutala knedlu u grlu i zažmurila.

Zatvaranje očiju bilo je instinktivno da bi isključila njega, da bi se udaljila odatle i od tog trenutka, ali zahvaljujući tom potezu, sva ostala čula su joj se još više probudila. Ležerno je prelazio šakom preko njenog stomaka i kako nije bilo ničega što bi joj odvratilo pažnju, usredsredila se na dodir toliko snažno da ju je to gotovo zabolelo. Mišići su joj se zgrčili, celo telo se zateglo dok se kretao naviše, a ona čekala, još jednom zadržavajući dah.

Njegova šaka potpuno joj je prekrila levu dojku, a vazduh joj je jurnuo iz pluća. Držao joj je dojku, milovao je, prekrivao dlanom kao da je procenjuje. Brzo je prelazio palcem preko njene meke bradavice, dražeći neravno jastuče, dok nije nabrekla i ostala da štrči čvrsta i jedra; zatim je prešao na drugu dojku i ponovio ceo proces.

Ponovo su joj se čula uskomešala. Zadovoljstvo koje joj je pružalo milovanje raspršilo joj je misli, ostavljajući je da dahće i bori se za oslonac, za nešto što bi je održalo na nogama. Šta god da je očekivala od njega, to nije bilo... ovo.

Sagnuo je glavu i vreline njegovih usta, mekoća njegovih usana sklopila se preko osetljive linije njenog vrata dok se kretao dalje i pritiskao svojim telom zadnju stranu njenog, od ramena do kolena. Oh, bože, bio je tako vreo. Bilo joj je hladno, ali ju je njegova vreline opekla. Pripremila se na okrutnost, ali je on skliznuo ispod njene odbrane dodirom koji je donosio samo zadovoljstvo.

- Neću te povrediti - promumlao je dok su mu se usne kretale preko njene kože a druga šaka skliznula ispod njene bluze. Igrao se njenim grudima, milujući ih, štipkajući joj bradavice, a zbog usana na njenom vratu, želudac joj je sišao u pete kao da je na toboganu smrti, penjući se i padajući na vrtoglavoj plimi uzbuđenja.

Nije imala pojma koliko dugo su tu stajali, znala je samo da je uznemirujuće zadovoljstvo trajalo i trajalo. Bila je izgubljena, na moru bez kompasa. Ovo je do sada bilo izvan njenih iskustava i očekivanja, tako da nije imala pojma šta da radi. Zadovoljstvo? Njen odnos s Rafaelom sastojao se samo

iz toga da on bude zadovoljan; njeno zadovoljstvo uopšte nije bilo deo toga. Prihvatila je to, usredsređujući se na sve što je moglo da ga usreći. Kada je uopšte poslednji put muškarac pokušao fizički da je zadovolji? Sećanje na to bilo je maglovito, izgubljeno u godinama, tako davno je prestala da očekuje bilo kakvo lično uživanje. Činjenica da je to osetila sada u rukama - bukvalno - ubice hladnog kao stena bila je zapanjujuća.

Povukao ju je za bradavice, nežno ih štipkajući, a uživanje je bilo toliko jako da je u preponama osetila pravo seksualno uzbuđenje. Osetila je kako se pokreće nagore i unazad, kako joj se telo instinktivno izvija u njegovim rukama dok joj prsti klize preko njegovog potiljka, osećajući čvrstinu, debljinu mišića. Prianjala je uz njega slušajući meke zvuke poziva koji mu je upućivala, osećajući tvrdnu izbočinu u njegovim pantalonama dok je kružnim pokretima prelazila zadnjicom preko nje. Stomačni mišići ponovo su joj se zgrčili, ovog puta u slepom iščekivanju, i pokušala je da se okrene ka njemu.

Zaustavio je, držeći je licem prema ogradi dok se grad prostirao ispred i oko njih. Osećala je kako povlači elastični pojas njenih pantalona, osetila je iznenadnu hladnoću na svojoj nagoj zadnjici dok je vukao svilu nadole, osetila je zatezanje lastiša preko butina.

Panika je ponovo jurnula, još jednom pomešana s nevericom i užasom. *Ovde?* Na balkonu, na otvorenom, gde svako može da ih vidi? Ulica je bila isuviše daleko da bi iko odozdo mogao da ih opazi, ali šta je s ljudima u okolnim zgradama? Ovaj grad je preplavljen teleskopima, hiljade i hiljade ljudi špijunira svoje komšije u zgradama preko puta ulice, a sigurno FBI ili DEA ili *neko* motri na Rafaela, što znači da posmatraju i nju - a ovaj muškarac je drži polunagu na balkonu.

Ponovo se približio, mumlajući nešto tiho i umirujuće. Pritisnuo je telo uz njeno nago i provukao šaku između njih. Čula je prigušen zvuk otvaranja rajsferšlusa, pesnica mu se načas utisnula u prorez njene zadnjice, iznenadivši je tako da je prigušeno kriknula, a zatim nije bila svesna ničega sem sopstvene bolne razgolićenosti i jakog pritiska njegovog golog penisa o otvor na njenom telu.

- Nagni se malo.

Njegova ruka na njenom potiljku pobrinula se da ga ona posluša. Stopala su mu bila između njenih, gurajući ih u stranu koliko god je to bilo moguće, s obzirom na to da su joj pantalone sputavale butine. Savio je kolena, spuštajući se tako da zauzme bolji ugao, a drugom šakom je pomerao nabrekli glavić napred nazad duž njenog vaginalnog otvora vlažeći i sebe i nju. Zatim ga je gurnuo naviše i unutra, ulazeći sporo i teško.

Drea se izvila, kao crv na udici. Mišići njenih bedara su se grčili i opuštali, podrhtavajući. Uhvatio ju je, povukao ka sebi, držao poduprtu dok se polako povlačio a zatim ga ponovo zarivao. Desnom rukom ju je stezao uz sebe, dok je levu šaku položio je između njenih mekih usmina. Obujmio joj je prstima

klitoris, držeći ga zarobljenim dok se kretao u njoj, nazad i napred, nazad i napred, dodirujući nešto unutar nje nabrekli tvrdim penisom - njenu G tačku možda - bože, nije znala, znala je samo da juri ka orgazmu toliko brzo da nije mogla da misli, zatim je svršavala, snažno, njeni unutrašnji mišići su ga muzli, a divlji životinjski zvuči orgazma otkidali su se iz njenog grla.

Pala bi napred da nije bilo njegovog stiska. Izašao je iz nje i okrenuo je, držeći je dok nije prestala da dahće i da se tresu, dok nije prestala da plače. Zašto je plakala? Nikada nije plakala, barem ne izistinski. Ipak, sada su joj obrazi bili mokri, a disanje teško i isprekidano. Borila se da uspostavi kontrolu, a kada je uspela, otvorila je oči i pogledavši naviše susrela njegov pogled i ponovo izgubila dah.

Mislila je da su mu oči braon, ali sada je videla da su boje lešnika, što je bila krajnje neodgovarajuća reč za boje koje je u njima zapazila: ne samo smeđu, zelenu i zlatnu, već i primesu plave, sive i crne, a zatim trag belih pruga. Izbliza ju je ta boja podsećala na crni opal, pun iznenađujućih tonova. Pogled mu nije bio hladan; osećala se kao da ju je opekla vreline koju je tamo videla, silina želje. Nimalo se nije ohladio, što je bilo suprotno svakom iskustvu koje je imala. Kada muškarac svrši, gubi interesovanje za nastavak igre. Ali ovom muškarcu je i dalje bio tvrd, i dalje spreman, i...

- Ti nisi svršio - izbrbljala je, pogođena iznenadnom spoznajom.

Poveo ju je nazad prema otvorenim staklenim vratima, odižući je od poda kada su spuštene pantalone zapretile da je sapletu. - Samo jednom, sećaš se? - rekao je, pogleda sjajnog od vrelina i divlje namere. - Dok ne svršim, sve ovo se računa kao samo jednom.

2.

U zgradi dijagonalno naspram Rafaelovog stana, federalni agent je žmirnuo ispred monitora, a zatim objavio s prizvukom zaprepašćenja: - Hej, devojka ima dečka.

- Šta? - Viši agent je prišao monitoru i zagledao se u njega, u par na balkonu. Zviznuo je. - Kad smo kod rizika; Salinas je upravo izašao iz zgrade. Namrštio se proučavajući slike. - Ne sećam se da sam video ovog tipa ranije. Možemo li da ga identifikujemo?

— Mislim da ne; svakako ne još. Nije nam pod dobrim uglom. - Uprkos tome, prvi agent Zavijer Džekson, igrao je prstima po tastaturi pokušavajući da popravi rezoluciju. Salinas je dobro izabrao svoj luksuzni stan u potkrovlju; ugao, visina, udaljenost, sve je funkcionisalo tako da u najgorem slučaju barem oteža vizuelni nadzor - i koliko god da je vizuelni zapis bio loš, to što su imali i dalje je bio prokleta bolji pogled od bilo kog tonskog zapisa koji su uspevali da dobiju. Ne samo što je stan bio zvučno izolovan već je Salinas instalirao i sofisticiranu opremu koja je osujetila svaki njihov pokušaj prisluškivanja. Niti im je dato dopuštenje da ozvuče ijednu od njegovih telefonskih linija, što je prema Džeksonovom mišljenju značilo da su neki od sudija na visokim položajima bili u Salinasovom dobro skrojenom džepu. Ti moćnici su ljutili Džeksona jer su se suprotstavljali njegovom osećaju za pravdu, za ispravno i pogrešno. Sudije su ljudi; mogu da budu glupi, pristrasni, naprosto loši, ali dovraga, ne bi trebalo da budu korumpirani.

Zamrzao je snimak para i poslao ga u program za prepoznavanje lica, ali se nije mnogo nadao.

Viši agent je bio Rik Koton; u Birou je bio skoro dvadeset osam godina, osedeo je u toj službi. Bio je tih čovek, sposoban za posao koji je obavljao, ali nedovoljno nadaren i politički obrazovan da bi napredovao više od sadašnjeg položaja. Za nekoliko godina će se povući, dobiće svoju penziju, a njegovo odsustvo neće ostaviti prazninu, ali istovremeno, ljudi koji su radili s njim pamtiće ga kao solidnog agenta.

Tokom šest godina u Birou, Džekson je radio s nekim sjajnim ljudima koji su bili dupeglavci ili, još gore, lenštine odlične u ljubljenu dupeta, tako da se nije žalio na Kotona. Ima mnogo gorih stvari na svetu od rada s pristojnim, sposobnim čovekom.

- Ovo bi mogao da bude naš ulaz - rekao je Koton dok su čekali da vide da li kompjuterski program može da pripoji ime licu nepoznatog muškarca. Do sada nisu našli pukotinu u Salinasovom zidu obezbeđenja, ali snimanje devojke tokom seksualnog odnosa s nekim drugim tipom bilo je sredstvo koje bi mogli

da upotrebe protiv nje. Dolazak do nekoga unutra bio bi neverovatan obrt - istina je da to ni na koji način ne bi povećalo Kotonovu slavu, jer bi neki lukavi i dobro informisani operater koji sedi u kancelariji našao način da sebi pripiše zaslugu za to, a Koton ne bi protestovao već bi samo nastavio da radi bez prekida na svoj pouzdan način.

Džekson je mislio da bi možda baš on mogao da bude taj lukavi i dobro informisani operater, jer neka ga đavo nosi ako dopusti da neko drugi preuzme sve zasluge posle nepodnošljivo dugih, dosadnih sati koje su on i Koton uložili u ovaj zadatak. Ipak, on ne bi zaboravio Kotona; taj čovek je zaslužio više.

Džekson je pažljivo gledao u podeljeni ekran, tražeći bolji ugao, ali delovalo je kao da je kučkin sin tačno znao gde se oni nalaze, jer ni jedan jedini put nije otkrio više od dela lica. Ipak, njegovo desno uvo - Džekson je zamrzao veoma dobru sliku njegovog uva. Uši su dobre; razlikuju se od osobe do osobe prema obliku, veličini, položaju na glavi i unutrašnjoj spirali usne školjke. Ljudi koji se prurušavaju često potpuno zaborave na uši.

Program za identifikaciju lica predao se objavivši mu da nema ničeg što se podudara sa unetim podacima, što je i očekivao. - Hajde, pogledaj u ptičicu - mrmrljao je čoveku. - Daj mi da te fotografišem.

Džekson je bio toliko duboko usredsređen na svoj zadatak da nije shvatio šta gleda sve dok se Koton nije s nelagodom nakašljao. - Dođavola - promumlao je. - Radi je baš ovde, na otvorenom. - Nije da su zaista mogli da vide nešto, ali je prema položaju i pokretima para bilo očigledno šta se dešava na balkonu.

Onda se nepoznati muškarac naglo okrenuo na drugu stranu, pokazujući kameri leđa i pomalo pomerajući a pomalo noseći devojkicu otišao u potkrovlje, zatvarajući klizna staklena vrata za sobom.

Nijednom im nije omogućio jasan pogled na svoje lice.

Posle svetlosti i toplote suncem preplavljenog balkona, stanje bio blaženo prohladan i zamračen, i prikriven. Drea se držala za njega da bi imala oslonac; noge su joj bile kao kuvani rezanci, a mozak kao kaša. Spustio je glavu i ostavljao trag sporim poljupcima linijom koja je vodila niz njeno grlo i preko ključne kosti. - Da li je ovo mesto ozvučeno? - pitao je dubokim polučujnim glasom, pokrećući usne duž njenog ramena dok je mumlao reči uz njenu kožu. - Ima li negde kamera?

- Sada ne - odgovorila je Drea, a zatim je oštar talas požude pomešane sa strahom pretvorio njenu unutrašnjost u vodu. Naporno je radila da bi je ljudi posmatrali kao ukras, zaljubljen u sebe i tek nešto više od male glupače: kratko, bezopasno. To što su je potcenjivali pružalo joj je ogromnu prednost... ali delovalo je da je on nimalo nije potcenio, a to joj je i godilo i plašilo je. Ako je on mogao da vidi mozak ispod glume, onda bi to mogli i drugi. Istovremeno, njegov olako donet zaključak da bi ona mogla znati odgovor na tako presudno

pitanje zadovoljio je potrebu za koju nije znala da postoji, glad da bude tretirana kao jednaka na *nekom* nivou.

U svakom slučaju, sada je bilo prekasno da nastavi da glumi glupaču. Nehajno je dodala: - Imao ih je, ali je shvatio da bi posedovanje bilo kakvih snimaka moglo da bude opasno za njega.

Na početku ju je Rafael pratio kud god da ide, a skrivene kamere su je snimale u njenoj spavaćoj sobi, kao i u kupatilu. Nije imala nimalo privatnosti i jednostavno se prepustila struji, trudeći se da joj aktivnosti budu potpuno bezopasne i dosadne. Bila je s njim skoro pet meseci kada je slučajno čula kako govori Orlando Dumi, svom elektronskom čarobnjaku, da se otarasi svih kamera i mikrofona i da spali trake. Orlando se nije zamarao time da mu kaže da je sve digitalno i da nema nikakvih traka, ali se Drea sama slatko nasmejala na Rafaelov račun.

Ako je Rafael želeo da zna koliko često je išla da sređuje nokte i kosu, u redu, neka gubi vreme na njeno praćenje. Išla je u kupovinu, gledala televiziju i stekla naviku da posećuje najbližu biblioteku i prelistava knjige o drugim zemljama, koje su stajale na stolu. Zadubila bi se u slike i na namerno brižljiv način naglas čitala Rafaelu odeljke o različitim običajima i geografskim karakteristikama, dok joj on nestrpljivo ne bi rekao da nije zainteresovan za lasice i lemure, niti ga zanima koji vodopad je najviši na svetu. Drea je uspevala da deluje blago povređena, ali bi nakon toga takve sitnice zadržala za sebe. Ubrzo posle toga, prestao je da šalje ljude da je prate kad god bi napustila stan u potkrovlju.

Veći deo vremena Drea nije rizikovala i ponašala se kao i kada su je pratili. Zaista je često sređivala nokte i/ili kosu i provodila je mnogo vremena u kupovini i lično i preko interneta. Televizor u spavaćoj sobi bio je podešen na kanal za kupovinu, a blokčić koji je stajao tamo izvrljan brojevima proizvođača - brojevima koje je često brisala ili menjala, za slučaj da Rafael pošalje nekoga da proveru. Bilo je tu i pravih brojeva odevnih predmeta, ako bi išao toliko daleko u proveravanju. Provodila je mnogo vremena radeći upravo ono što bi Rafael očekivao da radi.

Ipak, povremeno je radila nešto potpuno drugačije. Rafael je bio nemilosrdan i ulica ga je dobro obučila, ali mislio je da je Drea nedovoljno inteligentna i da nema šta da mu promakne, tako da mu je promicalo mnogo toga.

Međutim, ovaj čovek, ovaj ubica koji ju je držao u svom naručju, video je ispod njene pažljivo izgrađene fasade, lišivši je njene odbrane i otkrivajući je bez napora kao i kada joj je skinuo pantalone. Gledala je netremice u prorez u koji su mu se oči pretvorile, pitajući se šta je još zapazio. Da li je njena tajna bila na sigurnom s njim, ili je na nju gledao kao na kartu koju bi mogao povući kad god bi to bilo strateški korisno? Možda je želeo da mu da informacije o Rafaelu. Šta god da je želeo da ona uradi, moraće tako i da bude; nije imala

izbora. To je zapravo bila odluka koju je lako doneti, jer je ovaj čovek bio jedna od nekoliko osoba na koje bi se kladila protiv Rafaela.

Misli su je otrgle kontroli njenih preopterećenih čula, a kako joj se bistrina vraćala, ponovo je osetila ledene prste panike. Nije završio s njom. Do sada je nije povredio - upravo suprotno - ali to nije značilo da je bezbedna. Možda se samo igrao njom, terajući je da spusti svoj štit, da se opusti. Možda su ga uveseljavali iznenadni udarci.

- Previše razmišljaš - promrmljao je. - Opet si napeta.

Misli! - naredila je sebi, terajući paniku od sebe. Morala je da misli, da počne da se kontroliše. Bože, kako je mogla da bude toliko glupa? Umesto što se ponaša kao budala koja ne zna čemu njeno telo služi, trebalo bi da ga koristi, da radi ono što najbolje zna, a to je da natera muškarca da se oseća posebnim.

Dok se držala za njega, zurila je u svoje šake, u prste zarivene u tvrde mišiće njegovih ramena, nagoneći ih da se pomere. Trebalo bi da ga miluje, i rečima i dodirima. Trebalo bi da se spusti, da ga natera da svrši, a onda bi - molim te, bože - on otišao, a ona bi iskoristila vreme da odluči šta bi bilo najbolje da uradi. Trebalo bi da uradi mnogo toga, a sve joj je sada delovalo izvan njene moći.

- Gde je spavaća soba? - pitao je, podižući glavu da bi ispitao okolinu brzim pogledom. - Ne tamo gde spavaš sa Salinasom. Neka druga.

- Mi ne... mi ne spavamo zajedno - promrmljala je, još jednom šokirana time što govori istinu. Njegov pogled se vratio na nju i začikljio je, a ona je zadrhtala zbog pretnje koju je osetila kako vreba iza svakog njegovog poteza. - Spavanje. Mi ne spavamo. Imam svoju sobu.

Srce joj je bubnjalo dok je zastao načas, pre nego što je rekao: - Ti ideš u njegovu sobu.

To je bila izjava, ne pitanje, kao da je i Rafaela čitao izvanredno nepogrešivo. Ipak, klimnula je glavom. *Tačno je* da ona ide u Rafaelovu sobu kad god on poželi seks. To je bilo tako; ljudi su išli kod Rafaela, ne on kod njih. Nakon toga, uvek bi se vraćala u svoju sobu, koju je namerno uredila u krajnje ženskom i lepršavom stilu kako bi se slagala s likom Barbike koji je negovala.

- Tvoja soba - brzo je odgovorio.

Drea je pogledala desno. - Niz ovaj hodnik.

Sagnuo se i skinuo joj pantalone do gležnjeva. - Digni nogu - rekao je, i ona je to uradila odijujući stopalo iz bazena magličastobelog platna. Nije imala vremena da se oseća neprijatno zbog toga što na sebi ima bluzu i cipele s potpeticama visokim deset centimetara i ništa više, jer ju je on jednostavno podigao, tako da je morala da obavije noge oko njegovih kukova kako bi se pridržala, i odneo je niz hodnik.

Jahala je na njegovom kao kamen tvrdom penisu, a uz svaki korak koji bi napravio, ljuljao se prema njenom blago oteklom mesu. Drea je pojačala stisak

bedara i počela da se trlja o penis celom njegovom dužinom, raznoseći sopstvenu vlagu preko njega, pokušavajući da natera ubicu da izgubi kontrolu. Vreo bazen uzbuđenja skupio se u tački dodira, a zatim naglo raširio kroz nju, iznenadivši je. Već je doživela orgazam, tako da nije očekivala da se ponovo uzbuđi. Dođavola, nije očekivala da se uopšte uzbuđi. Ništa u vezi sa ovom situacijom nije bilo kako je očekivala, i mada se borila da povрати kontrolu, gubila je tlo pod nogama i iznova bivala pobeđena.

Dospeo je do njenih vrata, a ona je uspela da kaže: - Ovde - prigušenim glasom, ali nije mogla naterati sebi da ga pusti da bi okrenula bravu. Uradio je to sam, povlačeći je čvršće ka sebi i držeći jednu ruku ispod njene zadnjice dok je drugom otvarao vrata. Tim pokretom se njihov položaj dovoljno promenio da njegov penis u erekciji iznenada sklizne u nju; vrući trnci su krenuli duž svakog njenog nerva. Osećaj je bio tako uzbuđljiv da je jeknula dok se svaki mišić u njenom telu zatezao. Bespomoćno je počela da se diže i spušta pokretima ograničenim njegovim stiskom, pokušavajući da dobije što više. Pod tim uglom osećala je samo nekoliko centimetara njegovog penisa u sebi i mada je nabrekli greben njegovog glavića izazivao male eksplozije u njoj dok se pokretala gore-dole, to nije bilo dovoljno, želela je više, želela ga je celog, duboko i jako i brzo.

Ritam njegovog disanja malo se promenio, jedini znak kojim je pokazivao, izuzev erekcije, da je makar malo uzbuđen. Iznenada, Drea je počela da gori od poniženja, jer iako je očigledno želeo seks, *ona* ga nije posebno zanimala; bila je tu, bila je na raspolaganju i to je bio stepen njene koristi njemu. Sledila se i na svoj užas osetila kako je suze ponovo peku u očima. Uporno ih je uklanjala žmirkanjem.

Šta se dešava? Ona ne gubi kontrolu; koristila je seks da bi kontrolisala muškarce, da bi od njih dobila ono što hoće. Šta nije u redu s njom kad je dopustila da je ovaj muškarac toliko uplaši da cela njena odbrana naglo padne? U redu, dakle on je nešto kao kralj zla, ali ona se bavila zlom celog života, i ako je postojala jedna stvar koju je naučila, to je da kada se glavić podigne i preuzme vodstvo, glava prestane da misli.

Nije delovalo da se to dešava s njim, ali ako bi imala priliku, mogla bi ga naterati da izgubi kontrolu; znala je da bi mogla. Želela je da bude bespomoćan onako kako se ona osećala, želela ga je divljeg i vrelog i uzdrhtalog u njenoj milosti, umesto što je ona u njegovoj, ali Drea uopšte ne bi imala milosti za njega, ništa više nego što je on imao za nju.

Došao je do ivice kreveta, podigao je sa sebe i bacio na dušek. Dok je blago odskakivala na krevetu, on je skinuo gotovo svu odeću, a ona je zadržavala dah gledajući ga kako skida ostatak. Nag, bio je čvrst i mišićav, kao izvajan. Grudi su mu bile blago maljave, a i mora da se nekom prilikom sunčao nag jer je bio ravnomerno preplanuo. Iz nekog razloga, zbog razmišljanja o njemu golom i opuštenom, pospanom na suncu, zadrhtali su joj stomak i nervi.

Nagnuo se prema njoj, zadigao joj bluzu i skinuo je, ostavljajući je samo u onim ubistvenim cipelama s visokim potpeticama. Njegov pogled crnog opala bio je prikovan za njene grudi, pogled koji je bio toliko nabijen muškom zainteresovanošću da su joj se bradavice ukrutile kao da ih je lizao. Trgla se, boreći se s neobjašnjivom potrebom da prekrsti ruke preko grudi da bi ih zaklonila. Kada ju je gledao, nekako se osećala izloženijom, ranjivijom, *obnaženijom*.

Pruživši ruku, lagano je prešao vrhovima prstiju oko obe bradavice, a zatim je podupro rukama s obe strane i nagnuo se da bi joj naizmenično sisao dojke, ustima toliko nežnim da je osećala više vrelinu nego pritisak.

Dah joj je zastao, a telo se izvijalo tražeći više nego što joj je pružao.

Očajnički je napipavala njegov nabrekli penis, žudeći da se dokopa barem malo moći kako bi uspostavila ravnotežu.

Njeni prsti su se sklopili oko debelog koplja, a delić sekunde kasnije, osetila je njegov gvozdeni stisak na svom zglobu kad joj je odsečno sklonio šaku sa sebe. - Ne - rekao je tako mirno kao da mu je ponudila parče tosta.

- Da - insistirala je nepromišljeno, pokušavajući ponovo da ga dohvati. - Želim te u svojim ustima. - Prema njenom iskustvu nijedan muškarac nije mogao da odbije tu ponudu.

Ali tvrda linija njegovih usana jedva primetno se nakrivila odajući da se zabavljao dok je hvatao njenu šaku i oslanjao je na krevet nesalomivim stiskom. - Da bi me naterala da svršim? Žuri ti se da me se oslobodiš.

Drea je zurila u njega, ispunjena olujom pomešanih osećanja požude i besa i uvek prisutnog straha, toliko da je drhtala.

Pričvrstio joj je i drugu ruku stegavši je snažno dok se kretao preko nje kako bi uzeo ono što je želeo.

Sati koji su usledili bili su nejasna slika požude, seksa i iscrpljenosti, ali je nekoliko trenutaka bilo kristalno jasno. Posle trećeg orgazma, pokušala je da se izvije i otrgne od njega, iscrpljena i prenadražena, nesposobna da podnese više. - Ostavi me na miru - rekla je ljutito, udarajući ga po šakama dok ju je vukao nazad ka sebi i smeja se.

On se, zbilja, smeja.

Pogledala je u krivinu njegovih usana, odsjaj belih zuba, već osećajući da će joj se stomahni mišići stisnuti i da će izgubiti tlo pod nogama, jureći nazad u tamnu jamu žudnje koju je on otkrio. Nijedan drugi muškarac nikada nije poklonio toliko pažnje njenim potrebama na račun svojih, dugo se zabavljao njenim telom, kao što je on to radio, sporim dodirima i vrelin poljupcima. Orgazmi su za nju bili ono što je glumila s muškarcima a pružala sebi kada je bila sama, što je delom bio njen sopstveni izbor jer ne bi mogla da se usredsredi

na pružanje vrhunskog zadovoljstva muškarcu kad bi joj sopstvene reakcije odvlačile pažnju.

Radio joj je ono što je obično ona radila, preuzeo je njenu ulogu, usredsredivši se na nju i pružajući joj toliko zadovoljstva da se osećala blago opijena od zasićenja. On se zadržavao, zaustavljajući se nekoliko puta kada je bio na ivici da svrši, a napor je konačno počeo da se primećuje. Kosa mu je bila mokra od znoja, lice tvrdog krajnje usredsređenog izraza; oči su mu svetlucale, vrele od želje da ju je koža pekla kada bi je pogledao.

Kad se nasmejao, samo na trenutak ga je videla opuštenog i načas - samo načas - neopreznog.

Nije je poljubio u usta. Poljubio je praktično svako drugo mesto na njenom telu, ali ne njena usta i iznenada je poželela to više nego sve drugo što joj je radio. Impulsivno je pružila ruku ka njegovom licu, lagano dotičući prstima oštru liniju njegove vilice, osećajući blagu neravninu čekinja i toplotu njegove kože. Upitno je izvio tamne obrve, kao da ga je njen dodir zbunio. Drea se predala želji, podigla se i prislonila usne na njegove.

Nekoliko zamrznutih trenutaka osećala je kako je postao nepokretan kao kamen, kao da je morao da se natera da se ne odmakne, a unutar njenih grudi nešto se steglo dok je čekala da odbije njen poljubac.

Ali nije, a ona je probala da iskrene glavu kako bi produbila kontakt. Usne su mu bile meke i tople; njegov zagrejan miris je ispunjavao, dozivao, grčio je od zasićenja do potrebe. Nije otvorio usta za nju, a ona je žudela za tim, ali se skoro plašila da zatraži više. Osmelila se da blago dodirne jezikom te meke usne.

Izenada joj je uzvratio poljubac, preuzimajući kontrolu od nje i pritiskajući je nazad na dušek dok ju je prekrivao svojim teškim telom. Ljubio je kao da se neka divlja zver u njemu otrgla s povoca, želeći da je proguta gladnim i vrelo zahtevnim usnama, jezikom koji se igrao njenim primoravajući je na jači odgovor. Čvrsto se uhvatila za njega, ruku i nogu isprepletenih oko njegovog tela i predala oluji koju je podigao.

Sledećeg trenutka, dok je iscrpljena ležala u polusnu, shvatila je da mu ne zna ime. Ta neobaveštenost povredila je nešto duboko što nije dopuštala da iko dodirne. Način na koji ju je ljubio ohrabrio je, dozvolio joj je da mu spusti ruku na grudi dok je ležao ispružen pored nje. Srce mu je lupalo brzo i jako ispod njenih prstiju, a ona ga je prekrila šakom kao da je mogla da se poveže s tim otkucajima života. - Kako se zoveš? - upitala je, mekim i pospanim glasom.

Posle trenutka tišine, kao da je odmeravao njene razloge za to pitanje, rekao je mirno, odbijajući je: - Nema potrebe da to znaš.

U tišini je sklonila ruku s njegovih grudi i sklupčala se na svojoj strani kreveta. Želela je da skoči na njega i da ga opkorači, da ga zadirkuje i da mu prigovara, izmoli tu informaciju od njega, ali jedno od pravila koje je tokom

godina razvila bilo je ne prigovarati, uvek se složiti, a to je bilo toliko duboko ukorenjeno u njoj da mu se nije mogla odupreti. Ipak, nedostatak poverenja ohladio ju je. Možda je osetila kako je između njih nastala neka čudna povezanost, ali on se očigledno nije tako osećao. Bio je ubica, jasno i jednostavno, i zadržao se u vrhu svoje profesije zato što nikome nije verovao.

Nešto kasnije podigao je glavu da bi pogledao u sat, a Drea je uradila isto. Prošlo je skoro četiri sata.

- Sada - rekao je, glasom koji je postajao grub i dubok dok se kretao preko nje razdvajajući joj kolena i smeštajući se na njoj, u njoj. Mišići su mu se zategli, a obuzdavano stenjanje zatutnjalo u grlu, u grudima. Stresao se kao da je to što je mogao da prekine samokontrolom predstavljalo zadovoljstvo toliko snažno da se graničilo s bolom.

Zaustavila je dah usled siline njegovog nasrtaja. Bila je otečena i preosetljiva zbog svega što joj je radio, a ipak nije želela da se ovo završi. - Ostao nam je još jedan sat - čula je sebe kako govori i zgrčila se iznutra zbog blagog prizvuka molbe u svom glasu.

Ciničan izraz otvrdnuo je njegov pogled. - Salinas nas neće počastiti s celih pet sati - odgovorio je, dok je počinjao da prodire u nju dugo i duboko. Bilo je kao da se brana otvorila a snaga koja je obuzdavana iznenada jurnula. Sve što je mogla da uradi bilo je da se privije uz njega i pokuša da prebrodi oluju, ponudi mu da podjednako velikodušno upotrebi njeno telo kao što je on to uradio sa svojim - i da još jednom iznenadi sebe odgovorom za koji nije mislila da je sposobna. Ukrutio se i počeo da svršava, uz krike koji su se otkidali iz njegovog grla dok se ljuljao preko nje u snažnom ritmu. Obmotala je noge oko njegovih i izvila se, uz sopstvene divlje zvuke zadovoljstva koji su parali vazduh dok je njen orgazam sustizao njegov.

Kada su im se tela umirila, izvukao se i odmah udaljio. - Da li je u redu ako se istuširam kod tebe? - pitao je, hodajući ka kupatilu.

Drea je potražila svoj glas i prošaputala: - Naravno - beskorisno dopuštenje, jer je on već zatvorio vrata za sobom.

Ležala je među zapletenim čaršavima, znajući da treba da ustane, ali nesposobna da misli sprovede u delo. Telo joj je bilo teško i mlitavo, očni kapci su se umorno spuštali. Isprekidane misli su se pojavljivale i nestajale. Sve se promenilo, a ona još nije bila sigurna kako. Svakako, njeno vreme s Rafaelom je završeno, a ona je morala da razmisli o tome, o onome što bi trebalo da uradi. Znala je šta želi da uradi, a ta ideja je bila tako nova, tako strana za nju da je jedva mogla da je prihvati.

Izašao je iz kupatila posle deset minuta, mokre kose i kože koja je mirisala na njen sapun. Ćutke je počeo da se oblači, mirnog i dalekog izraza lica, kao da je izgubljen u mislima. Posmatrala ga je, upijajući svaki centimetar njegovog tela, čekajući da je pogleda. Ono što su delili nekoliko proteklih sati bilo je

toliko snažno da skoro nije mogla da se seti kakav je njen život bio pre toga, granična crta je bilo tako jednostavno povučena da je sve prethodno bilo u sivim nijansama, a sve posle toga u boji.

Čekala je, a on je i dalje ćutao. Čekala je, sigurna da će je pogledati kada završi s oblačenjem i reći... šta? Nije znala šta želi da čuje od njega, samo je osećala kako bol ponovo buja u njenim grudima, bol koji je pretio da je uguši. Nije više mogla da ostane s Rafaelom. Želela je više, želela je da bude više, želela je... Bože, želela je ovog muškarca, toliko silno da nije mogla dopustiti sebi da potpuno shvati snagu i dubinu toga.

Okrenuo se ka vratima bez ijedne reči, a ona se u panici uspravila držeći čaršav preko grudi. Nije mogao da ode na isti način kao Rafael, kao da ona ne znači ništa, kao da je *bila* ništa.

- Povedi me sa sobom - izletelo joj je, dok je gutala ponižavajući talas suza.

Zastao je s rukom na kvaki, pogledavši je konačno dok su mu se obrve skupljale uz jedva primetno neodobravanje. - Zašto? - pitao je u nekoj vrsti neodređene zbunjenosti, kao da nije mogao da razume zašto bi rekla nešto tako neobično.

-Jednom je bilo dovoljno. - Zatim je izašao, a Drea je sedela nepokretna na krevetu. Kretao se toliko tiho da nije čula kako se vrata stana otvaraju ili zatvaraju, ali je osetila njegovo odsustvo, znala tačan trenutak kada je otišao.

Tišina se zatvorila oko nje, duboka, nalik grobnoj. Shvatala je da ima stvari koje bi trebalo da uradi, ali uraditi ih stvarno je prevazilazilo njene moći. Sve što je sada mogla jeste da sedi tu i jedva diše, s obzirom na pustoš u koju joj se život iznenada pretvorio. Bila je (za)jebana, na više načina.

3.

Kada je ubica napustio Salinasov luksuzan stan u potkrovlju, nije sišao liftom. Umesto toga, krupnim koracima je tiho otišao do jednog od izlaza na stepenište i sišao četiri sprata niže. Uzeo je ključ iz džepa i otključao vrata luksuznog stana koji je iznajmio na nekoliko meseci. Morao je negde da živi, i mada se često selio, voleo je udobnost. Kada je morao, mogao je - i zaista jeste - da izdrži duge periode bedne neudobnosti, ali sada nije bilo takvo vreme. Pored toga, zabavljalo ga je da živi Salinasu ispred nosa.

Tišina se obavila oko njega kao ćebe dobrodošlice. Opuštao se samo kada je sam - barem onoliko koliko je mogao da se opusti. Sobe nisu bile pretrpane, ne zato što nije mogao sebi da priušti nameštaj, već zato što je voleo prostor, prazninu. Imao je na čemu da spava i na čemu da sedi. Imao je televizor i kompjuter. Kuhinja je bila opremljena taman onoliko koliko je njemu bilo dovoljno. Nije mu trebalo ništa više.

Kada bi se selio, sve bi prethodno obrisao tečnošću za čišćenje da bi sasvim uklonio otiske prstiju, a zatim bi sav nameštaj poklonio u dobrotvorne svrhe. Na kraju bi platio profesionalno čišćenje stana i bilo bi kao da nikada tu nije boravio.

Poneo bi nešto odeće sa sobom, ali kao i nameštaj, koristio ju je samo nekoliko puta pre nego što bi je poklonio. Ukoliko bi precizna forenzička tehnologija pronašla končić koji je umakao prvo njegovom opažanju, a zatim i pažnji servisa za čišćenje, i ako bi istražitelja nekom ogromnom srećom doveo do njega, ništa iz njegovog ormana ne bi se slagalo s tim končićem.

Kompjuter je bio njegova Ahilova peta, ali bez njega nije mogao da obavi neophodno istraživanje pre svakog posla, stoga je radio sve što je mogao da ograniči rizik, brišući s vremena na vreme hard-disk, zatim ga uklanjajući i instalirajući novi. Poslednja mera predostrožnosti bila je da fizički uništi stari hard-disk. Njegovi uobičajeni postupci zaštite zahtevali su vreme, međutim, oni su naprosto bili deo njegovog života. Nije se žalio zbog njih, jednostavno ih je obavljao.

Putovao je brzo i bez teškog prtljaga. Nije bio sentimentalno vezan ni za šta, tako da nije bilo ničega što ne bi mogao da ostavi. Što se tiče ljudi, za njega su bili slični njegovoj imovini: privremeni. Bilo je osoba koje su mu drage, na dalek način, ali nikoga ko je izazvao jaka osećanja u njemu. Nikad se nije ljutio, jer je na to gledao kao na gubljenje vremena. Ako je problem mali, odlazio bi; ako je reč o nečem što mora da reši, mirno i delotvorno bi se pobrinuo za to i nije gubio vreme brinući nakon toga.

To što je ubica nije predstavljalo nešto o čemu je brinuo niti je uživao u tome; to je jednostavno bio on. Bio je čovek koji poznaje sebe i prihvata to saznanje. Nije osećao ono što su osećali drugi; osećanja su za njega bila blaga i daleka. Zbog toga nikada ništa nije nadjačalo njegov mozak. Bio je oštrouman, fizički jak i brz, sa izuzetnom koordinacijom ruke i oka, koju poseduju svi pravi veliki majstori. Sve u vezi s njim savršeno je odgovaralo izabranoj profesiji.

Iako možda nije imao standarde u pravom smislu te reči - jer mu se činilo da standardi podrazumevaju neku vrstu moralnog sistema kojim bi se rukovodio - imao je pravila. Njegovo pravilo broj jedan bilo je: nikad ne ubij policajca. Nikad. Ni pod kakvim okolnostima. Ni zbog čega se ne bi bes policijskih snaga brže i potpunije sručio na njega nego kada bi povredio nekog od njih. Niti je ikada prihvatao poslove koji su uključivali ljubavne afere, jer ne samo što su zbrkani, već uglavnom nisu bili unosni. Njegove glavne mete obično su bile povezane s kriminalnim podzemljem, industrijskom špijunažom i politikom. Policajci nisu zaista marili za prvo, druga kategorija je najčešće zataškavana, a posao u vezi s politikom nikada nije prihvatio u ovoj zemlji. To mu je omogućavalo da vodi uredan i jednostavan život, koliko god je to bilo moguće.

Otišao je u spavaću sobu i skinuo odeću, stavio je u korpu za veš u ormanu, a zatim otišao nag u kupatilo i pažljivo odlepio plastiku u boji kože sa ušnih školjki. Neprestano je pomalo menjao izgled, prema teoriji da nije naodmet biti previše pažljiv. Kamera za osmatranje sada je bilo svuda, zahvaljujući prokletim teroristima. Uvek je radio svoj domaći zadatak - određivao najočiglednija mesta na koja bi mogla da se postavi oprema za osmatranje, pretpostavljao da ga snimaju i razrađivao uglove.

Mogao je da se istušira ovde umesto u Dreinom kupatilu, ali ona je bila daleko pronicljivija nego što je želela da ljudi znaju. Sem u hitnim slučajevima, malo ljudi bi izostavilo tuširanje posle četiri sata seksa - osim ako su znali da se mogu istuširati veoma brzo negde drugde, na primer možda u istoj zgradi. Možda ne bi došla do tog zaključka, ali nije želeo da rizikuje. Nikoga ko je dovoljno oštrouman da Salinasu zamaže oči ne treba olako shvatiti.

Poslepodne je bilo... zadovoljavajuće. Veoma zadovoljavajuće. Ne samo što je naučio mnogo o Salinasu već je i pomerio granice samokontrole i doživeo mnogo zadovoljstva zbog toga. Želeo je da zna koliko je potreban Salinasu, a odgovor je bio očigledan: izuzetno - dovoljno da pristane da pozajmi svoju ženu, što je bilo suprotno osnovnim temeljima njegovog nasleđa, položaju i egu. Neko kao što je Salinas dao bi svoju ženu isključivo ako se umorio od nje, a ubica je bio proketo siguran da ovoga puta nije tako.

Identitet njegove najnovije mete, glavnog trgovca drogom u Meksiku, zainteresovao je ubicu. Salinas je bio glavni distributer, međutim njegovo poslovanje je bilo na kraju lanca isporučivanja droge. Prodavci droge su neprestano kokali jedni druge, ali da distributer ukloni snabdevača, bilo je...

čudno. Događalo se nešto drugo, nešto što se moglo pokazati veoma unosnim za čoveka koji je najbolji u svojoj profesiji.

Ubica je pažljivo razmotrio sve strane i mogućnosti i osmislio način da otkrije ono što je naumio da sazna. Ako bi odgovor bio „da“, onda će Salinasu uskoro očajnički biti potrebne njegove usluge, što zauzvrat znači da bi ubica mogao da kaže svoju cenu za posao. Ako bi odgovor bio „ne“, nikakva šteta nije učinjena, jer iako bi morao da se drži nagoveštene pretnje da nikada više neće raditi za Salinasa, posla nikada nije nedostajalo. Zapravo je previše ljudi priželjkivalo nečiju smrt. Ekonomski gledano, za njega nije bilo loše strane, a odgovor „da“ pružio mu je lep fizički bonus: Dreu.

Po prirodi je bio usamljenik, ali nije bio monah. Voleo je žene i seks, mada se prema oboma odnosio kao i prema svojoj fizičkoj udobnosti: bez toga je mogao ukoliko bi bilo potrebno. Normalno, držao se podalje od žena drugih muškaraca, jer je situacija mogla postati neprijatna i nije želeo da privlači toliko pažnje na sebe. Ali nešto u vezi s Dreom ga je zainteresovalo prvi put kada ju je video.

Nije bio u pitanju njen izgled. Nije imao određeni tip žene koji mu se dopadao, ali istovremeno mu se nikada nisu zaista sviđale mršave, previše dopadljive, dugokose droce. Ipak, privlačnost koju je osetio prema njoj bila je trenutna i snažna. Pretpostavljao je da je hemija nadvladala sve negativne činioce i dovela ga do toga da je osmotri još jednom, a tada je shvatio da je daleko od glupače, bez obzira na to kako je izgledala i ponašala se.

Morao je priznati, njena gluma je bila besprekorna. Ono što ju je odalo nije bilo zapravo ništa što je uradila. Pre je to bila njegov snažan doživljaj nje. Uvek je bio, po prirodi i zbog izvežbanosti, iskusan posmatrač; predatorski instinkt u njemu tačno je očitavao sićušne promene u izrazima lica, govoru tela. Nije mogao odrediti šta ga je tačno upozorilo, samo je iznenada *znao* da se ispod sve te kose nalazi britak um, da je vrtela Salinasa oko malog prsta.

Pošto je to shvatio, samo su ga još više obuzeli privlačnost i divljenje njenim glumačkim sposobnostima. Nije bila prevarant, nema sumnje da je Salinas dobijao dobru uslugu za svoj novac, ali je svakako rizikovala. Salinas ne bi ni trepnuo kada bi naručio da je ubiju, u slučaju da mu i najmanja stvar kod nje postane sumnjiva.

Ubica je poštovao one koji umeju da prežive, a Drea je bila jedna od tih. Kada je uvideo da postoji način da je ima, nije oklevao.

Pomalo ga je iznenadila njena početna reakcija. Žene kao što je ona, koje trguju svojim izgledom i telom da bi dobile ono što mogu od muškaraca kakav je Salinas, obično su seks posmatrale kao robu. Isprva je mislio da je njeno opiranje samo gluma, da povlađuje Salinasovom egu, ali kada je postalo očigledno da je bila istinski prestravljena, u mislima je slegnuo ramenima i odlučio da odustane od cele stvari. Otkrio je ono što je želeo da zna već na osnovu Salinasove reakcije.

Kada je istrčala na balkon, pomislio je da ode, ali ga je neobičan nagon poslao za njom. Izgledala je dovoljno prestravljeno da skoči, a on to nije želeo. Izlazak na balkon bio je rizičan - dođavola, mora da je Federalna policija neprekidno nadzirala Salinasa - ali se na kraju isplatio. Dotakao je njenu ruku i osetio plamen i strujanje skoro električne povezanosti, a za nekoliko sekundi ona je odgovarala - i dalje preplašena, osećajući tu moćnu hemiju snažno kao i on.

Voleo je da ide lagano u seksu, ali današnji dan je bio neobičan. Kada je Drea prestala da se plaši, dovoljno se „zagrejala“ da ga „sprži“. Prema jačini njene reakcije, pročitao je koliko je bila gladna pažnje, koliko želi da je ljudi vide onakvu kakva jeste, zapazio je koliko joj je potrebno da je neko mazi umesto da ona mazi nekog. Mora da je Salinas loš ljubavnik, sebičan i lenj, kada ostavlja ženu tako željnom.

Ma koliko da je poslepodne bilo prijatno, ubica nije planirao da ga ponovi. Kao što joj je i rekao, jednom je bilo dovoljno. Sada će nestati dok Salinas ne bude ponovo kontaktirao s njim i usredsrediti se na to da preokrene ovu situaciju u svoju finansijsku korist.

Četrdeset minuta kasnije, stariji gospodin povijenih ramena izašao je na glavni ulaz blago se klateći u hodu. Koristio je štap da bi se oslonio dok je prilazio ivičnjaku i čekao da portir zaustavi taksi.

Visoko iznad ulice, Zavijer Džekson i Rik Koton primetili su starčev izlazak, ali su ga već nekoliko puta ranije videli kako dolazi i odlazi, a letimična istraga je pokazala da je on stanar zgrade, tako da je njihovo interesovanje odmah prešlo na nešto drugo.

4.

Bio je u pravu, kopile; Rafael je poranio.

Drea se naterala da izađe iz kreveta; noge su joj bile teške i nisu htele da sarađuju, a utroba joj je bila osetljiva. Klatila se, pridržavajući se za krevet, zubi su joj cvokotali od hladnoće koja je probijala do kostiju. Led se stegao u njenim venama, hladnoća je prožimala svaku ćeliju u njenom telu i potpuno je zamrzla.

Nikada pre joj nije bilo toliko hladno, ali nije mogla dozvoliti sebi luksuz ušuškavanja ispod pokrivača. Morala je da radi nešto kako bi izbegla propast, a jedina ideja koja joj je pala na pamet bila je priprema kulise kao za snimanje u krupnom planu. Marljivo je izravnala čaršave i jastuke, zatim othramala do kuhinje i zgrabila osveživač vazduha. Kada se vratila u spavaću sobu, poprskala je posteljinu pre nego što je sve zategla i stavila svileni jorgan na mesto. Poređala je ukrasne jastuke na krevet onako kako su obično stajali, zatim prsnula osveživač vazduha po spavaćoj sobi i kupatilu. Možda je samo umišljala, ali mogla je da se zakune da oseća njegov *miris*.

Zašto joj je toliko hladno? Vazduh kao da je bio leden, ali nije imala vremena da se zaustavi i podesi termostat. Nakon što je vratila osveživač vazduha u kuhinju, skupila je razbacanu odeću i ponela je sa sobom u kupatilo, gde ju je nemarno bacila na pod, kao što je to inače činila. Zatim je pustila vodu na tušu, podesila, da bude onoliko vruća koliko je mogla da podnese, ušla i hitro se nasapunjala, spirajući neprijatan miris i lepljivost. Barem joj je voda pozajmila malo svoje toplote.

Misli! Morala je da misli.

Nije mogla. Bes je ključao u njoj kao gust katran, prekrivajući joj mozak ledenim crnilom. Kako je mogla da bude tako prokleta glupa? Glupa, glupa, *glupa!* Gadila se samoj sebi. *Umela* je ona i bolje od verovanja u to bajkovito živeli-su-zauvek-srećno sranje, ali samo je pusti da provede nekoliko sati s nekim tipom koji je znao kako da koristi kurac i već ga je molila da je povede sa sobom. Ne, ne samo s „nekim tipom“, već s čovekom koji je ubijao tako lako kako većina ljudi pere zube.

Samoismevanje joj je zagušilo grudi toliko da je osetila kao da se davi. Šta je mislila? Da se zbog toga što je išao lagano i bez žurbe i doveo je do orgazma zaljubio u nju? Da, kako da ne. Njegova tehnika je bila drugačija, to je sve. Kao i svaki drugi muškarac s kojim je bila, pošto bi joj skinuo suknju, izgubio bi interesovanje.

Poniženje ju je nagrizzalo kao gladna životinja. Zašto nije mogla samo da uživa u seksu i ne dopusti osećanjima da se upletu u to? Umesto toga, ponašala

se kao naivna, blesava devojčica kakva je bila sa petnaest godina, misleći da će muškarac sve popraviti u njenom svetu, a ne da će zajebati.

Barem je bila mlada kada je prvi put napravila budalu od sebe zbog muškarca i završila sama i trudna - a onda samo sama - tako da je to bio neki izgovor za to što je bila glupa. Sada ne. Ne ovog puta.

Isprala je sapunicu, završila s tuširanjem i uprkos skoro gađenju, naterala se da iskoristi peškiri koji je upotrebio ubica. Rafael je primećivao detalje, a previše peškira sigurno bi je odalo.

Strujanje klimatizacije je bilo ledeno na njenoj mokroj koži i ponovo je počela da se tresе dok je brisala mokru kosu istim peškirom, koji se sada bio suviše mokr da bi koristio. Bacivši peškiri u stranu, zgrabila je debeli frotirski ogrtač koji je visio na kuki i obmotala ga oko sebe, a zatim je otišla do mermernog ormarića, uzela češalj i provukla ga kroz kosu.

Dok je zurila u ogledalo, videla je da joj je lice mokro i s jedva primetnim iznenađenjem shvatila da plače. Ponovo. Dvapat u istom danu bio je rekord za nju.

Neće plakati zbog ovoga. Plakanje ne pomaže ni u jednoj proklesoj stvari. Obrisala je suze sa obraza.

Vratile su se. Stajala je tu, gledajući ženu u ogledalu i suze koje su sporo oticale niz njeno lice i imala dezorijentisan osećaj da posmatra nekog drugog, nekog ko je davno nestao. Lice joj je bilo bledo, pogled ukočen. Bez šminke i s dugom kosom sklonjenom s lica, bila je devojka čija je beba umrla i odnela sve njene snove sa sobom.

Drea je izjurila iz kupatila gutajući gorčinu. Trebalo bi da osuši kosu i našminka se, da se potruđi da izgleda što lepše i poželjnije, ali nije mogla to da uradi. Da gleda sebe u ogledalu dovoljno dugo da to uradi - *ne*.

Po inerciji je ušla u dnevnu sobu, gde je posrnula da bi se zaustavila, pognute glave, kao igračka na navijanje kojoj je pukla opruga. Šta sada? Šta bi trebalo da uradi? Šta je *mogla* da uradi?

Bilo joj je tako hladno. Kao da se samrtna hladnoća uskovitlala kroz nju i oko nje, pretvarajući drhtavicu u stresanje uz cvokotanje zubima. Iako je pod bio prekriven tepihom, njena gola stopala su bila ledena i beskrvna, tamnocrveni lak je bleštao spram njene bezbojne kože. Mrzela je boju tog laka, mrzela je kako je izgledao dok je on podizao njene noge na svoja ramena...

Divlji, grleni zvuk izbio je iz njenih grudi dok je potiskivala sećanje i teturala se prema kliznim vratima i balkonu, u toplotu koju je nudio.

Jedva je zapazila umirujuću toplotu kamenih pločica ispod stopala. Pored toplote, balkon je nudio i sećanja koja nije želela, nije mogla da podnese. Izbegavala je da pogleda u ogradu gde je ranije stajala, i umesto toga spustila se na popločan pod i naslonila leđima na zid. Sjajno sunce ugrejalo je i ciglu, a dobrodošla toplina počela je da joj prodire do kože. Zacvilevši od olakšanja,

privukla je noge na grudi, navukla ogrtač na sebe, tako da je bila potpuno prekrivena, i sagnula se kako bi oslonila čelo na kolena.

Ugušeni jecaji su se istrgli, rođeni iz očaja toliko dubokog da nije mogla da ga razume, kao ni svoju reakciju. Šta nije bilo u redu s njom? Nikada nije ovako odustajala; uvek je manevrisala, upravljala, tražila prednost. Morala je da se sabere, da se potruži da zavede Rafaela...

Ne! Reč je izbila iz njene podsvesti, odjekujući kroz celo njeno telo. Divljačnost ove instinktivne reakcije je potreslo; nikada nije dozvoljavala sebi da gaji tako duboka osećanja prema nečemu. Onda se nešto u njoj staložilo i osetila je apsolutnu ispravnost toga. S njom i Rafaelom je bilo gotovo, završeno. Prepustio ju je kao da mu nije bila ništa - kao da je ništa, tačka.

Mrzela ga je, mrzela ga je čak više nego što je mrzela sebe. Potpuno mu se potčinila, grizla se za jezik i smešila i odobravala sve što bi poželeo, i zbog čega? Da bi je tretirao kao da je svačija kurva? Zadrhtala je od primitivne potrebe da ga povredi, da vidi njegovu krv, da ga udara, ujeda i grebe noktima.

Nije mogla; znala je to. Njegove siledžije bi je ubile na mestu ili bi je odvukle da im bude na raspolaganju u slobodno vreme. Priznanje sopstvene nemoći protiv njega izazvalo je još veće ogorčenje.

Nemilosrdno logičan deo njenog mozga naredio joj je da se sabere i jednostavno izbori sa ovim, ali nije mogla da potisne sva ta uzburkana osećanja. Bila su kao divovski talasi koji su se bez prestanka obrušavali na njene zaštitne zidove, a ona je bila poražena treći put.

Rafael je morao da plati. Nije znala kako, ali morala ga je naterati da plati. Ne bi mogla da živi kad bi ga pustila da se izvuče nakon što ju je tako gurnuo u blato. Bez obzira na to koliko je nisko život potiskivao, uvek je uspevala da uveri sebe da barem nije spala na prostituciju. Smatrala je sebe Rafaelovom ljubavnicom, ne njegovom kurvom, što je možda bilo cepidlačenje, ali u njenom načinu razmišljanja to je bilo proketo važno cepidlačenje.

Nije više imala utehu te iluzije. Za njega, ona nije bila ništa više do roba kojom se trguje za uslugu, a ogledalo koje je držala pred sobom odražavalo je samo ono što je on video. Celo telo joj je zadrhtalo od snage jecaja, grlo joj je bilo toliko napeto da je počela da se guši, ali joj je želudac bio prazan i usled grčenja se podizao.

Konačno je čula da je ušao, zatvorivši vrata glasnije nego obično, kao da je želeo da naglasi da se ne kaje. Više je želeo da zadrži ubičine usluge nego što je želeo da zadrži nju i...

Gorka misao se prekinula do potpunog zastoja i na trenutak je osetila kako joj se mozak sledio jer joj je odjednom sinulo. *Želeo je da zadrži ubičine usluge...* Želeo je još nekog mrtvog, želeo je to dovoljno očajnički da je progutao svoj ponos i dao - pozajmio - svoju ljubavnicu drugom muškarcu.

Možda to znači da je ceni više nego što su njegova dela govorila; možda joj to pruža prednost.

Delovalo je kao da joj je mozak slepljen šećernim sirupom; pre nego što je imala vremena da sredi misli, Rafael je zakoračio na balkon kroz otvorena klizna vrata, zastajući kada je ugledao. - Zašto si ovde?

Njegov glas je bio toliko ležeran da se gust, sumporast bes ponovo podigao u njoj, i morala je da stegne pesnice na pregibima mantila kako bi sprečila sebe da se ne baci na njega i ne iskopa mu oči noktima. Progutala je veću količinu vazduha, boreći se da uspostavi kontrolu, boreći se da *misli*. Morala je da uradi nešto, da kaže nešto.

Podigla je glavu, a on je ustuknuo raširivši oči u šoku. Drea je iznenada postala svesna kako izgleda sa oteklim očima i opustošenim licem. Nikada ranije nije dozvolila Rafaelu da je vidi u izdanju lošijem od savršenog, ali ovog puta nije marila za to.

U drugom iznenadnom naletu razbistravanja, koji ju je zapanjio više nego prvi, tačno je znala šta će uraditi, šta će morati da kaže. Podlost plana je bila toliko zapanjujuća da bi se možda uplašila ako bi dopustila sebi da okleva. Rafael je morao da plati, a ona je tačno znala kako će ga na to naterati.

Udahnula je duboko uzdrhtavši, ulivajući sebi hrabrost.

- Žao mi je - izbacila je, dok su joj se suze u potocima slivale niz lice od napora koji joj je bio potreban da se izvini prokletniku. - Nisam znala... Nisam znala da sam ti do-dosadila...

- Glas joj se prelomio, lice je prekrila šakama, dok su joj se ramena podizala od jačine jecaja.

Čula je struganje njegovih cipela po pločicama dok joj se približavao. Zatim je nastupilo oklevanje, kao da nije znao šta da radi, ili je znao, ali nije želeo to da uradi. Konačno, spustio je ruku na njeno rame. - Drea... - počeo je.

Drea se otrgla od njega, ne mogavši da podnese čak ni njegov površni dodir. - Ne, nemoj - rekla je grubo. Obrisala je lice rukavom mantila. - Ne želim tvoje sažaljenje. - Još suza je skliznulo umesto onih koje je uklonila. - Znala sam da me ne voliš - prošaputala je - ali sam mi... mislila da imam šanse, da bi možda jednog dana mogao da me zavoliš. Pretpostavljam da bi sada trebalo da mi bude jasnije, zar ne? - Usne i brada su joj podrhtavale dok je gledala u daljinu, iako joj je pogled uglavnom bio zaklonjen zidom. Nije se usuđivala da pogleda pravo u njega, strahujući da će on u njenim očima videti krajnje gađenje koje je osećala prema njemu. Hvala bogu za ove proklete glupe suze koje nisu htele da stanu, čak iako je morala da natera Rafaela da poveruje da je plakala zbog njega, umesto...

Ne. *Nije* plakala zbog tog prokletog ubice. Nije znala zašto plače, ali to svakako nije bilo zbog njega. Možda je poludela ili nešto slično. Međutim, luda ili ne, odigraće za sve što je vredela. Računala je na Rafaelov ego, računala da

će biti toliko polaskan što se ona zapravo zaljubila u njega da će biti voljan da proguta sranje koje mu je servirala.

Čučnuo je pored nje, njegove tamne oči tražile su njeno lice. Drea je i dalje gledala isred sebe i još jednom obrisala lice. Možda nije mogla da se izbori ni sa čim što se danas dogodilo, ali prokleta je sigurno da će srediti Rafaela Salinasa ili će umreti trgujući.

- Da li te je povredio? - upitao je Rafael konačno, tihim glasom, tonom zlokobnim i protkanim nečim što nikada do tada nije čula u njegovom glasu.

Nije gubila vreme da ga analizira, samo je nastavila vođena instinktom. - Nije me ni dodirnuo. Bila sam uznemirena i on je... Rekao je da nisam vredna trudna i otišao. - Nasmejala se kratko i gorko. - Pretpostavljam da mu i dalje duguješ stotku. Izvini za to. - Rafael je Latinoamerikanac; kad bi saznao da je ubica vodio ljubav s njom, to bi umanjilo njenu vrednost u njegovim očima, čak možda toliko da ne bi pokušao da je zadrži. Nije bila spremna da ode, još ne, morala je da ga natera da misli da se ništa nije desilo.

- Nije te ni dotakao? - Rafaelov glas je sada bio ispunjen pravim šokom.

- Sada vas je dvojica, zar ne? Ni on me nije želeo. - Nije mislila to da kaže, gorčina je bila preoštra i nasilna, ali su reči izletele iz nje. Zažalila je što mu je pružila čak i tako mali uvid u svoja istinska osećanja, iako su bila iskrena i to im je dalo izvesnu težinu.

Jednom je bilo dovoljno.

Pa, proklet bio do pakla i nazad, jednom je bilo više nego dovoljno za nju. Sada je znala šta radi: igra neku vrstu igre s Rafaelom, tako prepredenu da Rafael nije imao jebenog pojma da je uopšte trebalo da bude na polju. Bila je to igra seksualnog nadmetanja i ubica je pobedio, predoziravši je zadovoljstvom toliko da je izgubila razum i odista ga molila da je povede sa sobom. Zajebana je isključivo zbog svoje gluposti i još uvek nije povratila mozak, inače bi bila sposobna da zaustavi ovo glupavo plakanje.

Bol ju je ponovo preplavio, i dalje svež i snažan, a ona je zagnjurila lice u savijena kolena dok je plakala.

Rafael je obigravao oko nje, kao da nije mogao da odluči šta da radi. Ništa u njihovom odnosu nije ga pripremio na ovo; Drea je uvek bila uslužna, smešila se, površna, i kao ukras. Nikada je nije video uznemirenu, čak ni iznerviranu. Mogla je da se kladi da je mislio da je ne interesuje ništa sem kupovine i sređivanja kose i noktiju, ali na kraju, i ona je uložila izvanredan napor da ga natera da to misli.

Konačno je rekao: - Doneću ti malo vode - i nestao unutra.

Vode! Kao da će pijenje vode da je uteši. Bila je uznemirena, ne žedna. Ipak, taj gest je govorio nešto, jer Rafael nije nikome ništa donosio; uvek je bilo obrnuto, ostali su snabdevali njega.

Bio je odsutan duže nego što je bilo potrebno da se donese samo čaša vode i ona je znala da je pregledao stan, tražio znake da ga je slagala. Prošla je u mislima sve što je uradila, pitajući se da li je nešto previdela.

Izašao je nazad na balkon i ponovo čučnuo pored nje. - Evo - rekao je. - Popij malo vode.

Suze su dovoljno uminula da je pomislila da može da govori, stoga je podigla glavu i obrisala lice pre nego što je posegla za čašom i uzela obavezan gutljaj. - Htela sam da se spakujem - rekla je nesrećno, tako stegnutog grla da se jedva razumelo.

- Ali nemam gd... gde da odem. Počeću da tražim stan ako mi dozvoliš da ost... ostanem ovde nekoliko dana.

- Ne moraš da ideš - rekao je stavljajući ponovo ruku na njeno rame. - Ne želim da ideš.

- Ti me ne želiš - rekla je odmahujući glavom, konačno se usudivši da ga pogleda, ili barem da pogleda u njegovom pravcu; vid joj je bio toliko zamagljen od suza da je Rafael izgledao samo kao nedefinisan oblik. Glas joj je podrhtavao, ali je snažno progutala i uspela da nastavi. - Da... *dao* si me njemu. Mogao si samo da mi kažeš da odem, nisi morao to da radiš. Možda je trebalo da uvidim da ti postajem dosadna, ali pretpostavljam da sam se toliko nadala da bi mogao da me zavoliš da sam... Prekinula je sebe, odmahujući glavom. - Nema veze.

- Ne želim da odeš - insistirao je Rafael. - Nikada ne bih... Gledaj, priterao me uza zid i znao je to. - Pogledao je unaokolo, kao da je procenjivao koliko su podložni elektronskom prisluškivanju i rekao nestrpljivo: - Hajdemo unutra, ne možemo da pričamo ovde.

Drea je dozvolila da je uspravi i uvede unutra, dok mu je ruka posesivno ležala oko njenog struka. Trijumf je zagrmio kroz nju, potiskujući suze, barem za sada. *Da!* Kupila je sebi vreme koje joj je bilo potrebno da plan pretvori u delo. Samo je morala sakriti prava osećanja od njega nakratko, ali je to toliko uvežbala da neće biti naporno.

Rafael će platiti i to dobro.

- Šta misliš o tome? - pitao je Zavijer Džekson začuđeno, trećući na ono što je parabolični mikrofon upravo uhvatio. Kvalitet zvuka nije bio sjajan zbog vetra, udaljenosti i drugih faktora, ali je kompjuterski program uspeo da prečisti mnoge smetnje.

- Mislim da moramo otkriti ko je misteriozni muškarac - odgovorio je Koton - ako je dovoljno važan da natera Salinasa da deli svoju devojkicu. Nije još napustio zgradu?

- Ako jeste, nismo ga primetili. Ali onda, nismo ga videli ni da ulazi u zgradu. Ikada.

- Onda ili ima tunel ili je prerušen.

- Ne odbacujem tunel - rekao je Džekson suvo. Bilo je svakakvih napuštenih tunela ispod grada. Nijedan od njihovih šematskih planova grada nije ukazivao na tunel na tom mestu, ali to nije značilo da ga nema. Trebalo je proveriti, čak i s pretpostavkom da se taj čovek nekako prerušavao. Pregledao bi ponovo sve snimke video-nadzora i uporedio svaku osobu koja je izašla sa snimkom čoveka s balkona. - Pitam se zašto devojka pokušava da ubedi Salinasa da se ništa nije desilo između nje i tog tipa, kada je Salinas očigledno dao njemu?

- Ko zna - uzdahnuo je Koton, trljajući rukom glavu razočarano. - To nam je, dođavola, uskratilo mogućnost da upotrebimo ovo protiv nje, jer čak i kada bi Salinas otkrio da su imali odnos, sam je dao odobrenje.

Obojica su razočarano zurili u ekran kompjutera, iako im je upravo sada pokazivao tačno ono što su imali: ništa.

5.

Rafael Salinas je tiho otvorio vrata Dreine spavaće sobe i prišao ivici njenog kreveta. Retko je bio u ovoj sobi, iako je redovno slao ljude da je pretraže kako bi bio siguran da nije nešto naumila. Njen izabrani dekor bio je toliko pun nepotrebnih sitnica i nakinđuren da je bilo odvratno, a njemu se normalno nije sviđalo da se podseća da njegova ljubavnica ima tako loš ukus. Večeras, iz nekog razloga, ta neumerenost ne samo da mu nije smetala već ga je, na čudan način, skoro ganula. Njena soba je bila kao soba mlade devojke koju je izlapela majka pustila da je uredi kako ona želi, skoro nevina u svom izobilju.

Spavala je ležeći na boku okrenuta leđima prema vratima, sklupčana u čvrst čvor na samoj ivici kreveta. Delovala je sitnije nego obično, kao da se smanjila. Svetlost iz hodnika se rasula preko pomalo egzotične linije njenih jagodičnih kostiju, zamršena u gustoj gomili kovrdžave kose. Plakala je sve do iscrpljenosti, a čak i u tami je video kako su joj oči bile otečene.

On nije čovek koji patio od sumnje u sebe; to je za budale i slabiće koji ne znaju šta rade ili nemaju petlju da urade ono što žele. Ipak, prvi put posle mnogo godina - decenija - osetio se oslabljen neizvesnošću.

Jednake količine panike, ljutnje i zbnjenosti uzburkale su se u njegovoj utrobi. Kako se to dogodilo? Zašto se osećao ovako baš zbog *Dree*, od svih ljudi?

Seo je na stolicu pored kreveta, posmatrajući je sumorno. Bila je s njim dve godine, duže od svih ostalih žena, ali samo zato što je bila mirna i nezahtevna. Nije imao ni vremena niti strpljenja da se bori sa cviljenjem, durenjem i zahtevima. Međutim, biti sa Dreom bilo je lako; bila je smirena, pomalo glupa i nezainteresovana za sve osim kupovine i lepog izgleda. Nikada nije dramila, besnela, zahtevala skupe poklone ili, još gore, njegovo vreme. Nikada nije mnogo razmišljao o njoj; jednostavno bila je *tu*, nasmejana i raspoložena kad god je poželeo seks.

Ako bi, međutim, morao da razmisli o tome, rekao bi da je seks bio jedini razlog zbog kojeg je zadržao. Sigurno da nije želeo da dozvoli tom kopiletu da je ima, jer nijedan muškarac koji ima *muda* ne deli svoju ženu, ali mogućnosti su mu bile ograničene i svejednako loše. Da je rekao „ne“, što su njegovi ponos i ego želeli da urade, izgubio bi ubičine veoma dragocene usluge - usluge koje će mu i te kako zatrebati kad dođe pravo vreme. Postojala je i realna mogućnost da ubica shvati njegovo odbijanje lično, i mada se Rafael nikoga nije plašio, bio je dovoljno pametan da zna da postoje ljudi s kojima se jednostavno ne zajebava - a ubica je bio jedan od njih.

Stoga je progutao ponos i rekao „da“, a to mu se nije dopalo ni jebenu trunku. Ključao je zbog toga celo poslepodne, zamišljajući *svoju* ženu голу s drugim muškarcem i čak je uhvatio sebe, dovraga, kako se pita da li je kurac kućkinog sina veći od njegovog. Nije morao da brine o takvim sranjima, stoga je bio iznerviran što ga je mučio mali crv sumnje. Imao je novac i moć, a to je ono što je važno ženama poput Dree.

Međutim, iako je video šok u njenim očima kada se složio da je Ubica dobije, nije očekivao da će ona zaista mnogo mariti za to. Naposletku, seks je bio njen doprinos njihovoj vezi. Ništa strašno, zar ne?

Deo njega je zaista mislio da će je zateći kako lakira nokte ili gleda taj prokleti kanal o kupovini koji je toliko volela, smirena kao i obično. Umesto toga zatekao ju je sklupčanu na balkonu, kako neutešno plače, i osetio je kao da ga je neko udario u stomak. Njen izgleda ga je šokirao: mokra zalizana kosa, bez šminke, oči otečene od plakanja. Lice joj je bilo iskrivljeno i bledo, kao da je bila u šoku, a izraz u njenim očima...

Slomljena. To je bila jedina reč koje je mogao da se seti da bi je opisao. Izgledala je slomljeno.

Isprva je mislio da je bila fizički povređena, da je kopile bio od one vrste koja se uzbuđivala povređivanjem žena, i još jednom je Rafael bio izbačen iz ravnoteže neočekivanom reakcijom, ovog puta svojom: preplavio ga je čist bes zato što se neko usudio da povredi ono što je bilo njegovo, da je jednostavna, bezopasna Drea bila povređena. Koliko god da bi ga to koštalo, sada i u budućnosti, proganjao bi ubicu i ubio bi ga.

Međutim, nije se tako odigralo. Umesto toga, ona je bila uništena dokazom da je on, Rafael, ne voli i izgubila je nadu da će je ikada zavoleti. Premetao je u mislima sve delove zajedno, pripremajući se za još jedan udarac u stomak.

Poslednji udarac bio je onaj koji ga je sraunio, uništio. *Drea ga je volela.*

Rafael još uvek nije mogao da se pomiri s tom idejom. Ljubav nije bila deo njihovog dogovora. Ali eto nje, pravila je planove da ga napusti jer je sada znala da je ne voli i nije se nadala da će to ikada moći. Ubica je nije ni dotakao. Koliko god to neverovatno delovalo, nije imala razloga da laže u vezi s tim, jer je on to ugovorio, očekivao. Nije bilo ničega za skrivanje, ničega što je trebalo kriti od njega. Nepoverenje je bila njegova druga priroda, tako da je proverio stan. Ni na jednom od kreveta nije bilo znakova da je korišćen. Drea je bila sveža posle tuširanja, kupatilo još uvek vlažno, odeća koju je nosila bačena na pod kao i uvek, jedan peškir iskorišćen i nemarno odbačen. Morao je da shvati da je govorila istinu.

Osetio se izdanim jer ona nije bila ono što je očekivao, ono što je navikao da ima. Nije sedela tu zbog udobnosti, novca i zaštite niti iz bilo kog drugog razloga zbog koga se takve žene kače za muškarca. Bila je tu jer ga je volela. Bio je zbunjen i razjaren i *-jebiga* - polaskan! Nije želeo da bude polaskan, već

da sve bude tačno onako kako je bilo pre. Nije želeo da mu znači to što ga je volela, ali značilo mu je.

Nije trebalo da mari ako se ona odseli; mogao je lako da je zameni. Žene su mu uvek same dolazile, nikada nije morao da ih traži. Znao je to - *znao je* - a ipak, pomisao na to da bi mogao da je izgubi izazivala je u njemu mučninu i paniku. On, Rafael Salinas, brinuo je zbog žene! To je bilo dovoljno da ga nasmeje. A ipak, tako je: nije hteo da je izgubi. Nije želeo drugu ženu. Želeo je Dreu. Želeo je da je zadrži takvu kakva jeste i da joj da je novac za kupovinu svih tričarija koje je htela, a najviše od svega, želeo je da ga ona voli. To je bio najsmješniji deo svega, to što je uopšte mario za to da li ga ona voli, da li ga bilo ko voli.

Polako, sedeći tako u mraku, pomislio je da se možda zaljubio u nju. To nije moguće, ali kako drugačije da objasni ovaj osećaj panike, ovu zbunjenost, ovaj *bol*? Nije voleo nikoga i ništa još od kada je bio dete, odrastajući u najopasnijem delu Los Anđelesa, kada je naučio da ceniti nekoga samo da je neprijatelju oružje koje može da upotrebi protiv tebe. Morao je da prekine ovu liniju misli, da je isključi, sada.

Ali bilo je opojno to osećanje koje je teralo njegovo srce da ubrzano kuca, a želudac da poskoči, i prvi put u životu razumeo je zašto ljudi rade tako glupe stvari kada su zaljubljeni. Ta čudna mešavina euforije i straha izazivala je osećaj kao da je ubrizgao tajanstveni lek, koji je tako trenutno izazivao zavisnost da je već želeo još.

Drea se pomerila usmeravajući njegovu pažnju ka krevetu. Nežan bol se smestio u njegove grudi dok je gledao kako se okrenula i još jednom savila noge u čvrsto klupko, kao da je, tako mala i beznačajna, čak i u snu pokušavala da se zaštititi. Bio joj je potreban, mislio je, potreban da stane između nje i sveta, da bi se osećala sigurnom. Neko kao ona, glup i sladak i lakoveran, bio bi laka meta kada bi bio sam.

Nije spavala čvrsto ili ju je jačina njegovog pogleda probudila. Otvorila je oči i na trenutak je delovalo da ne primećuje kako sedi u senci. Zatim je uočila otvorena vrata, trepnula nekoliko puta, a onda protrljala oči. Kada ga je videla rekla je „oh“ tankim glasom koji je još uvek zvučao iscrpljeno i promuklo od plakanja.

Rafael je pozeleo da uradi nešto što nikada pre nije uradio, ni za koga: hteo je da je uteši. Želeo je da skine odeću i uvuče se ispod pokrivača pored nje, da je drži blizu sebe i šapuće joj umirujuće reči - bilo šta što bi uklonilo taj prazni, slomljeni izraz iz njenih očiju. Zaustavila ga je samo nesigurnost u to da li će mu ukazati dobrodošlicu, nešto što nikada do tada nije osetio. Njegovi ponos i ego već su bili potučeni tog dana i nije želeo da rizikuje da bude odbijen. Sutra će biti dovoljno vremena da malo oproba sreću.

- Samo sam proveravao kako si - rekao je tihim glasom, pokušavajući da zvuči kao da je to činjenica, kao da sve vreme radi te stvari.

- Dobro sam.

Nije zvučala dobro. Zvučala je kao da u njoj nije ostalo duše, kao da se više nikada neće nasmejati.

U njegovim grudima se pojavio osećaj stezanja koji mu je otežao govor. Liznuo je usne, a zatim nervozno progutao pljuvačku. On joj je ovo uradio, povredio je toliko duboko da je uništio skoro detinju radost koju je osećala prema životu. Nadoknadiće joj to, mislio je divlje. Nekako, nagovoriće je da ostane. Može da joj oteža da pronađe drugo mesto za život, prisiljavajući je tako da ostane kod njega. Nije mario koja će sredstva koristiti, sve dok deluju.

Još tog jutra, pre manje od dvanaest sati, pitala bi ga da li želi nešto, dvorila ga, obletala oko njega kako bi bila sigurna da je sve onako kako se njemu sviđa. Sada je samo ležala, ne ulažući ni najmanji napor čak ni da razgovara, a ponor koji ih je razdvajao kao da je bio širok hiljadu kilometara. Da se barem naljutila kao ostale žene, mislio je ispunjen teskobom, onda bi i on mogao da se naljuti i ne bi se osećao ovaka bespomoćno. Ali Drea nikada nije gubila strpljenje; nije znao ni da li je *umela* da se ljuti.

Jednom se našalio s nekim da je imala dubinu petri posude, a sada je poželeo da je to istina.

Ismevao ju je, kritikovao pred drugima, a nije shvatao niti cenio to što mu je sve to vreme, veoma jednostavno, bila odana. Ako je voleti nekoga teško, *biti* voljen je podmuklo gore, nameće mu suptilan teret brige. Pre dvanaest sati bio je slobodan. Sada je bio uhvaćen u zamku osećanja i okovan tako delotvorno kao da su osećanja napravljena od čelika.

- Da li ti treba nešto? - pitao je dok je terao sebe da ustane. Nije mogao samo da sedi pored njenog uzglavlja kao neki idiot.

Oklevala je nekoliko sekundi pre nego što je odgovorila, sekundi tokom kojih je njegovo srce poskočilo u nadi, ali onda je rekla: - Samo malo sna - i on je shvatio da je pauza bila izazvana iscrpljenošću a ne neodlučnošću.

- Vidimo se onda ujutro. - Nagnuo se preko kreveta i poljubio je u obraz. Nekada, pre dvanaest sati, okrenula bi glavu kako bi im se usne susrele, ali sada je samo ležala. Oči su joj se sklapale i pre nego što se okrenuo.

Tek što je Rafael zatvorio vrata za sobom, Drea širom otvori oči i zadrhta. Bila je dobra glumica, ali je znala da ne bi bila dovoljno dobra da sakrije svoja osećanja ukoliko bi pokušao da vodi ljubav s njom. Nije to mogla ponovo da radi, ne s *njim*; morala je da pobegne pre nego što bude zaista potegao to pitanje, jer nije verovala da bi mogla da se obuzda.

Barem će sutra Rafael biti okružen svojom uobičajenom svitom, kojoj je tog jutra dao slobodno da bi se pozabavio ubicom a da niko od njih ne sazna šta smeru. Obično ju je nervirao stalno prisutan njegov unutrašnji krug mišićavih, ali sada je bila zahvalna za njihovo očekivano prisustvo. Rafael će se pobrinuti

da se ponaša prema njoj normalno kako niko ne bi pretpostavio šta se juče dogodilo; njegov ego ne bi podneo da to postane javno. Moraće da se pozabavi svojim dogovorenim poslovima, šta god da je to. Bilo bi lepo kada bi odleteo na drugi kraj zemlje, ali ona bi znala da je isplanirao putovanje.

Ponašao se... čudno. Očekivala je da će biti polaskan što je zaljubljena u njega, ali nije očekivala da će ga to potpuno izbaciti iz koloseka. Da joj donosi vođu, proverava kako je... sedi u njenoj spavaćoj sobi u mraku, za ime boga! Ponašao se kao da mu je presađen karakter, a od toga su je podilazili žmarci. Pomislila bi da se zaljubio u *nju* da ta ideja nije bila toliko smešna. Rafael nije voleo nikoga. Pitala se da li je voleo i sopstvenu majku.

Međutim, ako je mislio da je zaljubljen u nju, to joj da je izvesnu moć, barem za sada. Ta moć, naravno, ima i dodatak, jer bi on možda želeo da bude uz nju, a to je poslednje što je ona želela. Bilo joj je potrebno da neko vreme provede sama kako bi organizovala i sprovela svoje planove u delo.

Od početka veze s Rafaelom preduzela je korake da osigura svoju budućnost. Poklonio joj je raznovrstan nakit, ali ni u jednom trenutku nije pretpostavila da bi joj dozvolio da ponese te darove sa sobom kada bi je šutnuo. Da bi ga nadmudrila, fotografisala je svaki komad i dala da se izrade duplikati - veoma dobri falsifikati čije je pravljenje koštalo stotine dolara, ali se trošak dobro isplatio. Svaki put kada bi nosila komad pravog nakita i davala ga nazad Rafaelu da ga zaključa u sefu, zamenila bi ga za bižuteriju. Rafael je čuvao falsifikate, a ona bi se, kad uspe, iskrala do banke gde je imala sef o kome on ništa nije znao.

Mogla bi dobro da živi neko vreme od novca koji bi dobila prodajom nakita, ali to nije bilo dovoljno. Uzimanje nakita bi ga razljutilo, ali to za njega ne bi bio šamar, uvreda koja bi ga duboko povredila. Pored toga, nakit je *dao* njoj, tako da u svakom slučaju pripada njoj. Želela je da uradi nešto što bi ga izložilo podsmehu, što bi ga izjelo.

Da, to je bilo opasno. Znala je to. Ali sve bi osmislila, a kada bude izvan grada, imaće prednost; Rafael je bio pravi gradski tip. Ceo život je proveo u Los Anđelesu ili u Njujorku. Seoska Amerika mu je bila strana kao Timbuktu, ali ona je odrasla u malom gradu usred provincije i znala je kako da bude neprimetna, kako da se uklopi. Bilo je mnogo mesta gde je mogla iznova da pronađe sebe. On to ne bi očekivao jer je smatrao da je previše glupa da bi mogla da se izvuče. S druge strane, smatrao je i da je preglupa da bi ga pokrala na njegove oči, ali veoma brzo će misliti drugačije.

Morala je da dela brzo i bez predaha i da ima rezervni plan koji bi mogla da sledi na svakom koraku svog puta, u slučaju da nešto pođe po zlu. Trebalo bi da očekuje da nešto krene po zlu jer tako neće paničiti kada se to desi.

Trebalo bi da ima, najviše, nekoliko sati prednosti. Ako do tada ne bude bila izvan Njujorka, biće isto kao da je mrtva.

6.

Drea se uspavala i kada se konačno izvukla iz kreveta, osećala se kao prebijena, i telom i duhom. Četiri sata seksa, čak i stvarno dobrog seksa, može zvučati dobro teoretski, ali nije želela da to ponovi, čak i bez emotivnog preokreta koji ga je pratio. Nije mogla da porekne fizičko zadovoljstvo, ali je volela da ona bude ta koja kontroliše situaciju. Radije bi da joj glava bude bistra tokom samog čina, a da se za svoje potrebe pobrine kasnije, kada bude sama. Eto koliko je ispala glupa zbog nekoliko orgazama, iako je efekat gluposti bio samo privremen. Nikada više neće ponoviti tu grešku; ako iko bude ispao glup, to će biti muškarac, ne ona.

Tog jutra nije dozvolila sebi da cmizdri ispred ogledala; sredila se ispred njega i usredsredila na ono što je videla sada, ne na odraz koji je bio tu pre mnogo godina. Nije više bila ta glupa, ranjiva devojkica, stoga je razmišljanje o njoj bilo traćenje vremena.

Sadašnjost je dovoljno loša, razmišljala je kritički, okrećući glavu s jedne strane na drugu kao da se pregleda. Lice joj je bilo bezbojno, ukoliko ne računa senke nalik modricama ispod otečenih očiju, a kosa joj se toliko zamrsila da je delovalo kao da se gnezdo pacova rvalo u njoj. Možda je to bio samo ego, ali nije želela da izgleda *jadno*. Nije mogla da ukloni sve tragove jučerašnjeg dana, ali je zasigurno mogla da izgleda bolje od ovoga.

Prvi put, zaključala je vrata kupatila pre nego što se skinula. Nije je bilo briga šta Rafael misli, nije je bilo briga što mu se to neće dopasti.

Uzela je češalj i besno napala čvorove i uvojke u kosi, zatim ušla pod tuš i nasapunjala se svojim omiljenim neparfemisanim gelom za tuširanje. Juče poslepodne nije imala vremena da stavi regenerator na kosu i zato je jutros bila neuredna. Sada je dala sebi vremena i osetila je kako gusti pramenovi postaju svilenkasti pod njenim prstima.

Prvo što će uraditi, mislila je namrgođeno, biće da odseče većinu ovog nereda s glave. Ne samo da joj je kosa bila isuviše prepoznatljiva već joj se nije dopadala toliko duga, niti toliko kovrdžava. Kosa joj je bila donekle prirodno talasasta, ali ove spiralne kovrdže bile su rezultat delovanja smrdljivih hemikalija i mnogo sati održavanja. Namerno je izabrala taj izgled, znajući da će tako delovati lakomislenije i nesposobnije ali *dovraga*, bila je umorna od toga. Bila je umorna od pretvaranja da nema mozak, umorna od stavljanja tuđih potreba i želja ispred svojih.

Navukla je ogrtač i čvrsto ga vezala, a zatim počela brzo da se šminka, osećajući kao da vreme izmiče i da ima samo nekoliko sati da pobegne. Nije trebalo da spava toliko dugo, trebalo je da podesi budilnik, ali nije, i sada je

morala da bude brza. Nije mogla predvideti šta će Rafael, koji se tako čudno ophodio prema njoj kao da je iznenada otkrio duboku ljubav - da, sigurno - uraditi sledeće, a nesigurnost ju je plašila.

Bio je opasan ali pametan čovek. Da bi se odala pred njim, bilo je dovoljno da joj se omakne nešto u govoru ili da zaboravi da zadrži izraz lica. Nije napravila tu grešku tokom dve godine koliko su bili zajedno, ali nikada do sada nije bila toliko nervozna. Nije mu verovala, a više nije verovala ni sebi da može da izdrži.

Sinula joj je ideja, nešto što bi joj dalo malu prednost ako bi uspelo. Ako ne, onda njena situacija barem ne bi bila ništa gora. Naterala je sebe da kašlje. Zvuk je isprva bio blag, ali kako je to radila iznova i iznova, kašalj je postajao dublji, grublji. Prestala je posle jednog minuta i rekla naglas „prokletstvo“ da bi testirala glas. Već je zvučao promuklo, ali ne dovoljno. Još malo je kašljala, naprežući se iz dubine grudi i osetila je kako je grlo peče. Ukoliko se razboli, imaće pripremljen izgovor kojim će Rafaela držati podalje ako pokuša da vodi ljubav s njom - a imala bi i izgovor što je tako bleđa, što nije bilo ništa drugo već njen ego, ali posle jučerašnjeg dana, bio joj je potreban svaki delić ega koji je mogla da razmrda. Njih dvojica zajedno, Rafael i Ubica, samleli su je skoro do pepela.

Čula je tihi zvuk u svojoj spavaćoj sobi i jeza joj se sputila niz kičmu. Rafael! Brzo se okrenula i otključala vrata, otvarajući ih širom istim pokretom, i iskoračila bez gledanja, kao da nije ništa čula i nije znala da je tamo. Skoro je naletela na njega, i poskočila uz lažni usklik iznenađenja. - Nisam znala da si tu - rekla je, zadovoljna koliko joj je promuklo glas zvučao.

Stavio je ruke na njen struk i namrštitio se nad njom. - Jesi li bolesna? Zvučiš strašno.

- Moguće je da me nešto hvata - promumlala je, gledajući dole. - Probudila sam se s kašljem.

Iskosio joj je lice dok su njegove tamne oči oštro ispitivale njeno bledilo, senke ispod očiju. Drea se jedva prisilila da stoji mirno i dozvoli mu da je dodiruje. Bio je zgodan muškarac, guste crne kose i markantan, ali ga nikad nije volela, i u najboljim vremenima samo je osećala blago zadovoljstvo što je s njim. Sada nije više bilo zadovoljstva, samo mržnja koja je gorela tako snažno i vrelo da ju je jedva obuzdavala.

Ipak, uspela je da napravi napaćen izraz lica dok mu je uzvraćala pogled, a zatim je zatvorila oči i progutala pljuvačku. Ispravivši se, nežno se oslobodila njegovog stiska i uputila do ormana. Otvarajući vrata, upalila je svetlo i zagledala se u malu sobu, cipele razbacane po podu i pretovarene vešalice nagurane bez ikakvog reda. - Moram da nađem posao - rekla je nesigurnim glasom, tonom koji je bio pomalo izgubljen i zbunjen. - Ali ne znam šta da obučem.

Istina je da u njenom ormanu nije bilo ničeg što bi odgovaralo traženju posla i ne bi joj smetalo da sve stvari ostavi. Svaki odevni predmet trebalo je da istakne njene vrline, i bio je ili previše kitnjast ili je previše otkrivao. Nije bilo ničeg prikladnog, nijedne suknje dovoljno duge da joj dođe do kolena - ili ako jeste, onda je imala i šlic sa strane zarad izazivanja oduševljenja.

Rafael je došao za njom i ovog puta je obavio ruku oko nje, privijajući je uz sebe. Sagnuo je glavu i utisnuo joj poljubac na slepoočnicu. - Mislim da imaš temperaturu - promrmljao je. - Trebalo bi da ostaneš danas kod kuće, a kada se budeš osećala bolje, onda ćeš brinuti o tome šta ćeš da obučeš. - Osmehnulo se blago i popustljivo, kao da govori detetu.

- Ali moram... - Znala je prokleta dobro da nema temperaturu jer nije bila bolesna, ali to je bilo upravo ono što je želela da on kaže.

- Ne - prekinuo je. - Ne moraš da ideš, a đavolski je sigurno da ne moraš da tražiš posao. Ne moraš ništa da radiš sem da se odmaraš.

Odmakla se od njega i potražila njegovo lice neutešnim pogledom. Pustila je da joj usne malo zadrhte: - Ali... juče...

- Juče sam bio idiot - rekao je silovito. - Slušaj me, srce: ne znam koliko puta želiš da to kažem, ali *nisi* mi dosadila. Kunem se, ne želim da odeš. Želim da ostaneš ovde i pustiš me da se brinem o tebi kao što sam to uvek radio. Nećeš uspeti sama. Nisi kvalifikovana ni za jedan posao sem da izgledaš lepo, ali si prokleta dobra u tome.

Drea je pustila da joj se otme umoran uzdah i naslonila je glavu na njegovo rame, dozvolivši mu da pridrži njenu težinu. - Ne znam šta da radim. - Ranjivost njenog položaja ga je razoružala, a njoj pružila šansu da se uveri da može da kontroliše mimiku. Pre svega, nije mogla da veruje da je zapravo priznao da je u bilo čemu pogrešio, i bila je besna što je potpuno odbacivao njene sposobnosti. Logično, ovo poslednje ne bi trebalo da bude bitno jer je radila prokleta naporno da bi ga naterala da misli upravo to što je rekao, ali dodavola s logikom. Bila je bez emotivnog oslonca, a jedini koji je mogla da zgrabi bili su mržnja i bes. Držala ih se jer bez njih nikada ne bi prestala da pada.

Šaka mu je klizila po njenim leđima, trljajući ih nežno. - To ti govorim: ne moraš ništa da radiš. Nastavićemo onako kako je bilo ranije. Ništa ne mora da se promeni.

Nije imao pojma koliko su se stvari već promenile. Ništa nije rekla, pretvarajući se da razmišlja, a onda se, za svaki slučaj, prepustila napadu kašlja. Poslednja stvar koju je želela bila je da njen glas počne da se oporavlja i da zvuči normalno.

Čvrsto je zagrlio, stegao. - Danas bi trebalo da se odmaraš, pa ćeš videti hoće li ti sutra biti bolje. Šta kažeš na to da ti večeras donesem poklon? Šta bi volela?

- Ne znam - rekla je i ponovo uzdahnula. - Mislim da ću danas ostati ovde. Nisam raspoložena za kupovinu. Šta ti radiš? Ostaješ li ovde? - Ubacila je blagu notu nade u svoj škripavi glas kao da je zapravo želela da ostane, mada se osećala relativno bezbednom pretpostavljajući da neće; Rafael je retko provodio dan u stanu. Voleo je da vidi i da bude viđen i, sem ako nije bilo neke zabave kojoj je trebalo da prisustvuje, nikada je nije vodio sa sobom.

- Ne, treba da obavim neka posla. Ostaviću nekoliko momaka ovde, u redu? Sve što želiš, gde god poželiš da ideš, samo im reci. - Nikada nije ostavljao prazan stan; neko je uvek bio tu, otežavajući FBI-ju i bilo kome drugome da se uvuče i postavi uređaje za prismotru. U početku je uvek imala dva bebisitera koji su je nadgledali; jedan bi ostajao u stanu, dok bi drugi nastavljao da je nadgleda ako bi nekud išla. Kasnije, pošto je Rafael odlučio da joj može verovati, samo je jedan muškarac ostajao da nagleda stan, a ako je izlazila, išla je sama. Prošlo je izvesno vreme od kada je neko bio dodeljen specijalno njoj; Rafael je verovatno mislio da je to za nju privilegija, a u stvari joj je za toliko otežavao izvođenje plana.

- Koga? - Ne Orlando, molim te, molila se. Orlando Dima je bio najoštrija strela u Rafaelovom tobolcu, posebno kada je reč o kompjuterima. Poslednja stvar koja joj je potrebna jeste neki kompjuterski pametnjaković koji joj gleda preko ramena. Kada se tek doselila kod Rafaela, najčešće je Orlando bio bebisiter jer je Rafael znao da će on najverovatnije primetiti sve što bude sumnjivo.

- Koga želiš?

- Svejedno mi je - rekla je ravnodušno. Ako bi bilo kome dala prednost, Rafael bi se zapitao zašto; čak bi i pitanje koga *nije* želela pobudilo njegovu sumnju, stoga je bilo sigurnije pustiti njega da izabere osobu koju je hteo. U svakom slučaju će se izboriti s tim.

- Mislim da ću pre podne pogledati neke stvari na internetu, a ako mi kasnije bude bolje, otići ću u biblioteku.

- Uradi tako. - Poljubio je još jednom, ovog puta u čelo. - Ne znam kada ću se vratiti, pa jedi bez mene, u redu?

- U redu. - *Savršeno*. Ručak ili večera bez njega nisu bili neuobičajeni. Uglavnom su zajedno doručkovali, što nije morala danas da radi jer se uspavala i kasnila je, ali je ostale obroke obično jela sama. Shvatila je da nikada nije bila toliko važna u njegovom životu; kako se ikada mogla zavaravati da mu je bila nešto više od prikladnog seksa? Lako je mogao da je zameni, lako da je zaboravi - i lako da je tramp.

To će se uskoro promeniti. Kada završi, Rafael je *nikada* neće zaboraviti.

Zadovoljan što je prebrodio pretnju poremećaja kućnih dogovora, Rafael je još jednom zagrlio, poljubio je i odšetao. Stalna gluma, disciplinovanje svakog izraza i reči nikada nije bio problem, ali sada je zahtevalo pravi napor i osećala

se napeto. U glavi je čula kako sat otkucava, upozoravajući je da neće izdržati još dugo.

Ipak, igrala je nasigurno jer bi mogao da je poseti još jednom pre nego što napusti stan. Uključila je televizor, prebacila na kanal za kupovinu sa smanjenim tonom i sklupčala se u stolici s kašmirskim pokrivačem prebačenim preko nogu. Onda je čekala, zatvorivši oči i naprežući uši da bi čula zvuk zatvaranja vrata. Potpuno bi utišala televizor da je bila sigurna da Rafael neće ponovo ući u sobu, ali dok ne bude zaista otišao, morala je da pretpostavlja da će svratiti. Koliko vremena je protraćila radeći to, postavljajući scenu i proveravajući da li je svaki detalj savršen, u slučaju da on možda nešto proveri?

Ovog puta se to isplatilo. Otvorio je vrata bez kucanja. Drea je otvorila oči dok je prelazio pogledom preko sobe i na svoje iznenađenje videla da je držao šolju kafe u ruci. - Doneo sam ti kafu - rekao je. - Prijaće tvom grlu.

Nestrpljenje se uskomešalo u njoj, terajući je da poželi da stegne zube, ali se zaustavila taman na vreme. Primetio bi pokret njenih viličnih mišića i znao bi da glumi. Bože na nebesima, hoće li više *otići*? Verovatno ima nekog crva u mozgu kada se ovako ponaša.

- To je tako slatko - rekla je i još malo se nakašljala dok je uzimala šolju od njega. - Hvala.

- Mleko i tri kašičice šećera, je l' tako?

- Tako je. - Ne, bilo je dve kašičice šećera i mleko s manje masnoće, što joj je govorilo koliko je pažnje obraćao. Sada će morati da preskoči jutarnji tost da bi sagorela ovaj višak kalorija. Gucnula je presladak, premastan napitak i nasmešila mu se. - Savršeno.

Blago rumenilo oblilo je njegove istaknute jagodice, a pijuckanje kafe je bilo sve što je mogla uraditi kako ne bi blenula u njega. Rafael Salinas, *pocrveneo*? Mora biti da je došao kraj sveta koji je poznavala, a ona je bila isuviše zauzeta time što se njome trgovalo naokolo kao kurvom da bi to primetila.

Pustila je da joj glava padne na naslon stolice i uzdahnula kao da je veoma nesrećna. Možda će kopile shvatiti poruku i ostaviti je na miru. Doduše, morala je biti pažljiva da ne pretera jer će Rafael prisiliti nekog lekara da je pregleda: osim toga, nije želela da je on proverava ceo dan. Nikada ranije nije tako nešto činio, ali danas je bio dan kada su se mnoge stvari dešavale prvi put.

- Zovi me ako ti zatrebam - rekao je.

- Hoću.

Bio je očigledno rastrzan: želeo je da otpočne s poslom, ali istovremeno nije hteo da je ostavi. Prvi put, bila je bez ideja. Samo je želela da Rafael ode i nije joj padao na pamet nijedan potez koji bi ga uputio ka vratima, stoga se sklupčala dublje u stolici i zatvorila oči; tako barem nije morala da ga gleda.

Međutim, čudo nad čudima, ili je to delovalo ili nije mogao smisliti nijedan drugi razlog za odlaganje. Čula je kako odlazi iz njene sobe, zatim žagor muških glasova, i konačno blagosloveni zvuk koji je čekala: zatvaranje ulaznih vrata. I dalje je čula televizor u gostinskoj sobi i povremene komentare dvojice muškaraca koji su se smeštali da gledaju neku sportsku emisiju.

Odolela je nagonu da proviri i vidi koga je Rafael izabrao da joj bebisituje. Trebalo je da je bolesna i da leži, a ne da doskakuće iz spavaće sobe čim su se vrata za Rafaelom zatvorila; nije želela da bilo kome postane sumnjiva. Ostvarenje njenih planova nije moralo biti tačno u minut, ali želela je da Rafaelu ostavi što manje vremena da reaguje.

Međutim, trebalo je da uradi mnogo toga kako bi se spremila. Otišla je do vrata na vrhovima prstiju, okrenula bravu i zaključala ih. Takve brave su bile labave i ne bi usporile nijednog od Rafaelovih ljudi više od nekoliko sekundi, ali osećala se sigurnije s tim malim znakom upozorenja.

Otišla je do ormana i izvukla veliku kožnu tašnu. Prvo je u nju ušao jedan od nekoliko pari ravnih cipela. Kada uspe da umakne svojim bebisiterima, moraće brzo da hoda, a cipele s potpeticama od deset i dvanaest centimetara koje je više volela jesu bile čarobne, ali bile su pakao za hodanje.

Posebno ju je brinulo to što nije znala koliki uticaj Rafael ima u određenim oblastima. Kamera je bilo svuda u ovom gradu, snimale su ljude u prodavnicama, dok prolaze pločnicima, ulaze u metro. Sve što se dešavalo u banci svakako je snimano, ali se osećala bezbednije jer Rafael nije znao da ona ima sef niti koju banku koristi. Ali ako je imao bilo kakav uticaj u gradu, na saobraćajne inženjere ili policajce, možda bi mogao da pristupi snimcima i prati njeno kretanje. To je bio rizik koji je morala preuzeti, jer ako je dematerijalizacija veština koja se mogla savladati, ona još uvek nije našla školu u kojoj se to učilo.

Skoro sve što se tu nalazilo moraće tu i da ostane. Izabrala je nešto od osnovne kozmetike, dovoljno da se provuče, ali tako malo da Rafael neće odmah primetiti da deo njenih stvari nedostaje. Ostatak je ostavila razbacan po ormariću u kupatilu, kao da će se vratiti. Savila je jedne crne tri četvrt pantalone i kratku crnu majicu, i dodala ih u torbu. Crna boja se najmanje primećuje u Njujorku jer je mnogo ljudi nosi, čak i leti. Druga tašna, manja i običnija, takođe je stala u veću.

To je bilo sve. Ostalo će kupiti kad joj zatreba. Bila je zadovoljna što niko ko bude pogledao u ovu sobu neće pomisliti ništa drugo nego da je otišla u kupovinu i da će se uskoro vratiti. Znajući koliko ona voli odeću i šminku, Rafael nikad ne bi poverovao da je svojevolejno ostavila sve to za sobom, čime će kupiti dragoceno vreme - nadala se. Moraće da pobegne neopaženo; ako bi je bebisiter video, pokušao da je uhvati, ne bi uopšte imala „odgađanje isplate“.

Koraćala je. Gledala u sat. Posle nekog vremena, grčevi od gladi primorali su je da ode iz sobe u kuhinju. Rafael nije imao kuvara jer nije verovao ljudima

izvan svoje mreže, a banditi obično ne razvijaju kulinarske veštine, tako da su naručivali hrani i uvek su imali neke zalihe.

Naterala se da hoda polako, kao da nije imala mnogo energije. Dva muškarca koja su sedela u dnevnoj sobi podigla su pogled. Na njeno olakšanje, nijedan od njih nije bio Orlando Dima. Zvali su se Amado i Hektor, a ako je nekad i čula njihova prezimena, odmah ih je zaboravila. Bili su u redu, otprilike na sredini; ni najpametniji, ni najgluplji. Fino. Mogla je to da sredi.

- Bolje ti je? - pitao je Hektor.

- Malo. - Zaboravila je da nastavi da kašlje, ali joj je glas još uvek bio pomalo škripav. - Zagrejaću supu za ručak. Želite li vi malo? - Sumnjala je u to jer je videla tanjire i čaše na stočiću, što je ukazivalo na to da su već jeli, a uz to, Amado je držao šaku u ogromnoj kesi čipsa.

- Ne, već smo ručali. Svejedno, hvala.

Hektor je imao prilično dobre manire, za bandita.

Drea je otišla u kuhinju, zagrejala činiju supe i pojela je stojeći za pultom. Srce joj je udaralo velikom brzinom; osećala je kako se ritam ubrzava, osećala je kako uzbuđenje počinje da joj juri kroz vene. Ponovo je pogledala na sat: dva poslepodne.

Vreme je za žurku.

7.

Nakon što je zaključala vrata spavaće sobe, Drea je uzela laptop i ulogovala se. Pažljivo je istraživala ovo, ne zato što je sve vreme planirala da izbriše Rafaelov račun u banci i sakrije se, već je to bilo nešto kao „za svaki slučaj“.

Da je Rafael bio korektan prema njoj, ostala bi zadovoljna ovim *statusom quo* sve dok je on želeo, a onda bi uzela svoj nakit i otišla. Očekivala je da će se dogoditi tako nešto i igrala je svoju ulogu da bi ga ubedila da je potpuno bezopasna, da ne bi brinuo o nečemu što je možda videla ili načula.

Pored svega toga, šta ako Rafaela ubiju? To se dešava ljudima poput njega. Nije videla svrhu u tome da pusti da sav novac ostane u banci, na zamrznutom računu, sve dok Federalna policija ne ušeta i uzme ga.

Dakle, planirala je budućnost - svoju budućnost.

Zaista nije imala pojma gde je i kako Rafael čuvao svoj drugi komplet knjiga računa za veliki novac koji nije prao. Nije pokušala da otkrije, procenjujući da taj napor prevazilazi njene mogućnosti u smislu rizika koji je spremna da preuzme. Međutim, račun u banci koji je Rafael koristio za svoje lične potrebe i onaj s koga je vršio prenose na račun koji je otvorio za nju, pa, to je drugačije.

Stan je imao ruter s kablovima za kompjutere; Orlando je rekao Rafaelu da je taj bolji od bežičnog jer je bežični ruter olakšavao drugima da uhvate njegove informacije. IP adresa Dreinog laptopa razlikovala se od Rafaelovog laptopa, ali sa spoljnog rutera se prikazivala samo jedna IP adresa na drugom kraju, što je značilo da je, što se banke tiče, pristup dolazio sa odgovarajuće IP adrese ako bi pristupila Rafaelovom bankovnom računu.

Za dolaženje do Rafaelove lozinke bili su potrebni meseci posmatranja, bacanja brzih pogleda na njegove ruke i razrađivanja položaja tipki koje je koristio. Da je redovno menjao lozinku nikada je ne bi mogla pogoditi, ali kao i većina ljudi, nije se zamarao time. Niti mu je lozinka bila posebno maštovita; koristio je broj svog mobilnog telefona. Imao je dva mobilna telefona, kodiran, koji mu je Orlando nabavio, i drugi koji je koristio za uobičajene stvari. Drea nije znala broj kodiranog telefona, ali ga je često zvala na obični. Pošto je pogodila tri tipke, shvatila je koja je lozinka.

Otišla je na veb-sajt banke, ulogovala se kao Rafael, zadržavajući dah sve dok informacija o računu nije blesnula na ekranu. Prvo je otišla na podešavanje računa i promenila imejl adresu kako bi svako obaveštenje bilo poslato na njenu imejl adresu umesto na njegovu. Pretraživanjem koje je sproveda, saznala je da

banka šalje imejl kad god bi se prenosili neuobičajeno veliki iznosi, a nije želela da Rafael danas dobije taj imejl.

Koliko će trajati dok on - ili pre Orlando - pomisli da proveri njen imejl, mogla je samo da nagađa. Kao prvo, kada Rafael shvati da je nestala, proveriće njenu sobu. Nikada ne bi očekivao da ostavi svu svoju garderobu za sobom, tako da će biti zabrinut da joj se nije nešto dogodilo i poslaće svoje ljude da je traže. Nažalost, to je značilo da će morati da ostavi i laptop jer bi odmah primetio da ga nema. Nije marila; nije bilo fajlova koji su vredeli, nikakvih sačuvanih fotografija.

Pored toga, *želela* je da Rafael zna šta je uradila - naravno, pošto bi imala dovoljno vremena da pobegne. *Želela* je da zna da ga je naterala da plati. Možda neće saznati za svoj prazan račun u banci dok mu ne odbiju ček, za šta mogu biti potrebni dani. To je bio scenario u najboljem slučaju, ali ponekad lopta odskakuće na drugu stranu. Ipak, nije računala na to; nameravala je da pobegne brzo i daleko. Moraće da promeni ime, potroši nešto novca da nabavi novi identitet koji bi izdržao barem prvu potragu, ali je znala sve o izmišljanju nove sebe i taj deo je nije brinuo.

Kada se pobrinula za imejl adresu, vratila se na informacije o Rafaelovom računu i prvi put pogledala crtu u dnu. Ispunila ju je neobuzdana razdraganost. Dva miliona, sto osamdeset osam hiljada, četiristo trideset tri dolara i dva centa. Ostaviće mu dva centa, mislila je, da ne prenosu tu sitninu.

Možda bi bilo pametnije kad bi uzela samo dva miliona i ostavila sto osamdeset osam hiljada. Na taj način mu čekovi ne bi bili odmah odbijeni, što bi mogla da bude rezerva u njenu korist. S druge strane, kao što je on rekao, sto hiljada je sto hiljada. To je bila Judina cena koju je stavio na nju, tako da je očigledno vredela sto soma. Zašto ih ne bi uzela?

Dva miliona sto hiljada dolara. Lepo je zvučalo. Ukucala je informacije o svom računu, preskočila sva elektronska upozorenja i jednim pritiskom na tipku istog trenutka je postala milionerka. Sačekala je minut, a zatim se ulogovala na svoj račun i sa zadovoljstvom zurila u lep veliki broj. Za slučaj da Rafael nekako otkrije šta je uradila, promenila je lozinku kako bi ga sprečila da jednostavno prebaci novac nazad na svoj račun. Sada nije mogao da dođe do novca, jer što se banke tiče, dao ga je njoj da ga koristi kako joj drago.

Sledeći korak: prebaciti sav lepi novac u drugu banku. Mada, ne odmah; bilo bi prebrzo. Uobičajeni imejl koji ga je upozoravao na prenos bio je jedna stvar, ali poslednje što je želela bilo je da aktivira lični telefonski poziv. Sačekaće sat vremena pre zatvaranja banke, možda manje, da prebaci novac na dva odvojena računa: deo u banku u Elizabetu u Nju Džersiju, ali veći deo staviće u privatnu malu banku u Grisomu u Kansasu, gde je još uvek imala prvi račun koji je otvorila. Banke ovde, prema zakonu, ne bi mogle da pruže Rafaelu nikakvu informaciju o tome šta je uradila s novcem postoje legao na njen račun.

Nije mogla a da se ne nasmeje. Rafael je insistirao da otvori račun u njegovoj banci kako bi mu bilo lakše da joj prebacuje novac kada joj je trebao. Nameravao je i da njegovo ime bude na računu, ali nije bilo jer je nekako „zaboravila“ taj deo njegovih uputstava, mada mu je savesno slala izveštaje da bi pratio njeno trošenje. Bio je iznerviran, ali nedovoljno da bi išta uradio povodom toga. Pretpostavljao je da, pošto kontroliše koliko i kada se bilo koji iznos uplaćuje na njen račun, kontroliše i nju. Pogrešio je tada, a pogrešio je i sada.

Dok je koračala, preispitivala je sve što je preduzela do sada, pokušavajući da se seti još nekih detalja. Dodala je tanku crnu duksericu s kapuljačom u veću tašnu, da bi imala čime da prekrije kosu dok ne bude u prilici da je skrati. Mogla je poneti makaze i odseći je sama, ali nije želela da neko nađe klupka duge kose u kanti za otpatke i sabere dva i dva. Sutra će se ošišati u frizerskom salonu, gde je to uobičajeno i gde niko neće obratiti pažnju na nju.

Proverila je bateriju na svom blekberiju, ubacila ga u tašnu, a zatim dodala poslednji predmet: prazan novčanik. To je sve, odlučila je. Ono što je nosila bio je minimum, samo ono što joj je trebalo sada. Bila je spremna.

Sranje, ne, ne, nije bila. Lupivši se u mislima po čelu, požurila je do ormana i izvadila ključ od sefa odande gde ga je sakrila, unutar satenskih kućnih papuča. Bez ključa ne bi mogla uzeti nakit koji je tamo sakrila, niti telefonske brojeve banke ni broj svojih računa u bankama koji su takođe bili u sefu. Nije mogla da veruje da je skoro otišla bez ključa. Bila bi bespomoćna, nesposobna da učini bilo šta i morala bi ili da ode bez ičega ili da rizikuje da se vrati po ključ, što bi značilo da bi Rafael verovatno otkrio šta je uradila dok je još u njegovom domašaju. Ta misao je naterala da zadrhti. Čak i kad ne bi otkrio, želeo bi da vodi ljubav s njom večeras, a ona je znala da to ne može podneti. Nije više želela da se pretvara, nije mogla da sakrije ono što misli i oseća.

Dok je išla ka vratima, nakašljala se nekoliko puta da bi prikrila zvuk otključavanja, a zatim ih je otvorila. Otišla je do dnevne sobe i zastala na ulazu. I Amado i Hektor su je pogledali. - Malo mi je bolje - rekla je promuklo. - Da li je u redu da odem do biblioteke?

Znala je njihova naređenja, ali je u svakom slučaju postavila pitanje. Nikada nije bila ohola i nadmena prema Rafaelovim ljudima, ponašala se krotko i blago koliko je mogla i sada nije promenila nastup.

- Idem po auto - rekao je Amado, delujući rezignirano dok se uspravljao na noge. Mora da su on i Hektor unapred razgovarali o toj mogućnosti, a Amado je izvukao kraći štapić. Hektor je trebalo da ostane u stanu i gleda sportske emisije, dok je jadni Amado morao da pronade obližnji parking, zatim da sedi u autu i čeka na njen poziv.

- Presvući ću se i odmah izaći - obećala je Drea. Znala je da joj nisu poverovali jer joj je obično trebala večnost da se spremi, ali danas je bila brza i imala je svrhu koju je, naravno, krila. Obukla je svilene pantalone boje šlaga i

bluzu koja se slagala s njima, a zatim navukla kratak svileni sako jarkoružičaste boje. Sada je bila toliko primetna i toliko je bilo lako opaziti je da je Amado neće prepoznati kada se presvuče, čak i da prođe pored njega. Tražiće ružičasti sako i gomilu njene kovrdžave kose.

Prebacujući ručke tašne preko ramena, pogledala je po sobi još jedan, poslednji put, govoreći zbogom Drei Ruso. Gluma je poslužila svojoj svrsi, ali dobro je osloboditi je se.

- Zdravo Hektore - rekla je kada je izašla iz spavaće sobe i pošla ka vratima. - Vidimo se kasnije.

Mahnuo je rukom umesto odgovora, ne skidajući pogled s televizora. Drea je izašla i zakoračila u lift. Bila je sama. Kako je pritisla dugme za dole a lift krenuo, osećaj lakoće i olakšanja počeo je da se razliva po njoj kao da su joj spalili lanci. *Uskoro*, šaputala je njena podsvest. Uskoro - sada su samo minuti u pitanju - biće slobodna. Ponovo će biti ona. Još samo nekoliko minuta pretvaranja sa Amadom, i moći će da zatvori vrata ovog dela svog života.

Dok je izlazila u hol, uputila je portiru uobičajen prijateljski, tupavi osmeh. Amado je prišao ivičnjaku kada je zakoračila na pločnik. Delovao je blago iznenađeno što je vidi tako brzo, ali je izašao i otvorio joj zadnja vrata crnog linkolna. Bilo je na hiljade takvih automobila u Njujorku; sve uslužne auto-firme su ih upotrebljavale. Rafael ih je koristio jer su se stapali s drugima, što mu je olakšavalo da se otrese svakoga ko bi ga pratio.

Dok je Drea ulazila u automobil, učinilo joj se da je videla ubicu i panika joj je sledila srce, krv. Posrnula je i skoro pala, jer su joj noge iznenada odbile poslušnost. Amado je zgrabio za ruku. - Jesi li dobro?

Njen pogled je lutao okolo, tražeći ono što ju je uznemirilo, nateralo da misli na njega. Nije bio tamo. Nije ga videla. Armije ljudi su marširale pločnikom, ali on nije bio jedan od njih. Nije videla nikoga s tim gipkim načinom kretanja ni s tim posebnim držanjem glave. Zatvorila je oči, uvlačeći duboko vazduh dok je pokušavala da uspori ubrzani puls.

Dozvolila je sebi da se samo na trenutak osloni na Amada. - Malo sam iskrenula zglob - rekla je, uspevajući da zvuči pomalo bespomoćno. - Izvini.

- Da li si ga uganula?

- Mislim da nisam. Svakako ne mnogo. - Obazrivo je okretala desni zglob. - Dobro sam. Dok je ulazila u automobil, još jednom je hitro pogledala unaokolo. Ništa. Bilo je mnogo tamnokosih muškaraca, ali nikoga nalik njemu. Kratak pogled na nešto, nekoga, podsetio je na njega, ali to je bilo sve. Nije bio tu. Znala bi da je tu.

Drea je otrgla misli od ubice. Nije mogla dozvoliti sebi rasejanost, jer će početi da greši, a svaka greška bi mogla biti kobna. Morala je da se koncentriše i radi brzo.

Kada je Amado stao kod ivičnjaka ispred biblioteke, već se bila ponovo usredsredila. - Mislim da ću ostati oko sat vremena - rekla je neodređeno dok joj je pomagao da izađe.

- Ne žuri. Pozovi me kada budeš spremna da kreneš.

Po rezigniranosti u njegovom glasu znala je da je očekivao da će ostati mnogo duže od sat vremena. Drea koju je on poznavao, koju su svi oni poznavali, nije imala mnogo osećaja za vreme i po navici je kasnila. Ako je mislila da će nešto trajati „samo nekoliko minuta“, obavezno bi trajalo najmanje sat vremena, šta god „to“ bilo.

- Koji je tvoj broj? - pitala je. - Mislim da imam olov... - Pustila je da joj se glas prekine kada je počela da pretura po tašni.

- Daj mi tvoj telefon - rekao je kada je nekoliko ljutih vozača počelo da mu trubi.

Izvadila je crni blekberi iz malog džepa i dala mu ga. Bio je veoma strpljiv; nije uzdahnuo niti je ikako drugačije reagovao dok je brzo ubacivao svoj broj u aparat. - Znaš kako da koristiš kontakt listu, zar ne? - pitao je, za svaki slučaj.

- Rafael mi je pokazao - rekla je, klimajući glavom i prevrćući očima u mislima.

Kakofonija sirena postajala je upornija. - Nemoj žuriti - rekao je Amado dok se vraćao na sedište vozača. Uprkos sve nestrpljivijim vozačima, još uvek je posmatrao dok je prilazila stepenicama i počela da se penje uz njih. Pomalo je hramala, taman toliko da on primeti. Detalji su pomagali. Ne samo da će tražiti njen jarkoružičasti sako već i to izdajničko hramanje.

Kada je ušla, otišla je pravo u ženski toalet. Zaključana u kabini, hitro se presvukla i promenila cipele, pakujući stvari u tašnu da bi ih kasnije bacila. Zamenila je novčanike, izvadila vozačku dozvolu i svu gotovinu iz *guči* novčanika, koji joj je Rafael dao, i stavila ih u običan koji je kupila u *Mejsisu*. Kreditne kartice je ostavila u Armiranom. Ne samo da bi korišćenje kartica bilo samoubilačko već bi njen trag utoliko više zavarao ako bi neko manje pošten pronašao novčanik i upotrebio ih.

Nije, ipak, mogla da ga ostavi na otvorenom; to bi bilo suviše lako, suviše očigledno. Stavljajući novčanik nazad u tašnu, pustila je vodu u toaletu kao da ga je koristila i izašla iz kabine.

Još dve žene su stajale za umivaonicima. Drea je otezala perući ruke, igrala se karminom i, uopšte, doterivala se dok one nisu otišle. Brzo je pokvasila ruke i počela da kvasi kosu radi potamnjenja i ispravljanja lokni. Kada joj je kosa bila dovoljno mokra, začesljala je pozadi slepljujući je uz glavu i uvila u čvor koji je ovlaš učvrstila provlačeći hemijsku olovku kroz njega. Čvor neće izdržati dugo, ali biće dovoljno dugo.

Samo još jedna stvar. Vlažnim toalet-papirom sprala je što je mogla više šminke. Zatim je izašla iz kupatila normalnim korakom, kao još jedna zauzeta, užurbana, usredsređena Njujorčanka. Niko je nije dvaput pogledao.

Izašla je na glavni ulaz. Izvadila je *guči* novčanik iz tašne i držeći ga dole uz sebe zastala kod kante za smeće. Što je nenametljivije mogla, ispustila je novčanik i nogom ga gurnula iza kante, gde je uglavnom bio van vidokruga. Neko će ga pronaći i to uskoro. Poštena osoba bi ga vratila osoblju biblioteke; a nepoštena bi uzela kreditne kartice i otišla u potrošački provod. Oba scenarija su joj odgovarala, iako bi drugi bio neprijatniji za Rafaela.

Pošto je opešačila nekoliko blokova dalje, zaustavila je taksi i dala vozaču odredište. Direktan put bi bio brži, ali bi je bilo i lakše pratiti. Kada je izašla iz tog taksija, hodala je još nekoliko blokova i uhvatila drugi. Promenila je taksi i treći put pre nego što je stigla do krajnjeg odredišta u Elizabetu u Nju Džersiju.

Vreme je prolazilo, poslepodnevno sunce je tonulo niže. Drea je otišla u banku i zahtevala pristup sefu. Potpisala je, vadeći ključ iz tašne, a mršava mlada Amerikanka azijskog porekla uvela ju je u malu sobu prekrivenu sefovima od poda do tavanice.

Drein sef je bio mali, smešten blizu vrata. Morala je da čučne da bi ubacila ključ. Mlada blagajnica je ubacila bančin ključ, okrenula oba i otključala vratanica. Drea je promrmljala nešto u znak zahvalnosti, a mlada žena se nasmešila dok je odlazila, ostavljajući je samu.

Trebao joj je samo minut da izvadi ono što joj je bilo neophodno. Izvadila je odeću iz velike tašne, zatim iz sefa uzela somotsku tašnu s nakitom i ubacila je u veliku tašnu. Jedini preostali predmet u sefu bio je koverat u kome se nalazila dokumentacija u vezi s njenim računima. I to je završilo u tašni. Zatim je napunila sef svojom odbačenom odećom, ponovo ga zaključala i spustila ključ u tašnu.

Napustila je banku ne gledajući ni levo ni desno, s namerom da nestane iz vidokruga. Kada je dospela na pločnik, zaustavila je taksi i zatražila od vozača da je odveze do nekog pristojnog motela. Promumlao je neki odgovor. Dok je vozio, Drea je izvadila blekberi i informacije o računu i prionula na posao.

Pet minuta kasnije, bilo je gotovo. Dva miliona dolara prebačena su na njen račun u Grisomu u Kansasu, a sto hiljada dolara na njen priručni račun u banci iz koje je upravo otišla. Bilo je prekasno da novac i legne na račun, ali biće na njemu odmah ujutro. Sačekaće da iskoristi blekberi kako bi potvrdila da je prenos obavljen, pre nego što se reši tog digitalnog pomoćnika. Uzdahnula je; nedostajaje joj ta spravica.

Isključila je blekberi, i ponovo uzdahnula dok se zavaljivala u sedište. Gotovo je. Kretala se brzo i bila je iscrpljena kao da je trčala maraton. Uz malo sreće, Amada je tek sada počela da obuzima briga i nestrpljenje. Nije joj telefonirao, tako da svakako još uvek nije krenuo da je traži. Mada će uskoro.

Kada ne bude odgovorila na telefonski poziv, potražiće je, misleći da je možda nešto u biblioteci remetilo domet mreže, kao što je to slučaj u kazinima.

Kada je ne bude našao u biblioteci, zabrinuće se. Pošto je mislio da je bolesna, zahtevaće od osoblja biblioteke da proverí sve toalete. Kada i to ne uspe, telefoniraće Rafaelu.

S obzirom na Rafaelovu sumnjičavu prirodu, prvo će poslati Hektora da proverí njenu spavaću sobu, da vidi je li uzela svoje stvari. Tek kada Hektor izvesti da joj je šminka još uvek u kupatilu, da je laptop i dalje tu a televizor uključen i da nije ponela nikakav prtljag sa sobom, Rafael će pomisliti da joj se možda nešto desilo i poslaće ljude da je traže. Oni će se usredsrediti na okolinu biblioteke. Ako je neka poštena duša našla njen odbačeni novčanik i predala ga osoblju biblioteke, onda će čak možda pozvati policiju.

E, to je zabavan scenario: Rafael Salinas ide u policiju po pomoć. Skoro da bi platila da to vidi.

Proveriće hotele u tom kraju, da vidi da li se u nekom prijavila. S obzirom na njegovo mišljenje o njenim umnim sposobnostima, očekivao bi da uradi nešto očigledno, što je bio veliki poen u njenu korist.

Nije bila toliko daleko u smislu stvarnog rastojanja, ali je bila u drugoj državi, a Rafael ne bi nikada, ni za milion godina, pomislio da je otišla u Elizabet u Nju Džersiju. Ne bi očekivao ni da je napustila Menhetn.

Kasnije, kada bude otkrio da ga je pokrala na njegove oči, usredsrediće se na njen rodni grad. Znala je da je istraživao o njoj, da mu je poznato njeno pravo ime i sve ostalo, ali to nije bilo važno jer se nije vraćala u zavičaj. Nije imala nameru da se ikada vrati na to mesto. Pretpostavljala je da neki rođaci i dalje žive tamo, ali nije kontaktirala s njima od kada je otišla i nije imala razloga da stupi u vezu s njima.

Džimbo, njen stariji brat, otišao je pre nje i nikada više nije čula ništa o njemu. U svakom slučaju, bilo joj je drago što ga se oslobodila. Ionako je bio gubitnik. Roditelji su joj bili razvedeni i oboje su se takođe udaljili, usredsređujući se na svoje živote i ne mareći mnogo za svoja dva potomka. Drea je namerno prekinula kontakt i s njima. Imala je samo sebe, a to joj se i sviđalo.

Taksi ju je ostavio kod motela koji je barem delovao čisto, a to je najbolje što je mogla da kaže za njega. Za samo jednu noć, shvatila je, mogla bi da podnese i mnogo gore od ovoga.

Prijavila se pod lažnim imenom i platila gotovinom. Službenik, kome je bilo dosadno, izdeklamovao joj je spisak pravila i uputstava i dodao ključ. Bila je na drugom spratu, što joj nije smetalo jer nije imala prtljag koji bi morala da tegli gore-dole.

Tepih u sobi je bio isflekan i pohaban, nameštaj raskliman, ali barem nije smrdelo. Drea je zanemarila okruženje i potražila telefonski imenik. Kada ga je

konačno pronašla - privezan lancem - izlistala ga je do žutih strana i potražila frizerske salone koji su bili blizu banke, a onda počela da telefonira. Pozvala je četiri pre nego što je pronašla jedan gde je uspela da zakaže za deset ujutro.

To je bilo to. Kada se banka bude ujutro otvorila, podići će svojih sto hiljada dolara, a zatim otići prvo u frizerski salon da se ošiša i ofarba i biće spremna za pokret. Kupiće neki polovni automobil, platiti gotovinom i krenuti na zapad.

Bila je slobodna.

8.

Rafael je pokušavao da dopusti da se primeti samo bes; nije želeo da iko od njegovih ljudi pomisli da mu je Drea, u stvari, bila važna. Međutim, bes je bio najmanje što je osećao. Najveći deo bio je strah, strah koji mu je stezao utrobu i koji nije mogao da obuzda. Dok mu Amado nije pokazao Drein novčanik, što ga je neki klinac pronašao iza kante za smeće izvan biblioteke i predao ga - poštenu jebeni pametnjaković - Rafael je mislio da je Drea možda pokušavala da ga nauči lekciju, što mu je bilo strano s obzirom na sve što je znao o njoj. Ali sada se nije mogao utešiti tom teorijom, uz dokaz u vidu njenog novčanika u kome nije bilo gotovine ni dokumenata, ali sve kreditne kartice su još bile tu.

Glupi lopov bi uzeo gotovinu i kreditne kartice i otišao da se provodi trošeci, što bi policajce dovelo pravo do njega. Pametan lopov bi uzeo gotovinu i ostavio kartice. Nije bilo ni njene vozačke dozvole. Krađa identiteta veliki je posao, a važeća vozačka dozvola prava je dragocenost. Kada je dodao Drein nestanak činjenici da su kreditne kartice bile tu, ni jedna jedina nije nedostajala, najverovatniji scenario nije bio dobar. Nije pretpostavljao ni da ju je pokupila Federalna policija - mada im Drea nije mogla koristiti, sem ukoliko nisu želeli da saznaju sve o kupovini - jer oni ne bi ukrali njenu gotovinu i bacili novčanik.

Imao je neprijatelje, mnogo njih. Ako je neki od njih dograbio Dreu, onda je to isto kao da je mrtva. Možda će je držati živu neko vreme da bi je upotreбили kao sredstvo protiv njega, ali je nikada ne bi ponovo video, sem u delićima. U njegovom svetu, nasilje je bilo uobičajeno; jedino što je vredelo bili su novac i preživljavanje. To je bio svet u kome je on uspevao, model poslovanja u kome se isticao, ali sada mu se smučilo dok je mislio na slatku, glupu Dreu silovanu i mučenu.

Skupio je sve ljude u stanu, na jedinom mestu za koje je bio siguran da se razgovori ne mogu snimati. Orlando je znao šta radi, stoga je Rafael posegao za svim modernim merama zaštite koje su sprečavale Federalnu policiju da prisluškuje sve što bi rekao. - Mora da je neko nešto video. Kamere su postavljene na sve ulaze i izlaze, zar ne? - Poslednje pitanje je uputio Orlando.

- Trebalo bi, ali ko bi znao koju vrstu obezbeđenja imaju? Ko provaljuje u biblioteke? Videću šta mogu da saznam.

Dobijanje naloga za pretres nije dolazilo u obzir - niko to nije ni predložio. Pozvati policiju? Smešno. Policajci bi se duvali naokolo sa svim tim svojim pravnim sranjima - pod uslovom da bi uopšte nešto radili. Rafael nije gubio vreme; radiće na svoj način. Otkriće ko je dograbio Dreu, a onda će udariti po đubretu svim raspoloživim sredstvima.

- Možda je otišla da traži novčanik kada je otkrila da ga je izgubila - pokušao je Hektor.

- Glupane - kiselo je progundao Amado. - Zašto se ne javlja na mobilni telefon?

- Možda joj je neko zgrabio tašnu, a ona je pojurila za njim i izgubila se. - Hektor se hvatao za slamku, a tuga u njegovim tamnim očima je govorila da je to znao, ali se i dalje osećao primoranim da ponudi svaku moguću alternativu onome što se verovatno dogodilo.

- Ne bi to uradila - rekao je Amado. - Iskrenula je zglob dok je ulazila u auto i hramala je. Ne bi mogla nikoga da pojuri. Pored toga, da je neko zgrabio njenu tašnu, zavrištala bi do neba i svi u biblioteci bi znali za to.

- Ko god da je oteo, lukav je - rekao je Orlando. - Pri izlasku, zagrlji je kao da su prijatelji, samo što u drugoj ruci drži pištolj uperen u njen bok. Otišla bi s njim a ne bi ni pisnula.

Ako se otmica desila napolju, kamere biblioteke možda nisu ništa uhvatile, mislio je Rafael, a onda shvatio da to nije važno. Ko god da je oteo Dreu, želeo bi da on to zna, jer su je oteli s razlogom. Samo je odvesti i ubiti nije imalo smisla; verovatno bi ga svako ko bi to uradio ubrzo pozvao, tražeći novac ili možda nešto drugo. Razmišljao je besno, pitajući se da li je taj neko znao zbog čega on unajmljuje ubicu i shvatio ko stoji iza toga. Bio je prilično siguran da je to nemoguće. Čak i ako je neko znao, ako je ubistvo Dree bilo osveta za ono što je on učinio, ko god da je to uradio, želeo bi da ga obavesti o tome, inače nije bilo svrhe.

- Ne moramo da proveravamo obezbeđenje u biblioteci - rekao je teško. - Ko god da je odveo, javiće se. Na ovaj ili onaj način, bez obzira na to da li je Drea živa ili mrtva, on će zvati. Do tada, sve što je mogao da uradi bilo je da čeka.

Ne mogavši više da stoji ispred svojih ljudi, Rafael se iznenada okrenuo i napustio sobu, odlazeći niz hodnik do njene spavaće sobe. Gurnuvši vrata, zakoračio je unutra, a onda zastao kao da je udario u nevidljivi zid. Dreino prisustvo je bilo toliko snažno da ga je skoro mogao dodirnuti. Miris njenog parfema lebdeo je u vazduhu. Televizor je bio uključen, kao i obično, glasovi s kanala o kupovini žamorili su tako veselo da su ga podsetili na cvrkutave ptice. Njen laptop je bio otvoren jer ga nikad nije zatvarala i iako je ekran bio taman, indikator mu je govorio da je bio na stend-baju i da bi oživeo na dodir tipke. Vrata ormana su stajala odškrinuta, svetio unutra uključeno, tako da je gomila njene odeći bila jasno vidljiva. Bižuterija je bila razbacana po toaletnom stočiću.

Drea je bila kao svraka, volela je svetlucavo i šareno. Bila je neuredna, nemarna i sklona oduševljavanju kao dete. Nije zaslužila brutalnu smrt u rukama muškaraca kojima ništa nije značila.

Vid mu se zamutio i na svoje zaprepašćenje shvatio je da su mu oči zasuzile. Nije mogao dozvoliti da ga iko vidi takvog, stoga se naterao da uđe dublje u sobu, da pogleda u kupatilo gde je ormarić bio prepun kozmetike a vazduh još ispunjeniji njenim mirisom, ženskom mešavinom neparfemisanog gela za kupanje, mirisnih sveća, losiona i dezodoransa. Drea voli - volela je - sve drangulije svojstvene ženama.

Na grudima mu je bio ogroman teret, a unutra praznina. Jedva je disao od pritiska, čak su mu i otkucaji srca zbog sopstvene nesreće delovali naporno, teško i sporo. Nikada ranije nije osetio takav bol, kao da ga se nikada neće osloboditi. Nestala je. To nije pošteno; shvatio je da je voli samo da bi je već sledećeg dana izgubio. Mrzeo ju je jer se juče uznemirila zbog njega, zato što ga je naterala da je zaista *vidi*, mrzeo je zbog slabosti koju je izazvala u njemu, mrzeo je jer je nestala. Prokleta da je - i proklet da je on zato što je takva budala.

Drea se probudila usred noći teško dišući, boreći se sa čaršavom kao da je uže koje se uvija oko nje. Uspravila se, gledajući divlje po sobi. Sa ulice se oko rubova zavesa slivalo dovoljno svetlosti da soba ne bude zaista mračna; da je bilo drugačije, možda bi joj srce stalo, ali pošto nije, jasno je videla da u sobi nema nikog. Bila je blaženo sama.

Sanjala je ubicu, sanjala je da ju je nekako pronašao u motelu i ušao u sobu i da će je ovog puta, posle seksa, zaista ubiti. Nije ga mogla videti, ali osetila ga je kako je posmatra iz senke. Na čudan način svojstven snovima, znala je da joj neće moći ništa sve dok ostane budna, ali uprkos najvećem naporu da oči održi otvorenim, bila je sve pospanija dok konačno više nije mogla da se odupre, pa je zaspala. Dakle, to je nešto što joj se nikada do tada nije dogodilo, sanjala je kako pokušava da ostane budna, a umesto toga je zaspala - samo da bi se probudila s njim preko sebe, u sebi i s njegovim rukama obavijenim oko svog grla.

Tako se osećala kada se stvarno probudila, boreći se protiv utvare, sleđena od panike koja ju je držala u svom ledenom stisku.

Čak i u snu, iako je znala da će je ubiti, osećaj njegovog prodiranja u nju bio je toliko stvaran da je bila na ivici orgazma. Sada, potpuno budna, ljuta i ponižena, premda niko nije znao kakva je budala bila, Drea je ustala iz kreveta i otišla do umivaonika da popije malo vode.

Brzo je upalila svetio i zagledala se u sebe u neprijatnom blesku. Bila je gola jer nije imala drugu odeću osim one koju je nosila tokom dana. Oprala je donji veš na ruke i stavila ga na vešalicu da se osuši.

Obično je nosila pidžamu; da li je to što je spavala gola pokrenulo noćnu moru? Jer ovo je bilo to, noćna mora. Iako je znala da je sama, pogledala je iza sebe u ogledalu kao da je očekivala da se on pojavi.

Soba je bila tipično motelska, s umivaonikom i ormarićem ispod njega u otvorenom udubljenju u zadnjem delu sobe, a klozetskom šoljom i tuš-kadom odvojenim u malenoj prostoriji. Shvatila je da nema zadnjeg izlaza; ako bi je ovde uhvatili, ne bi imala kud. Imajući to na umu, poželeva je da odmah pobjegne, ali je zdrav razum to odbio. U motelu je bila relativno bezbedna; čak i da je Rafael tako brzo saznao za svoj račun, što bi bila neverovatno loša sreća, i nekako došao do snimka s kamera u biblioteci, tako da je imao njen sadašnji opis, dovoljno često je menjala taksi i dovoljno skretala s puta kada je išla peške po gradu da bi mu bilo potrebno vreme da sve to sklopi i prati njen trag.

Mogla je priuštiti sebi da sačeka da dođe do svog novca, da se ošiša i ofarba, da joj se ukaže prilika da kupi još malo odeće i polovan automobil. Ne bi trebalo da dozvoli sebi da paniči. San ju je preplašio, to je sve.

Ipak, iako je isključila svetlo, nije mogla da zaspi. Nije želela da ponovo sanja o njemu, nije želela da on bude blizu, čak ni u njenoj podsvesti. Dok je ležala budna u mraku, trpela je sporo otkucavanje minuta koji su prolazili, donoseći zoru i njen novi život sve bliže i bliže. Razmišljati o prošlosti bilo je beskorisno; umesto toga, usredsredila se na ono što se nalazilo pred njom. Sada je milionerka; možda će kupiti kuću, sopstvenu kuću. Nikada do tada nije bila vlasnik svog doma. Kada razmisli o tome, nije postojalo mesto o kojem je razmišljala kao o domu, u svakom slučaju ne već duže vreme.

Jutro je došlo i Drea je krenula u potragu za jelom. Umirala je od gladi, preguravši noć s krekerima i čipsom iz automata pored otvora za stepenište. Pronašla je mali restoran u kome je bila tolika gužva da je morala da stoji i čeka na barsku stolicu, umesto da sedne za sto. Konačno je sedela, nagurana između dva krupna momka koji su izgledali kao zidari ili možda kamiondžije. Nije ih pogledala u oči, a oni nisu govorili, samo su se posvetili praznjenju tanjira.

Naručila je kobasicu i jaja i tost, obrok koji nikada ne bi jela da je još uvek s Rafaelom, iz straha da se ne ugoji koji kilogram. Kada je prvi zalogaj stigao u njena usta, Drea je zaboravila da gleda na sat i izgubila se u možda prvom kompletnom obroku koji nije imala... nije se sećala koliko dugo. Mnogo pre nego što je upoznala Rafaela, što znači... godinama. Nije pojela kompletan obrok godinama.

Ko jebe muškarce. Sada joj nije potreban muškarac. Bogata je i ješće što god joj se, dođavola, bude jelo.

Konačno, ispunjena osećanjem blagostanja koje sledi nakon dobrog obroka, odšetala je nazad do motela. Skoro je bilo vreme otvaranja banaka. Sedela je u svojoj maloj otrcanj sobi, čekala do devet i petnaest, a zatim uključila blekberi, koji je odmah zazujao signalizirajući da ima poruke, što je ignorisala i pristupila računju. Ništa. Novac još nije legao. Trebalo bi da se prenosi prvi obrađuju. Nije bilo svrhe ni proveravati račun u Kansasu, jer je Kansas u drugoj vremenskoj zoni i moraće da prođe još sat vremena pre nego što realno bude mogla išta da očekuje.

Da nije nešto krenulo naopako? Jeza joj se spustila niz kičmu. Po zakonu, Rafael nikako nije mogao da zaustavi prenos, ali ilegalno... da, s pištoljem uperenim u glavu menadžera banke možda je to mogao da uradi, ako je odmah sve razotkrio.

Po pravilu, nije pisao ček ni za šta što je želeo da kupi; koristio je karticu. Rafael obično uopšte nije koristio čekove, čak ni da plati račune. Orlando mu je rekao da ne uzima debitnu karticu jer bi neko mogao doći do broja i uništiti ga, stoga je Rafael još uvek plaćao račune na staromodan način, ali on to zapravo nije činio sam. Njegov računovođa je to, po zakonu, radio za njega.

Ne, bila je skoro sigurna da Rafael nije mogao ništa da otkrije.

Deset minuta kasnije, pokušala je ponovo. Ovog puta, njen račun je pokazao depozit od sto hiljada dolara.

Malaksala od olakšanja, Drea se leđima sručila na krevet, privijajući blekberi na grudi. Ponovo je pogledala iznos i počela da se smeje. Bio je tamo, ceo njen, svaki njegov cent.

A ona će zakasnuti u frizerski salon ako ne požuri. Skočila je s kreveta, pozvala taksi i ostavila ključ od sobe i nekoliko dolara na noćnom stočiću pre nego što je izašla da sačeka prevoz.

Stvari su pošle nizbrdo kada je stigla do banke i počela da zatvara račun. Nakon što je pokazala isprave i informacije vezane za papirologiju, zatražila je sto hiljada u gotovom. Izvršna direktorka računovodstva, žena srednjih godina s kosom boje crnog vina, prestala je da radi i pogledala preko pulta u Dreu. Delovala je uznemireno. - Ne znam možemo li to uraditi, barem ne za ceo iznos - rekla je pravdajući se. - Obično klijentima dajemo overeni ček kada zatvaraju račun. Očito, ovde ne držimo velike rezerve gotovine. Da ste nas obavestili, mogli smo da nabavimo dodatna sredstva, ali... sačekajte da porazgovaram s menadžerom banke. Videću šta možemo da uradimo.

Drea je zadržala ljutitu primedbu koju je umalo izrekla. Banka nije imala mnogo gotovine pri ruci? Kakva je to prokleta banka koja nema gotovinu? Ipak, usprotiviti se ženi ne bi pomoglo, čak bi je verovatno sprečilo da uopšte izađe s novcem, stoga je rekla: - Žao mi je. Sve se desilo tako brzo... Nisam razmišljala.

Nije navela *šta* se tačno tako brzo desilo, ali je izgleda njeno izvinjenje delovalo jer je žena kazala: - Možda možemo nešto da sredimo. Odmah se vraćam.

Dok je žena nestajala u drugoj kancelariji, Drea je besno razmišljala. Čemu bi joj koristio overen ček na sto hiljada dolara? Sve što bi mogla s njim da uradi bilo je da otvori drugi račun. Potrebna joj je gotovina, gotovina kojoj se nije moglo ući u trag.

Kad je bacila pogled na sat, shvatila je da ima sve manje vremena da stigne u frizerski salon. Mogla je da preskoči termin, da se ošiša malo dalje uz put, ali želela je da promeni izgled pre nego što kupi automobil. Možda bi dobila više

gotovine ako bi banci dala više vremena i vratila se posle zakazanog termina u salonu, ali to bi značilo da bi izvršna direktorka računovodstva znala da je ona promenila izgled, što bi Rafaelu olakšalo da joj uđe u trag.

Ovo ne ide. Moraće da prilagodi plan. U redu, znači daće banci više vremena da bi dobila svu gotovinu, možda čak i drugog dana - bože, kolikom riziku bi se izložila ukoliko bi ostala još jedan dan u Elizabetu?

Neprihvatljivom riziku, zaključila je. Morala je da ode danas.

Međutim, nije joj ostalo još mnogo gotovine, stoga će odmah morati da dođe do *nešto* novca. Nije morala da ima svih sto hiljada u gotovini; dvadeset hiljada bi bilo dovoljno, a ostatak na overenom čeku. Za deset hiljada bi uspela da kupi automobil, dovoljno pouzdan da dođe do Kanzasa, preostalih deset bi bilo više nego dovoljno da plati sobe i hranu u motelima. Koliko bi joj uopšte trebalo da dođe do Kanzasa? Dva dana? Tri? Ostaće joj dovoljno gotovine.

Izvršna direktorka računovodstva je izašla iz kancelarije, obrva nabranih na način koji je Drei rekao da nikako neće dobiti svih sto hiljada u gotovini. - Žao mi je - počela je, ali Drea je odmahнула glavom.

- U redu je. Kako bi bilo dvadeset hiljada u gotovini, ili čak petnaest, a ostatak na overenom čeku. To bi bilo dovoljno. Ne znam o čemu sam razmišljala; svakako ne želim da putujem s toliko gotovine.

Ženino lice se razvedrilo. - Znam da možemo da damo petnaest u gotovini, ali sačekajte da vidim za dvadeset...

Vremena je bilo sve manje. - Oduzela sam vam previše vremena - rekla je Drea. - Petnaest bi bilo sjajno.

- Jeste li sigurni? Neće trajati ni minut da proverim...

- Hvala vam, ali nemojte se mučiti.

Konačno je imala svojih petnaest hiljada u gotovom, sto pedeset novčanica od sto dolara i ostatak na overenom čeku. Gotovina je bila iznenađujuće glomazna, zbog čega joj je bilo drago što nije mogla da dobije ceo iznos. Morala bi da kupi mali kofer samo za držanje novca, što bi bilo pomalo upadljivo. Petnaest hiljada će, barem, stati u njenu tašnu.

Morala je da potpiše nekoliko formulara, a onda je konačno transakcija bila gotova. - Najlepše vam hvala - rekla je, a zatim pogledala na sat i požurila iz banke.

Kasnila je skoro dvadeset minuta u salon i frizer je bio iznerviran zbog toga, ali se razveselio kada mu je pokazala mnoštvo dugih spiralnih lokni i rekla: - Odseci je i želim da bude ravnija i tamnija. - Kao i većina frizera, voleo je da šiša dugu kosu i sviđale su mu se drastične promene.

Sat i po kasnije, izašla je iz salona kao brineta, s tršavom frizurom pomalo bodljikavom na vrhu. Delovala je oštra kao đavo, i dopadala joj se. Celo lice joj

je izgledalo drugačije, jače, građa kostiju vidljivija. Sada nije bila Drea Ruso, bila je neko drugi, žena koja ne trpi ničija sranja.

Moraće da razmisli o novom imenu, onom koje bi odgovaralo njenom novom ja. Negde, u nekom mestu će nabaviti novu vozačku dozvolu, ali o tome će brinuti kasnije. Sada su joj potrebni točkovi.

Malo više od pet sati kasnije, prešla je u Pensilvaniju, idući na zapad. Njen automobil je bio kestenjasti *kemri*, u malo lošijem stanju, s nešto rđe koja je nagrizala metal i kolekcijom ulubljenja i udaraca na branicima, ali su gume bile dobre i motor je radio valjano.

Uskoro, mislila je, voziće kadilak. Ili možda mercedes. Za nekoliko dana biće u Kansasu, a posle, ko zna? Mogla je kuda god želi, a Rafael Salinas je mogao da je poljubi u dupe.

9.

Rafael umalo da se ne javi na telefon, a onda je video da je poziv iz banke. Bio je budan cele noći, rezervoara napunjenih kafom i nemirom, ali sat za satom je prolazio, a od onoga ko je oteo Dreu nije bilo ni glasa. Izgubio je i slabu nadu koju je imao, koja nikada i nije bila velika, da će je možda nekako otkupiti ili razmeniti.

- Salinas - rekao je kratko. – Šta je bilo?

- Gospodine Salinas, ovde Manuel Flores, iz...

- Da, znam odakle ste, video sam identifikaciju poziva. - Samo je želeo da tip pređe na stvar i skine se s telefona. Danas nije imao strpljenja da se bavi sitnim poslovnim sranjima, ne kada je znao da je Drea verovatno negde mrtva, a on nije mogao ni da je ožali a da ne izgleda kao slabić pred svojim ljudima.

-A... da, dobro. Banka je poslala imejl juče da vas upozori na prenos koji je obavljen, ali sam ja želeo da ga propratim i...

- Prenos? - Rafael je bio iscrpljen, ali ne toliko iscrpljen da mu to ne privuče pažnju. Seo je uspravno i pucnuo prstima ka Orlando, pokazujući mu na telefon, a zatim na svoju spavaću sobu.

Orlando je otišao u spavaću sobu i sekund kasnije čuo se klik kada je podigao slušalicu.

- Ah... prenos novca s vašeg računa na račun gospođice Bats. Hm, račun koji se vodi na Dreu Ruso.

- Da, da. - Kao da on nije znao Dreino pravo ime. Nije mu smetalo da kao prezime koristi Ruso umesto Bats. Dodavola, kome bi? On sigurno nije želeo da je predstavlja kao Dreu Bats. - Juče nisam izvršio nikakav prenos.

Izrazito zabrinut ton pojavio se u Floresovom glasu. - Prilično veliki prenos je izvršen juče posle podne i iako je potvrđeno da je prenos došao s vaše IP adrese, s vašom lozinkom, iznos je bio neuobičajen, stoga je, u skladu s politikom banke pripremljeno obaveštenje u vidu imejla kojim vas upozoravamo na ovu transakciju. Zatim, jutros, kada sam shvatio da su sva sredstva prenesena s računa gospođice Bats juče kasno posle podne, pomislio sam da vas pozovem u cilju...

- Juče nisam ništa prenosio na njen račun! - Rafael je dreknuo ustajući i odlazeći do spavaće sobe gde je Orlando već sedeo ispred njegovog laptopa, proveravajući njegov imejl. Uz sve što se juče dešavalo, Rafael se nije gnjavio takvim sranjima.

Orlando je brzo prešao preko poruka, zatim pogledao u Rafaela i odmahnio glavom. - Ovde nema poruke od banke - rekao je.

- Nisam dobio nikakav imejl - odbrusio je Rafael. - Da jesam, pozvao bih vas, jer juče nisam vršio nikakav prenos novca. O kolikom iznosu je reč?

- Hm... dva miliona, sto hiljada dolara.

Rafael je osećao da će mu glava eksplodirati. - Šta? - Šta se, dođavola, dešava? Da li je taj neko ko je oteo Dreu naterao da im da novac s njegovog računa? Ali, pre svega, ko ga je, dođavola, preneo s njegovog računa na njen? Drea nije imala njegovu lozinku, a i nije je nigde zapisao da bi mogla doći do nje, niti bi je, u svakom slučaju, prepoznala kao išta drugo sem kao broj njegovog mobilnog telefona.

-Hm...

- Ako kažete još jednom *hm* dohvatiću vas kroz ovaj telefon i iščupaću vam jebeno grlo - rekao je Rafael grubo. - Juče nisam obavio nikakav prenos, sasvim sigurno nisam preneo nikakva dva miliona dolara i nisam dobio jebeni imejl. Zato vrati novac nazad na moj račun.

- N-ne mogu - zamucuo je Flores. Rafael je skoro čuo „hm" koje je jedva prigušio. - Prenos je izvršen s vaše IP adrese korišćenjem vaše lozinke i u svakom slučaju, kao što sam vam rekao, ceo iznos je prenesen juče kasno posle podne. Naša banka više nema kontrolu nad tim sredstvima.

- Neko me je pokrao i jebe mi se šta banka kontroliše, a šta ne. Vi ste pustili nekoga da uzme moje pare, pa ih vi, dovraga, i vratite.

- Ne možemo to da učinimo, gospodine Salinas. Po zakonu, banci su ruke vezane...

- Nema šanse, dođavola, da je taj prenos izvršen s mog kompjutera, jer ja to nisam uradio, zato nemojte da mi pričate o zakonu!

Orlandovo lice je poprimilo vrlo čudan izraz. Iznenada je ustao i napustio spavaću sobu, ostavljajući Rafaela koji je vikao u telefon. Nije prošao ni minut kad se vratio, noseći Drein laptop. Stavio ga je pored Rafaelovog laptopa na sto, isključujući Rafaelov, a priključujući Drein. Zatim je otvorio njen program za imejlove i počeo da pretražuje. Imala je oko dvadeset poruka, od kojih je većina bila smeće iz raznih radnji gde je kupovala preko interneta, stoga njihov pregled nije trajao dugo. Orlando je prestao da pretražuje i pokazao na ekran.

- Sačekajte - rekao je Rafael u telefon, saginjući se da pogleda u ono što je Orlando pokazivao. Orlando je otvorio poruku i bio je tu, imejl koji je banka poslala. Otkud njegov imejl u Dreinom kompjuteru?

- Pronašli smo imejl - zarežao je. - Nisam ga dobio ja već moja devojka. Niste čak ni to mogli da uradite kako treba, pa...

- Uveravam vas gospodine Salinas, imejl je poslat na adresu koja je navedena u informacijama o vašem računu.

- Sam sam ih podesio, i prokleta sam siguran da nisam upotrebio imejl adresu svoje devojke, već svoju.

- Ipak, to je adresa koja je sada u vašoj evidenciji i samo ste je vi mogli promeniti korišćenjem svoje lozinke, stoga pretpostavimo da ste znali šta ste želeli da uradite.

- Govorim vam, nisam... - Rafael se zaustavio, dišući teško dok je počinjao da uvida strašnu mogućnost. Uprkos iznenadnom osećanju u utrobi, mozak mu je automatski odbacio tu ideju. Nemoguće. Drea je bila kompjuterski obrazovana dovoljno da naruči stvari sa interneta, ali to je sve - i čak i tada je Orlando morao da je provede kroz taj proces nekoliko puta pre nego što je shvatila da je sve što je trebalo da uradi jeste da prati uputstva sa ekrana. U glavi joj je bilo da sve što uradi najednom veb-sajtu mora da uradi i na svakom sledećem.

Rafael se sećao kako je neprekidno bespomoćno govorila „Ali to nema smisla!“ Da li je trebalo da misli da je ista žena nekako došla do njegove lozinke i ušla u njegov bankovni račun, prenela skoro svu njegovu gotovinu na svoj račun, a zatim ga odmah ponovo premestila bogzna gde? Drea koju je poznavao ne samo da nije bila sposobna da to uradi već ne bi ni pomislila na tako nešto.

Njen stav o novcu bio je skoro detinjast. Nikada mu nije tražila ni peni. Po njenom shvatanju, ako je imala karticu ili čekovnu knjižicu, imala je novac. Da on nije pazio na njen račun, uveliko bi prekoračivala dozvoljeni limit jer nikada nije obraćala pažnju na svoj saldo.

Kad bi prihvatio samu mogućnost da je ona to uradila, značilo bi da prihvata činjenicu da ga je obmanjivala, da je obmanjivala sve, dve godine. Njegov ego je to snažno odbio jer nikada nije bio nasamaren; on je Rafael Salinas i svako ko je pokušao da ga prevari, umro je zažalivši. Nikome nije verovao. Istraživao je o Drei, pratio je i stalno proveravao. Nijednom nije uradila niti rekla nešto što bi ga nateralo da pomisli da je iole drugačija od onoga kako je delovala - slatka i glupa.

- Javiću ti se - iznenada je rekao Floresu i završio razgovor. On i Orlando mučno su se zgedali. - Reci mi kako je ovo moglo da se desi. Reci mi kako je neko ušao u moj račun i pokrao me u iznosu od dva jebena miliona dolara.

- To je moralo da bude urađeno odavde - rekao je Orlando. Kliknuo je na istoriju u kompjuteru i bilo je tu, jasno pokazujući da je neko, koristeći Drein kompjuter, pristupio veb-sajtu banke. - Na prijemnoj strani, i tvoj i njen laptop pokazuju istu IP adresu jer idu kroz isti ruter. Ako je došla do tvoje lozinke, ti si taj koji je izvršio prenos, što se banke tiče.

- Nisam joj dao lozinku - odbrusio je Rafael. - Nikada je nisam ni zapisao. - Čak ni Orlando nije znao koja je njegova lozinka.

- Nekako je došla do nje. - Orlando izraz lica je bio prazan dok je ukazivao na očigledno. - Ako si ikada pristupio računom dok je bila u sobi, možda je obratila dovoljno pažnje da shvati koje tipke si koristio.

- Pričamo o Drei. Jedva je shvatila kako da uključi tuš. - Dobro, to je bilo preterivanje; međutim, ipak nisu pričali o umnom gigantu.

- Toliko novca je snažna motivacija, a dokaz je ovde. Orlando je lupio po ekranu kompjutera. - Ne mislim da je neko oteo, mislim da je uzela novac i pobjegla.

Rafael je stajao, dok su u njemu goreli bes i poniženje. Dozvolio je sebi da mari za nju, a drolja ga je izigrala kao budalu. Nikada nije trebalo da se opusti, nikada, ni na minut, da dozvoli sebi da poveruje da joj je uopšte stalo do njega. Mora da je bila najbolja glumica na svetu kada je mogla tako da glumi dve godine bez ijedne omaške, da prekjuče prolije sve one suze. A on je pao na to; to je ono što ga je izjedalo kao kiselina.

Progutao je „celu enčiladu“, zavaravao sebe misleći da ga ona stvarno voli, dođavola, čak i da se *on* zaljubio u nju.

Platiće za to. Koliko god da košta, platiće.

- Ne može da pobjegne dovoljno daleko - rekao je bez uvijanja. Voleo bi da je rastrgne golim rukama, ali je naučio da se distancira od samog čina, tako da je, čak i kada bi ga naredio, mogao to donekle da porekne. Ne bi mu smetalo da je ne ubije lično, samo da je mrtva. Možda će zažaliti što neće imati zadovoljstvo da lično dođe do pravde, ali osveta je skoro podjednako dobra, a znao je tačno kako će doći do nje.

Ubica je čekao tri dana nakon Salinasovog zadnjeg poziva pre nego što je ovaj stupio u kontakt s njim. Nije radio ništa drugo, ali je bio raspoložen za malo odmora, a bio je slobodan preduzetnik, ne jedan od gadovih službenika. Što god da je Salinas želeo, moglo je da sačeka.

Nije verovao pozivu; došao je prebrzo posle popodneva s Dreom. Možda se Salinas predomislio u vezi s ponudom i osećao, retrospektivno, da je njegova muževnost primila udarac. Bilo je to mnogo više od udarca, ali ubica nije mislio da je Salinas to još uvek shvatio. Drea je bila isuviše dobra u onome što je radila; neće govoriti o tome koliko je zadovoljstva izvukla iz pogodbe.

Čekao je i posmatrao. Bio je kao i uvek radoznao u vezi sa Salinasovim planovima, međutim, iako nije posedovao mnogo vrlina, strpljenja je imao napretek. Nešto se dešavalo; mogao je to da shvati po izrazima lica Salinasovih ubica, po samom Salinasu. Ubica je posmatrao tog čoveka nekoliko puta kada je dolazio i odlazio, i bilo je očigledno da je u žalosno lošem raspoloženju.

Pošto je dovoljno dugo procenjivao Salinasa, prvo se prepustio laganom obilasku Metropoliten muzeja, koji je bio jedno od njegovih omiljenih mesta u Njujorku. Nisu mu smetali turisti niti žamor dece; izložbe su bile nagrade same po sebi. Pošto je završio, stao je na široko stepenište i telefonirao.

- Dođi u stan u potkrovlju - naredio je Salinas. - Kada možeš da budeš ovde?

- U blizini sam - rekao je Ubica mirno - ali dan je lep. Betezda terasa za pola sata. - Prekinuo je, zatim isključio telefon i spustio ga u džep. Ne samo što će Salinas imati problem da postavi zamku za tako kratko vreme, već je i činjenica da je Terasa javno mesto značila da će tu biti mnogo turista i građana. Bila je i na otvorenom, tako da će mu prilaz biti ograničen. Odatle je mogao da nestane u dubinu Central parka, ako bi Salinas naumio da ga prati.

Nije imao pojma gde se Salinas tačno nalazi, tako da mu je pola sata možda bio nemoguć rok. Međutim, on je do terase Betezda mogao da stigne prijatnom šetnjom. Ako je Salinas bio gore u stanu, imaće dovoljno vremena da stigne. Ako je bio na drugom kraju grada... teško. Ako je reč o nečem važnom, pozvaće ga ponovo.

Ubica je uživao da otežava stvari gadu, čak i takvim sitnicama. Pronalazio je zadovoljstvo u tome, međutim, dok je trzao Salinasov lanac, pratio je svoj instinkt kako bi odigrao nasigurno.

Ušetao je u park, zastajući da uzme kornet sladoleda. Iako je prilično dobro poznao park, ipak je kupio mapu i proveo nekoliko minuta studirajući je, jer je želeo tačno da zna kakve su mu mogućnosti u slučaju da treba da dela. Držao je mapu u ruci pretpostavljajući da će je Salinas opaziti i zaključiti da Ubica ne živi u blizini i da mu nije poznat plan parka. Zaključak bi bio delimično tačan jer on zapravo nigde nije živio; boravio je na različitim mestima različito dugo, a sada se desilo da je nekoliko spratova ispod Salinasa.

Pronašao je zgodno mesto i posmatrao. Kad bi ugledao nešto što bi delovalo sumnjivo, otkazao bi sastanak. Znao je da se Salinas neće sastati s njim sam; takav čovek nije mogao priuštiti sebi da bilo kuda ide bez mišićavih u pratnji. Ubica nije brinuo o banditima koje je mogao da vidi; tražio je one koji su bili skriveni.

Konačno je ugledao Salinasa; kasnio je samo nekoliko minuta i bio je s trojicom ljudi iza sebe. Ubica je ispitivao okolinu, ali nije zapazio ništa sumnjivo: poznao je mnoge Salinasove ljude iz viđenja, stoga nije morao da se oslanja samo na trenutnu procenu da li je bezbedno prići. Činilo se da niko ne vreba, da niko ne pokušava da ostane van vidokruga. Konačno je napustio sopstveno skrovište i krenuo napred još uvek jedući sladoled.

Salinas je ljutito proveravao koliko je sati kada je podigao pogled i spazio Ubicu. - Kasniš - zarežao je dok je pokazivao ljudima da se povuku.

- Dug red kod tezge sa sladoledom - rekao je Ubica lenjo. - Šta ima?

Salinas je pogledao okolo, zatim uzeo staromodni tranzistor iz džepa i uključio ga. Zvuk je bio glasan, toliko glasan da Ubica ne bi čuo Salinasa, da ovaj nije prišao korak bliže.

- Drea mi je ukrala dva miliona dolara pre četiri dana i zbrisala. Želim da je nađeš i središ stvar. Trajno.

Potočić istopljenog sladoleda je curio niz kornet. Ubica ga je uhvatio jezikom, sakrivajući iznenađenje. - Siguran si? Nije delovala baš bistro - mada pretpostavljam da bi to mogao biti dokaz, zar ne?

- Siguran sam. - Salinas se smrknuto nasmejao. - I da, na spisku gluposti koje je moguće uraditi, pokrasti mene na samom je vrhu.

10.

Nemoj nikada da naljutiš pametnu ženu.

S obzirom na sticaj okolnosti, nije morao da bude genije da bi razumeo šta se desilo. Drea je bila više nego uznemirena što ju je Salinas prepustio; bila je besna. To nije bilo samo poruka „Ostavljam te“, već gest „Ostavljam te, a evo ti i ovo, kopile jedno!“. Kao i svi ostali gestovi, i ovaj je privukao pažnju.

Zabavljajući se, ponovo je liznuo sladoled. Bio je više podstaknut da joj aplaudira nego da je lovi. Ipak, posao je posao. - Daj najbolju ponudu - otegaog je. - Koliko ti to vredi?

Nije mogao da odluči da li će prihvatiti posao dok ne sazna o kolikoj sumi je reč.

Salinas je pogledao unaokolo i još više pojačao radio. Ljudi koji su prolazili gledali su ga iznervirano, ali njega nije bilo briga. - Ista suma kao i ukradena.

Dva miliona, ha? To svakako menja situaciju. Moraće da razmisli o tome, ali u međuvremenu nije želeo da Salinas potraži nekoga drugog da sredi situaciju. Ako on ne prihvati posao, odlaganje će makar pružiti Drei bolju šansu za beg, a ta misao mu je pružila izvesno zadovoljstvo. Klijenti nisu morali da mu se dopadaju, ali prema Salinasu nije osećao ništa drugo do prezir.

- Pola unapred - rekao je Ubica. - Obavestiću te gde da uplatiš. - Zatim je ubacio kornet u obližnju kantu za smeće i odšetao, opuštenog držanja, iako su mu oči neprestano istraživale okolinu. Opazio je nekoga ko je skoro sigurno bio federalni policajac, previse nalickan za okolinu, a zastao je da veže pertlu dok je glavu držao blago okrenutu u Salinasovom pravcu. To je bio Salinasov pratilac, koji je žurio da ga stigne.

Ubica nije bio posebno zabrinut. Sastanak sa Salinasom trajao je manje od minuta, nedovoljno dugo da bi pratilac mogao da stigne do njih i da ih fotografiše. Kada je pratilac stigao, sastanak se završio i on je već odlazio. Otišao je preko mosta Bou, zatim u gusto šumovit Rembl, gde je bilo mnogo zaklona. Iako je dan bio topao i vlažan, s temperaturom koja je dostigla 32 stepena, tu u debelom hladu vazduh je bio svežiji i osećao je blag ali prijatan povetarac na koži.

Namerno nije razmišljao o ponudi; za to će imati dovoljno vremena kasnije kada bude siguran da ga ne prate. Po navici, intenzivno se usredsredio na ono što se dešava sada, svestan svega oko sebe, da li mu se neko približava s leđa, gde su mu putevi bega, podložni stalnim promenama. Obračanje pažnje na detalje održalo ga je u životu ovoliko dugo, stoga nije video razlog da menja svoje navike. Zbog toga je skoro odmah opazio i drugog pratioca; ovaj tip je

nosio farmerke i patike za trčanje, stoga nije bio federalni policajac koji je pratio Salinasa.

Ubica je mirno analizirao situaciju. Samo to što je taj novi pratilac nosio ležernu odeću nije značilo da nije federalni policajac. FBI nije imao razlog da ga prati sem zbog sastanka sa Salinasom; verovatno istražuju sve moguće kontakte. Ili je uhoda bio jedan od Salinasovih bandita, koji ga je sledio bogzna zašto. Možda je Salinas bio iznerviran jer je morao da dođe do parka i mislio je da je potrebno prilagoditi stavove batinama - mada je, u tom slučaju, bilo bolje da je poslao više od jednog čoveka.

Išao je konstantnom brzinom. Pošao je oštrom krivinom i pogled uhode bio je zaklonjen drvećem i grmljem. Razmatrao je koliko je daleko od njega... Otprilike sedam sekundi, što je dovoljno dugo. Mora da je pratilac primetio istu slepu tačku jer je ubrzao. Ubica nije odgovorio ubrzavanjem pošto bi to odalo da je svestan uhođenja. Bio je dovoljno blizu, a vreme rastojanja smanjilo se na pet sekundi.

Skrenuo je, brzo se okrenuo, skinuo belu majicu i savio je kao da je peškir, zatim krenuo konstantnom, ravnomernom brzinom kao da je trkač dok je zaokretao u krivinu vraćajući se u smeru iz koga je došao.

Pratilac ga nije čak ni letimično pogledao dok je ravnomerno protrčavao pored njega; umesto toga, tip je žurio da skrene i da ga ponovo ugleda. *Srećno s tim*, mislio je dok je presecao stazu i nestajao u gustom rastinju. Bio je još jedan trkač bez majice, među stotinama, možda hiljadama, koji se znojio dok je tog dana prolazio svojom uobičajenom stazom kroz park. Na prvi pogled, njegove tamnosive pantalone dovoljno su ličile na trenerku da niko ne bi dvaput pomislio na njih. Jedino bi cipele mogle da ga odaju, jer ko bi trčao u *guči* mokasinama? Očigledno on, ali to nije nešto što bi preporučio.

Kada je bio udaljen oko sto metara, zastao je da obuče majicu. Koža mu je blistala od znoja izazvanog sparinom, a majica se lepila za njega dok je oblačio, ali nije disao ništa brže nego obično. Laganim korakom, izašao je iz parka.

- Da li si snimio sastanak? - pitao je Rik Koton mirnog lica, dok je slušao odgovor.

Zavijer Džekson se divio Kotonovom strpljenju. Nije rekao „Da li si barem snimio sastanak" i nije bilo ničeg u njegovom tonu što bi nagovestilo nestrpljenje. Većina specijalnih agenata bi odmahivala glavom, ali ne i Koton. Uvek je bio pošten, čak i kada rezultati nisu kakvim se nadao.

Nisu bili spremni na to da Salinas odšeta, još manje u Central park. Dok je agent na ulici shvatio da Salinasa nije pokupio automobil, on i njegova pratnja su već bili na pola puta niz blok. Zatim, iako je žurio što je nenametljivije mogao da bi ih stigao, semafor ga je uhvatio i prisilio da sačeka da pređe ulicu. Kao rezultat toga, sastanak se odigrao pre nego što je agent stigao i sve što je

mogao da im da bio je letimičan opis čoveka s kojim se Salinas sastao, što im nimalo nije koristilo. *Visok otprilike metar osamdeset pet, devedeset kilograma, kratka crna kosa*, odgovaralo je opisu barem stotini hiljada muškaraca u okolini, ako ne i više.

- Mislim da je to onaj isti muškarac koji je bio na balkonu s devojkom - rekao je Koton kada je spustio slušalicu.

I Džekson je tako mislio. Veliko pitanje je bilo gde je devojkica? Otišla je pre četiri dana i od tada nije viđena. Prestali su da je prate pre nekoliko meseci jer su im budžet i broj ljudi bili ograničeni, a korišćenje istih osoba za praćenje samog Salinasa bilo je, kako su smatrali, produktivnije. Pored toga, nikada nije radila ništa zanimljivo, barem ne do one scene na balkonu.

Možda njeno odsustvo nije bilo posledica ničeg dramatičnijeg od raskida sa Salinasom, ali nešto se dešavalo. Salinas i njegovi ljudi su tumarali naokolo kao da su žudeli za tučom s nekim, bilo kim. Ako je to samo zbog raskida, možda bi - *možda* - Salinas bio uznemiren, ali ne i njegovi ljudi.

I sada se Salinas sastao verovatno sa istim čovekom koji je bio na balkonu i vodio ljubav sa Salinasovom devojkicom. Nešto se dešavalo, ali to je više nego očigledno neko lično sranje, a to ih nije zanimalo. Sem ukoliko ne bi to nekako mogli da iskoriste protiv njega, Salinasov ljubavni život je njegov problem, ne njihov.

U Njujorku postoji preko dve hiljade trista poznatih uličnih kamera za osmatranje i samo bog zna koliko skrivenih. Ko god sa se zatekne na ulici, postojala je verovatnoća da će biti uhvaćen kamerom, zato je on stalno bio toliko pažljiv u pogledu redovnog menjanja izgleda. Čak i ako bi se desilo da bude snimljen kamerom, trag bi mu se izgubio kada uđe u zgradu kao jedna osoba, a izađe kao neko drugi. Samo bi ga detaljnom analizom, uz mnogo sreće, ponovo uočili, a on je ulagao mnogo napora u ovoj zemlji da se osigura da ne bude vredan tolikog truda.

Drea je bila dovoljno pametna da i sama promeni izgled; to je uzeo zdravo za gotovo. Ono što nije znao bilo je gde se presvukla i kako je izgledala posle. Mogao je da pita Salinasa šta zna o Dreinom kretanju na dan kada je nestala, ali gde je tu zabava? Pronaći je bez Salinasove pomoći održalo bi mu um britkim, kao da radi matematiku bez pomoći kalkulatora.

Bio je vešt s kompjuterima, ali je u ovom slučaju „protiv“ njegovog hakerisanja nadvladalo „za“. Nije bilo svrhe rizikovati aktiviranje alarma kada je ono što je želeo da sazna mogao da otkrije drugim putem. Mnogo toga se, zaista, okreće oko stare izreke da nije važno šta znaš, već i koga znaš - pa se tako desilo da je on znao nekoga ko radi za gradsku upravu Njujorka, nekoga ko mu je dugovao uslugu toliko veliku da je nikada nije mogao vratiti i ko je mogao da pristupi toj mreži sigurnosnih kamera.

Iskoristio je pauzu u smislu da se tokom protekla četiri dana ništa važno nije desilo u gradu - samo uobičajen broj pljački i ubistava. Nije bilo terorističkih napada, ni vozača bicikala koji bacaju bombe, niti senzacionalnih događaja bilo koje vrste. Pošto je bilo mirno, niko ne bi obratio pažnju na ponovni pristup video-snimcima od pre nekoliko dana.

S druge strane, da li je želeo da uloži toliko truda a da čak nije ni odlučio da li će prihvatiti posao?

Dođavola, da. Radi svoje zabave, želeo je da zna kako je to uradila. Bio je čak i malo ponosan na nju; nije gubila vreme. Salinas ju je ozbiljno uvredio i već sledećeg dana krenula je u akciju. Znao je kakve zamke bankarstva je morala da zaobiđe, jer je i sam igrao tu igru.

Retko se zabavljao i nikada nije bio ponosan, stoga je činjenica da je osećao i jedno i drugo bila pomalo zagonetna.

Ili ne. Još jedna stvar koju nije radio bila je da se igra sa sobom. Ono što je osećao bilo je direktno povezano sa hemijom za koju je priznao da postoji između njih - mada ta hemija ne bi spasla njen život ako bi prihvatio posao. Privlačnost je jedno, ali dva miliona su dva miliona.

Koristeći mobilni telefon za jednokratnu upotrebu, okrenuo je broj. Kada je glas s bruklinskim akcentom odgovorio sažetim *da*, rekao je: - Treba mi usluga.

Nije se predstavio; nije bilo potrebe. Usledila je duga pauza, a onda je glas rekao: - Sajmon.

- Da - rekao je.

Još jedna pauza, a onda: - Šta ti treba?

Nije bilo pokušaja da ga odbije ili izbegne. Nije ni očekivao da će se to desiti. - Treba mi pristup uličnim kamerama.

- Uživo?

- Ne, od pre četiri dana. Znam polaznu tačku. Posle toga... - Nevidljivo sleganje ramenima bilo je očito u njegovom glasu. Posle toga, njegova potraga je mogla da krene u bilo kom pravcu, mada će nakon ispitivanja Dreine biografije imati bolju predstavu o onome što bi najverovatnije uradila.

- Kada ti to treba?

- Večeras.

- Moraćeš da dođeš kod mene.

- Kad ti odgovara? - Mogao je da bude obziran. Zapravo, potrudio se da bude obziran; nije ga koštalo ništa, a malo dobre volje bi jednog dana moglo biti važno za preživljavanje ili umiranje, beg ili hvatanje.

- Oko devet. Deca će do tada biti u krevetu.

- Biću tamo. - Prekinuo je vezu, okrenuo se ka kompjuteru i počeo da radi.

Za kratko vreme je otkrio da je Dreino pravo ime Andrea Bats. Nije bio iznenađen što njeno pravo prezime nije Ruso, mada je Bats bilo pomalo neočekivano. Iznenađio bi se da je njeno prezime zaista bilo Ruso. Pošto je došao do njenog pravog imena, otišao je na podatke Odeljenja za motorna vozila i dobio informacije o njenoj vozačkoj dozvoli. Bilo je malo teže s brojem njenog socijalnog osiguranja, ali ga je pronašao za sat vremena; posle toga njen život je bio otvorena knjiga.

Imala je trideset godina, rođena je u Nebraski, nikada se nije udavala, bez dece. Otac joj je umro pre nekoliko godina, a majka... majka se vratila u Drein rodni grad, pa bi tamo trebalo proveriti, iako je mislio da je Drea isuviše pametna da bi se tamo vratila. Međutim, tamo bi mogla da se opusti i možda bi stupila u vezu s majkom. Imala je jednog brata, Džimija Reja Batsa, u Teksasu, koji je trenutno služio treću godinu petogodišnje kazne zbog provale i krađe, tako da kod njega neće ići.

To je bilo to o najbližoj porodici; da je kopao dublje, verovatno bi pronašao tetke i ujake, rođake, možda neke drugove iz srednje škole. Međutim, Drea mu je delovala kao usamljenik koji ne veruje nikome sem sebi, ne zavisi ni od koga sem od sebe.

Razumeo je tu filozofiju. Takva filozofija je verovatno najređe vodila razočaranju.

Tačno u devet, zazvonio je na interfon i za nekoliko sekundi glas s bruklinskim akcentom je rekao: - Da - na isti način kao što se javio na telefon.

Ubica je rekao: - Sajmon - i vrata su se uz zujanje otvorila. Stan je bio na šestom spratu i on je krenuo stepenicama umesto liftom.

Vrata stana su se otvorila dok je prilazio i melez tanak poput pritke, otprilike njegovih godina, pokazao mu je da uđe. - Kafa? - rekao je u znak pozdrava i poziva. Pravo ime Skotija Džansena bilo je Šamar, ali su ga najveći deo života zvali Skoti, jer su deca u školi počela da ga zovu „Šamu" i posle toga je odbio da se odaziva na Šamar.

- Ne, u redu je. Hvala.

- Ovim putem.

Dok ga je Skoti vodio u skučenu spavaću sobu, njegova žena se pojavila na vratima kuhinje i rekla: - Nemoj da započinješ nešto za šta će ti trebati četiri sata da završiš jer ja idem u krevet u jedanaest.

Sajmon se okrenuo, mahnuo joj i rekao: - Meni ne smeta - njeno zategnuto lice opustilo se u smešak.

- Nemoj ni da pokušavaš s tim slatkim pričama. Ja sam imuna na njih. Pitaj Skotija.

- Možda si imuna samo na *njegove* slatke priče.

Frknula je i vratila se u kuhinju. - Zatvori vrata ako ti treba privatnost - rekao je Skoti, okrećući pohabanu kancelarijsku stolicu, sedišta zalepljenog širokim selotejpom, a zatim bućnuo mršavo dupe u nju.

- Državne tajne nisu umešane - rekao je Sajmon, a neizgovorene reči *ovog puta* odzvanjale su u sobi.

Skoti je savio svoje duge prste kao koncertni pijanista koji se priprema da izvede teško delo. Počeo je da ukucava komande, toliko brzim udarima da su se tipke učinile nejasnim. Slike na ekranu su se menjale munjevitom brzinom. Povremeno bi stao da pogleda poneku, mumlajući sebi u bradu onako kako su izgleda svi čudaci radili. Posle nekoliko minuta rekao je: - U redu, ušli smo. Koja je polazna tačka?

Sajmon mu je dao adresu zgrade u kojoj se nalazio stan i datum i smestio zadnjicu na naslon kreveta, naginjući se da bi mogao da vidi. Soba je bila toliko mala da su sedeli gotovo rame uz rame.

Ukoliko čovek ne gleda seks ili odabrano nasilje, nije bilo ničeg dosadnijeg od gledanja trake sa osmatranja. Rekao je Skotiju da traži ženu s dugom, plavom, kovrdžavom kosom i to je pomoglo, jer je ubrzao sva dolaženja i odlaženja ljudi koji nisu imali duge plave kovrdže. Konačno, Sajmon ju je ugledao i rekao: - Evo je - a Skoti je odmah pauzirao, a zatim premotao unazad.

Gledao je Dreu kako napušta zgradu, noseći veliku, naduvenu tašnu - kladio bi se u život da je u njoj imala odeću za presvlačenje - i spotiče se dok je ulazila u crni automobil. Skoti je uskladio komande, prelazeći s kamere na kameru, prateći automobil dok se nije zaustavio pored drugog vozila ispred biblioteke. Drea je izašla, hramajući pomalo, i ušla u biblioteku, a automobil je otišao.

Sajmon se nagnuo bliže ekranu, pažljivo posmatrajući izlaz. Tu bi trebalo da se presvukla. Bilo je mnoštvo stvari koje je mogla da uradi s tom grivom kose, ali je morala i da se reši te jakne jarke boje. Šta je mogla da učini da bi se utopila u masu Njujorčana? Da obuče crno, to je to. I gurnuće kosu pozadi, možda će je nagurati ispod košulje ili će obući nešto s kapuljačom. Kapuljača bi mogla da deluje pomalo neobično, s obzirom na vrućinu, ali ljudi često prave čudna sranja.

Tražio je oblik njenog tela, veliku tašnu, nekoga ko je nosio crno - što je bio skoro svako - neku ženu s njenom kosom prekrivenom ili začušljanom pozadi.

Bio je zadovoljan brzinom kojom ju je opazio: - Eno je - rekao je.

Skoti je zaustavio traku. - Siguran si?

- Siguran sam. Poznavao je svaku liniju tog tela; proveo je četiri sata ljubeći i milujući svaki njegov centimetar. To je, bez sumnje, bila ona. Nije gubila vreme; izašla je posle deset minuta, možda čak i pre nego što je njen vozač pronašao mesto za parkiranje u blizini. Kosa joj je bila tamnija, možda

pokvašena, i bila je začušljana pozadi. Nosila je crno od glave do pete i hodala bez traga hramanja, dugim koracima bez nagoveštaja ljuljanja ili klimanja.

Dobra devojčica, mislio je uz odobravanje. Smela, odlučna, obraća pažnju na detalje - samo napred, Drea.

Nije olakšala Skotiju. Išla je peške nekoliko blokova, uhvatila taksi, a pošto je izašla iz taksija, hodala je još nekoliko blokova pre nego što je ulovila sledeću vožnju. Išla je cik-cak kroz grad, ali je na kraju ušla u Holandski tunel i mreža kamera ju je izgubila. Ipak, činjenica da je koristila Holandski umesto Linkolnovog tunela rekla mu je mnogo.

Bio je u lovu. Drea je možda dobra... ali on je bolji.

11.

Dreu je zaista iznerviralo što je uzimanje sopstvenog novca iz banke bilo toliki problem.

Dala je sebi vremena za vožnju do Kanzasa jer nije želela da se umori i napravi glupe greške ili možda čak slupa auto. Morala je da ostane neprimećena, što je značilo da sve plaća gotovinom, i da vodi računa da na neki drugi način ne privuče pažnju. Kada bude imala dva miliona, imaće više mogućnosti, ali do tada će biti ograničena.

Dati sebi vremena značilo je da joj je za vožnju trebalo tri dana umesto samo dva, ali to je bilo u redu jer je uživala. Bila je sama, blaženo sama, nikome nije polagala račune sem sebi. Nije morala da se ponaša kao glupača bez mozga, da se neprestano smeje i sakriva svaki nagoveštaj ljutnje ili nestrpljenja ili čak prejak osećaj uživanja.

Koliko je bilo žalosno što dve godine nije mogla spontano da se nasmeje na šalu? Kad bi se uopšte i smejala, prvo bi morala da postavlja pitanja, kao da nije shvatila poentu. Rafael i njegovi banditi su provodili mnogo vremena u šali, smejući se i na njen račun. Kopilad.

Nikada više neće morati da tera sebe da deluje glupo jer nikada više neće zavisiti od muškarca da bi ostvarila svoje želje. Tokom putovanja je jela kad god je bila raspoložena za to, zaustavljala se da vidi sve što joj je izgledalo zanimljivo, kupovala odeću koju je želela, a ne na osnovu slike koju je trebalo da stvori. Umesto da pokušava da izgleda privlačno, opredelila se za udobnost pamučnih pantalona, majica kratkih rukava i sandala. Ipak je svakog dana provodila sate u automobilu usred leta.

Sećajući se lekcije koju je naučila u banci u Nju Džersiju, znala je da neće moći da ušeta unutra i dobije dva miliona. Sve što bi dobila bilo bi još nekoliko hiljada u gotovini, a ostatak na overenom čeku. Već je imala overen ček na osamdeset pet hiljada, što joj nimalo nije koristilo. Nije mogla da ga potroši, sem ukoliko ne bi kupila nešto skupo. Da, kao da je mogla da kupi nešto za dvesta dolara i zatraži da joj razmene osamdeset četiri hiljade osamsto dolara.

Tu je bio i problem nošenja tolikog novca naokolo. Nije to mogla. Morala je da ubedi sebe u tu nemogućnost, stoga je, pošto je imala vremena prve noći na putu, zapravo merila preostale novčanice od sto dolara. Kako je izračunala, hiljadu dolara, uvezanih, bilo je debelo četvrt centimetra, što znači da bi gomila od deset hiljada dolara bila debela dva i po centimetra. To je, otprilike, značilo dvadeset pet centimetara za svakih sto hiljada, u tom slučaju bi milion bio dvesta pedeset centimetara, a dva miliona bi bila petsto centimetara ili gomila

visoka oko pola metra - teško da se nosi naokolo, a još teže da se sakrije. Posebno što bi time prizvala nekoga ko bi je udario po glavi i uzeo joj novac.

Stoga je novac morao da se čuva u banci, ali volela bi da zametne trag overenog čeka, iako po zakonu bankama nije bilo dozvoljeno da daju informacije trećem licu. To ne znači da ih Rafael nije mogao dobiti, već da bi morao mnogo da se pomuči, a koliko bi se pomučio zavisilo je od toga koliko je ljut. Ljutnja vredna dva miliona dolara, plus uvreda njegove muškosti, značilo je da bi bio voljan da utroši dvostruko više novca da je nađe. Ta vrsta osvete možda ne bi bila isplativa, ali bi svakako bila zadovoljavajuća.

Da bi zatrla trag papiru, moraće u jednom trenutku da dobije dva miliona u gotovini, makar samo na toliko koliko joj treba da se odveze u drugu državu i sakrije ih u drugoj banci.

Problem je u tome što banke ne vole da izdaju dva miliona u gotovini, čak ni osobi kojoj pripadaju.

Prisetivši se da je banci u Elizabetu bilo potrebno izvesno vreme da dobije veću količinu gotovine, Drea se drugog dana zaustavila u Ilinoisu, kupila jeftin mobilni telefon s pripejd karticom, aktivirala ga, a zatim otišla do automobila da bi pozvala banku u Grisomu u Kansasu. Pošto je zaključala vrata i uključila klima-uređaj, pozvala je i rekla da želi da razgovara s nekim o zatvaranju računara.

- Samo trenutak, prebaciću vas gospođi Pirson.

Posle nekoliko trenutaka, čuo se klik i prijatan glas je rekao: - Ovde Dženet Pirson. Kako mogu da vam pomognem?

- Zovem se Andrea Bats - rekla je Drea, trgnuvši se kada je upotrebila omraženo ime. Na ovaj ili onaj način, odbacivala je to ime, uvek. - Imam račun kod vas i želela bih da ga zatvorim.

- Žao mi je što to čujem, gospođice Bats. Da li postoji neki problem ili...

- Ne, ništa slično, selim se odavde.

- Shvatam. Žao mi je što vas gubimo kao klijenta, ali takav je život, zar ne? Ako dođete lično, ja ću se pobrinuti za vašu dokumentaciju.

- Biću tu sutra posle podne - rekla je Drea, izračunavajući vreme putovanja i nadajući se da je procenila barem približno tačno. - Stvar je u tome što je suma pozamašna, a ja želim veći deo u gotovom.

Nastupila je kratka tišina, zatim je gospođa Pirson rekla: - Imate li broj računara?

Drea ga je izdiktirala i mogla je da čuje lupkanje tipki na tastaturi kompjutera. Gospođa Pirson je izvukla informacije s njenog računara. Posle još jedne duže pauze, gospođa Pirson je rekla: - Gospođice Bats, zbog vaše lične sigurnosti, ja vam zaista, ali zaista, ne preporučujem da uzmete celu sumu u gotovom.

- Razumem poteškoće - rekla je Drea. - To ne menja činjenicu da mi je ta gotovina potrebna i da zovem unapred kako biste imali vremena da je obezbedite.

Gospođa Pirson je udahнула. - Veoma mi je žao, ali mi čak ne možemo ni da zatražimo ovoliko gotovine dok ne proverimo vaš identitet.

Drea se borila da sačuva strpljenje, ali je već previše puta prihvatila neučtivost, tako da je bila na ivici da prasne na nekoga ko je samo radio svoj posao i morao da se pridržava politike banke. Međutim, nije mogla da zadrži sopstveni uzdah. - Razumem. Kao što sam rekla, biću tu sutra popodne. To je prekasno da bih mogla da dobijem novac, zar ne?

- Zapravo, to je prerano. Mi smo mala banka i potražujemo gotovinu iz federalnih rezervi samo jednom nedeljno. Glavna blagajnica je izvršila potraživanje u sredu, tako da je novac stigao tek juče. Neće vršiti potraživanje do sledeće srede.

Drea je želela da udari glavom u volan. - Ne može da izvrši specijalno potraživanje, s obzirom na to da je ovo velika suma?

- Morala bi da ima posebno ovlašćenje, sigurna sam.

Brzo je ovladala situacijom. - Koliko je vremena potrebno da dobijete gotovinu nakon izvršenog potraživanja? Sutradan?

Gospođa Pirson je ponovo oklevala. - Biće mi drago da porazgovaramo lično o tome, ali ja zaista ne volim da dajem tu informaciju preko telefona.

Ipak, nije mogla da krivi ženu koja nije imala nijednu informaciju o njoj; što se nje tiče, Drea možda planira da opljačka banku i pokušava da sazna kada imaju najviše gotovine na raspolaganju.

Stvari se nisu razvijale onako kako je planirala. Umesto da dobije gotovinu i nestane, izgledalo je kao da će morati da se vuče po Grisomu najmanje nedelju dana. Grisom je bio mali grad i, koliko se seća, imao je samo jedan mali motel, te bi je vrlo lako pronašli.

Mada bi uspela da smanji rizik ako bi boravila, recimo, u krugu od oko sto šezdeset kilometara i nikada više od jedne noći na istom mestu. Ovo se pretvara u gnjavažu, ali ako želi da zavara trag papira, morala je to da uradi negde, a više bi volela da to obavi pre nego kasnije.

- Razumem - rekla je. - Znam da je to problem. Biću tu u neko vreme sutra poslepodne.

- Nadam se da možemo naći neko rešenje - rekla je gospođa Pirson, što je, mislila je Drea, po bontonu banke verovatno značilo: „nadam se da ćete se opametiti“.

Uspela je da stigne do banke sledećeg dana otprilike dvadeset minuta pre zatvaranja; pogrešno je izračunala koliko će trajati vožnja, pa je morala da se probudi u četiri ujutro i vozi ceo dan. Bila je umorna, pomalo ošamućena od tri

dana vožnje i potpuno iznurena. Kosa joj je bila kovrdžavi nered jer tog jutra nije imala vremena da koristi fen da bi ispravila trajne lokne, ali je barem s loknama više ličila na sliku u vozačkoj dozvoli. Nije mogla da zamisli do kakve bi zbrke došlo ako banka ne bi poverovala da je ona osoba za koju se izdaje. Kako je mogla da dokaže svoj identitet? Da dobije pismo ili nešto slično od Rafaela? Da, sigurno.

Kao što se to ponekad događa, njen izgužvan izgled išao joj je u korist. Ispostavilo se da gospođa Pirson izgleda kao da je pobjegla iz stare televizijske serije *Dinastija*, ali su joj oči bile ljubazne, a odelo naglašenih ramena, koje je odgovaralo njenoj funkciji, bilo je zakopčano preko majčinskog srca. Do tada je Drea razradila sentimentalnu priču, u koju je bio umešan bivši muž koji ju je proganjao, ali je priča bila beskorisna. Majka menadžera banke je umrla tokom noći; otišao je u Oregon i vratiće se tek posle sahrane. Niko nije želeo da ga uznemirava, niti da preuzme odgovornost za tako veliko potraživanje gotovine koje prevazilazi obim njihovog uobičajenog poslovanja.

Bože na nebesima, mislila je Drea očajavajući, zašto nije otvorila račun u velikoj nacionalnoj banci koja je verovatno svakog dana dobijala gotovinu, ili nekoliko puta dnevno, umesto u ovoj provincijskoj banci u provincijskom gradiću koji nije imao ni cele tri hiljade stanovnika?

Mogla je možda da se odveze do većeg grada, možda do Kansas Sitija, da otvori drugi račun i prebaci novac na njega, ali u većim gradovima i u igri je više novca od droge, što Rafaelu omogućava veći uticaj. Mogla bi brže da dobije novac, ali bila bi u većoj opasnosti dok bi to radila.

Pošto je bio petak kasno poslepodne, račun bi mogla da otvori najranije u ponedeljak. Čak i ako tada prebaci sredstva, novac verovatno ne bi legao do kasno tog dana. Stoga ne bi mogla da zatraži gotovinu do utorka, a banka bi mogla ili ne bi mogla doći do toliko novca istog dana. Morala je da zaključi da bi novac iz druge banke mogla da dobije najranije u sredu, dok bi joj trebalo dva dana duže, što je sledeći petak, da dobije novac ovde.

Dva dana duže su prevagnula u odnosu na veću opasnost. Nijedna opcija nije delovala sjajno, ali to su bile jedine dve mogućnosti koje je imala. Jedina bolja mogućnost bila je da majka menadžera banke bude sahranjena tog vikenda i da se on vrati na posao u ponedeljak, ali je sumnjala da će se desiti.

- Pretpostavljam da ću ostati nekoliko dana - rekla je uz tanak, iscrpljen osmeh. - Možete li da mi preporučite motel ili bi trebalo da odem do sledećeg grada?

Trebale bi joj tri stvari, mislio je Sajmon: gotovina, automobil i mobilni telefon. S obzirom na to koliko je pametna, verovatno je imala tajni račun u banci negde u blizini, pa je pretpostavio da ima i gotovinu. Što se automobila tiče, gde bi mogla da nabavi automobil? Ne u Njujorku; poslednji put je viđena

kako u taksiju koji ulazi u Holandski tunel prelazi u Nju Džersi. Odlazak u drugu državu imao je više smisla, pa će pogledati u Nju Džersiju. I negde u okolini; ne bi tračila novac na uzimanje taksija za veća rastojanja.

Provalio je preko kompjutera u Odeljenje za motorna vozila da bi dobio kopiju njene njujorške vozačke dozvole. Onaj ko je rođen u gradu možda bi mogao dozvoliti sebi da nema dozvolu, možda čak ne bi znao ni da vozi s obzirom na dostupnost javnog prevoza, ali prema njegovom iskustvu, ljudi koji su se doselili u ovaj grad obično su obnavljali dozvolu. Kada je došao do fotografije, poigrao se njome koristeći kompjuter da bi joj skratio kosu i potamnio je. Zatim je odštampao rezultat jer je sada došlo vreme za trčkanje, a morao je da ima sliku koju će pokazivati.

Prvi uspeh je stigao u ponedeljak, a sto dolara kasnije imao je godinu i model automobila, plus broj tablice. Nju Džersi je izdavao dve vrste tablica, prednju i zadnju, a neke beskrupulozne osobe su zarađivale krađući samo prednju tablicu i prodajući je ljudima koji su želeli tablicu pozadi, kako bi izbegli da ostanu bez kola zato što uopšte nemaju tablice, a nisu nameravali da se duže zadržavaju u Nju Džersiju. Bilo je zadivljujuće koliko ljudi prolazi kroz Nju Džersi i koliko njih je moralo da nabavi samo jednu tablicu. Kada izađe iz te države, pametna osoba je mogla da zameni tablice i ostane izvan kompjuterskog sistema.

Međutim, mobilni telefon je bio veći problem. Mogla je da kupi mobilni telefon s pripejd karticom i tako bi joj ime bilo izvan sistema. Dovraga, to je verovatno bio ćorsokak.

Ostala je samo poreska služba.

Bio je kao i svako drugi; nije voleo da se zajebava s poreskom službom, ali je poreska uprava bila jedina koja je mogla da otkrije gde je Drea poslala novac. Svaka transakcija od deset hiljada dolara i veća aktivirala je izveštaj za poresku službu, zbog čega je on svoj novac prenosio u etapama u inostranstvo.

Međutim, poreska služba je imala zaista gadan kompjuterski sistem, što je za njega bila sreća, a za Dreu stvarno loša vest.

U utorak je saznao da je prenela svoja dva miliona dolara u banku u Grisomu u Kansasu.

12.

Da je dosada smrtonosna, mislila je Drea, ne bi poživela dovoljno dugo da dobije svoj novac. Napustila je rodni grad i konačno stigla do Njujorka upravo zato što nije želela da živi u provinciji kao što je *Grisom* u Kansasu. Odrasla je u malom gradu; taj život nije bio za nju.

Nisu u pitanju ljudi. Oni su uglavnom ljubazni, ako nisu njuškala. Život u Njujorku ne podrazumeva samo glamur i uzbuđenje i beskrajn krug zabava - Rafael nije bio slavna ličnost, sem ako ne postoji podžanr slavnih bandita - te je provodila mnogo vremena u svojoj sobi, ali je to barem bila udobna soba. Nije išla ni u pozorište ni u bioskop, ali je tih predstava i filmova uvek bilo na kablovskoj televiziji u posebnim paketima. Nije čak ni to imala u maloj, prljavoj sobi koju je dobila u petak uveče u malom, prljavom *Grisom* motelu, što je prevazilazilo sramotu njegovog nemaštovitog imena. I nije mogla da ode u bioskop jer *Grisom* nije imao bioskop - niti bilo šta drugo.

Tu se nalazio mali kafić i jedan restoran brze hrane prepun dosadnih tinejdžera. Za kupovinu, tu je bila prodavnica tehničke opreme, prodavnica stočne hrane, prodavnica hrane i radnja sve za dolar. Ukoliko su želeli veći izbor, stanovnici su se vozili do susednog grada udaljenog oko pedeset kilometara u kome je bio *Volmart*. Velika stvar.

Pamtila je kada je odlazak u *Volmart* bio velika stvar za nju jer je tu kupovala većinu svoje odeće. Ako bi uspela da skrpi dovoljno novca da kupi nešto u Sirsu, bila je ponosna na to kao da je dospela u Saks na Petoj aveniji.

I evo, ponovo je nosila odeću iz *Volmarta*. Razlika je u tome što ima dva miliona dolara u banci i što je znala da će ubrzo moći da odene sve što poželi. U međuvremenu, izluđivalo ju je što ponovo živi u provinciji. Možda nije uradila mnogo toga dok je bila u Njujorku, ali je barem *mogla*.

Živčana slabost ju je izjedala; osećala je kao da joj čekanje dere kožu. Posle jedne noći u *Grisomu*, odjavila se iz motela i odvezla pedeset kilometara do grada koji su hvalili zbog njegovog šoping centra, ali kada je bolje razmislila, nastavila je dalje niz put do sledećeg grada. Dodatna udaljenost od *Grisoma* taman je toliko otežavala da je pronađu.

Sledećeg dana se odjavila iz motela i odvezla se još dalje.

Radila je to naredne tri noći. Neprestano putovanje, iako se nije zamarala raspakivanjem jer je na svakom mestu provodila samo jednu noć, smetalo joj je do koske. Svaka odluka koju je donela od dana kada je napustila dom, kakav god da je bio, donesena je pogleda uprtog u jedan cilj, koji je bio da ima novac, sigurnost i dom. Sada je posedovala novac, iako još nije mogla da ga podigne. Dom? Plašila se da ostane na jednom mestu dovoljno dugo da bi otpakovala kofer. Imala je gde da bude, ali to nije bilo *njeno* mesto, ono kojem pripada i na

kojem ne mora da bude na oprezu. Možda „dom" i „sigurnost" u stvari znače jedno te isto - u svakom slučaju, znala je da to još nije pronašla.

Zadržavala je dah, čekajući da počne da živi.

U sredu se zatekla u vožnji širokim vijugavim krugom oko Grisoma, kao da se približava smrti. Nije bilo ničeg vrednog gledanja sem kilometara i kilometara ravnice, zelene od letnjih useva, i velike plave nebeske činije iznad. Saobraćaj je bio slab jer je I-70 bio dugačak put za sever, a ovde dole u poljoprivrednoj oblasti jedini ljudi koji su se vozili unaokolo bili su oni koji tu i žive - a takvih nije bilo mnogo.

Možda je to bilo zbog dugih dana usamljenosti ili uglavnom praznog puta, što znači da verovatno ne bi bila u ozbiljnoj opasnosti ako bi pustila da joj misli lutaju, ali pošto je ništa nije okupiralo osim misli, počela je da se oseća... nespokojno. To je jedino tako mogla da objasni. Negde je pogrešila, nekako.

Svi koraci koje je preduzela prošli su joj kroz glavu, i svaki je proučila. Razmišljala je šta je mogla da uradi drugačije, ali sem prenosa novca u banku u Elizabetu i rizikovanja dužim zadržavanjem u toj oblasti, ništa drugo joj nije padalo na pamet. S druge strane, da li je više rizikovala ostajući toliko dugo u Grisomu?

Da li se previše oslanjala na pretpostavku da Rafael ne bi otišao u policiju? Mislila je da nije. Rafael bi želeo da se pobrine za nju na svoj način, trajno, što je isključivalo sve policajce. Njena druga pretpostavka je bila da Rafael, koji je celog života boravio prvo u Los Anđelesu a zatim u Njujorku, ne bi imao pojma kako da je prati kroz Centralnu Ameriku. To je bila njena teritorija, ne njegova. Ali šta ako je pogrešila?

Prošla ju je jeza. To je ono što je previdela. Rafael ne bi pokušao da je lovi sam, ne bi poslao svoje ljude da je detaljno traže po betonu Njujorka. Ukrala je dva miliona dolara od njega, smrvila njegov ego i bacila mu njegovu novootkrivenu „ljubav" u lice. Za njega, zadnja dva razloga su bila čak jača od prvog. Za tako ozbiljnu uvredu unajmio bi najboljeg.

A najbolji je bio... *on*.

Srce je počelo jako da joj udara, a disanje se ubrzalo. Uz trzaj se zaustavila pored puta i zgrabila volan kao da se borila protiv napada panike. Nije smela da paniči; nije mogla da priušti sebi da gubi vreme. Morala je da *misli*.

U redu. Banka nikome ne bi dala informacije o njenom računu bez naloga za pretres, koji Rafael očigledno ne bi mogao da nabavi. Ali... šta je sa hakerisanjem? Ubica je zarađivao tako što je pronalazio i hvatao ljude, a bio je proketo dobar u tome što je radio jer u suprotnom ne bi mogao da naplati ogromne sume koje je tražio. Zarađivao je novac rezultatima. Što znači da je zaista uspešno ulazio u navodno sigurne kompjuterske sisteme ili je znao nekoga takvog.

Drea je duboko udahnila i zadržala dah nekoliko sekundi, a zatim ponovila to nekoliko puta kako bi usporila puls. *Razmisli dobro, razmisli dobro.*

Da bi prodro u bančin kompjuterski sistem, prvo bi morao da zna o kojoj banci je reč, ali dovraga, imao bi polaznu tačku jer bi znao koju banku je Rafael koristio. Ili bi mogao da uđe u sistem poreske službe, znajući da svaka transakcija preko deset hiljada dolara aktivira izveštaj za poresku agenciju, a iz onoga što je pročitala, zaključila je da poreska služba nema najzaštićeniji kompjuterski sistem. Po istoj logici, Rafaelova banka je bila jedna od velikih nacionalnih banaka s milijardama u aktivu, iz čega proističe da ta banka u svojoj kompjuterskoj mreži ima sigurnosni sistem koji razbija.

Dok je ona gubila vreme vozeći se besciljno naokolo, gledajući u polja i nebo i ne baš mnogo šta drugo, on je mogao da uđe u trag njenim prenosima i da je sačeka u Grisomu.

Najbolje što je mogla da uradi bilo je da ostavi dva miliona, barem za sada, i da bude bezbedna. I dalje je imala overeni ček na osamdeset pet hiljada iz banke u Elizabetu, tako da nije baš bila švorc.

Međutim, čim bi ga negde deponovala, koliko ona zna, aktivirao bi se još jedan od tih prokletih izveštaja o novčanim transakcijama, što bi ga dovelo pravo do banke gde ga je stavila.

Međutim, mora da postoji vremenska razlika, makar i mala, između banke i poreske službe. Bila je u prednosti sa overenim čekom jer je to trebalo da znači da bi odmah bio isplaćen. Morala je da ode do većeg grada, upotrebi overeni ček da otvori račun u velikoj nacionalnoj banci, obavesti ih unapred o vremenu kada će preneti dva miliona dolara i dogovori se kada će dobiti barem veći deo u gotovini.

Iznenada, shvatila je kako to da obavi. S gotovinom, otvoriće nekoliko računa u bankama u susednim gradovima, uvek s manje od deset hiljada dolara tako da banka neće morati da šalje te proklete izveštaje. Zatim bi, nizom transakcija, mogla da šalje manje sume iz *Grisom* banke u sve te druge banke i da ide u jednu po jednu, zatvara račune i uzima novac u gotovini. Mogla bi da ostane neotkrivena. Podizanje cela dva miliona bi trajalo duže - mnogo duže - ali sve dok on ne provali u bančin kompjuterski sistem, trebalo bi da je izvan opasnosti.

Pa, skoro izvan opasnosti. U najmanju ruku, kupila bi dovoljno vremena da dobije novi identitet i počne iznova. S novim imenom, novim brojem socijalnog osiguranja, mogla je da nestane.

Izvadila je mobilni telefon i proverila domet. Jedna crta. Nedovoljno. Moraće da priđe gradu. To je bio još jedan problem sa otvorenim prostorom; bili su previše otvoreni, dokle god je pogled sezao. Klipovima kukuruza nije trebao mobilni telefon, ali njoj definitivno jeste.

Vozila je skoro ceo sat, gledajući na pokazivač dometa na mobilnom telefonu. Kada je broj crtica iznenada porastao na tri, odlučila je da pokuša i zaustavila se.

Prvi pokušaj i dobila je govornu poštu gospođe Pirson. - Gospođo Pirson, ovde Andrea Bats. Nešto je iskrslo i ne želim dva miliona u gotovini. Nadam se da vaš glavni blagajnik još nije poslao zahtev. Zaista moram da razgovaram s vama, ali se bojim da dođem u banku. Molim vas, telefonirajte mi na... - Zaustavila se, shvatajući da ne zna broj novog mobilnog telefona. - Zvaću vas ponovo - rekla je užurbano i okončala poziv.

Dovraga, koji je *bio* broj? Isključila je telefon a zatim ga ponovo uključila i gledala u ekran na kome su se pojavljivale informacije. Zgrabivši olovku iz tašne, naškrabala je broj i ponovo pozvala gospođu Pirson.

Na njeno iznenađenje, gospođa Pirson se javila. - Dobar dan, gospođice Bats. Upravo sam dobila vašu poruku.

Ispraćala sam neke klijente i propustila vaš poziv za koju sekundu. Upravo obaveštavam Džudi o zahtevu za gotovinu. Moram priznati, laknulo mi je što ste promenili mišljenje, ali... da li je sve u redu? - Utišala je glas. - Plašite se da dođete u banku?

- U pitanju je moj bivši muž - rekla je Drea, zadovoljna što se njena nesrećna priča, posle svega, pokazala korisnom.

- Ne znam kako, ali pratio me je dovde i zna da imam račun kod vas. Plašim se da osmatra banku i ako se pojavim, pratiće me.

- Da li ste zvali policiju? - pitala je gospođa Pirson, uz odgovarajuću strepnju u glasu.

- Toliko puta da sam skoro izlizala brojeve na dugmićima telefona - rekla je Drea umorno. - Odgovor je uvek bio isti: dok zaista nešto ne uradi, nemaju osnova da ga uhapse. Radi kao prodavač u velikoj poljoprivrednoj firmi, tako da ima dobar razlog da bude u okolini, a ja nemam prava da ga sprečavam da radi svoj posao, bla-bla-bla. Pretpostavljam da sam ovo zaslužila zato što sam ga pokrivala kad god me je udario, govoreći kako sam pala ili zatvorila vrata automobila preko ruke, iako mi je zapravo on slomio prst.

- Oh, sirotice - promrmljala je gospođa Pirson. - Ne, svakako ne bi trebalo da dolazite ovamo ako mislite da osmatra banku. Ali... šta ćete da uradite?

- Ne znam. - Znala je, ali još nije razradila pojedinosti.

- On misli da ima pravo na novac jer smo bili venčani kada su moji roditelji umrli a ja nasledila svoj deo njihove imovine.

- Ah... mislim da je nasleđe lična svojina naslednika.

- Tako kaže zakon, ali on misli da je to zaradio zato što me je trpeo - Drea je dodala gorčinu svom glasu. - Samo moram da prekinem trag papira, da ne bi mogao da nastavi da me prati.

- Informacije o vašem računu su poverljive. Kako on može...
- Ima prijatelja koji radi u poreskoj službi.
- Shvatam.

Činjenica da ništa više nije bilo potrebno reći, rekla je Drea da je njen razlog u vezi s poreskom službom pogodno metu više nego što je želela.

- Moraću da smislim nešto, ali ne znam šta.

- Bojim se da će svaka transakcija koju izvršite morati da se prijavi poreskoj službi - rekla je gospođa Pirson sa žaljenjem. - Od banaka se zahteva da izdaju izveštaje o novčanim transakcijama pri svakom pomeranju sredstava koja uključuju deset hiljada dolara i više, tako da će vaša dva miliona sigurno ostaviti trag na papiru.

- Ne želim da izazivam nikakve probleme s poreskom službom i svakako ne pokušavam da izbegnem plaćanje poreza. Samo mi je potrebno da dobijem svoj novac i premestim ga na drugo mesto pre nego što bude mogao da me nađe.

- Da biste dobili mnogo gotovine za kratko vreme, najbolje bi bilo da budete u gradu koji ima banku s federalnim rezervama. Mi smo u okrugu Kansas Sitija, ali postoji ogranak u Denveru koji nam je malo bliži. Jedini problem je što će, kada stignete na svoje odredište i deponujete novac, i ta banka morati da izda izveštaj o novčanoj transakciji.

Ne ako se banka ne nalazi u ovoj zemlji, mislila je Drea smrknuto. Ako ikada bude došla do tog novca, odneće ga u inostranstvo što pre bude mogla da bi se sklonila od očiju stalno radoznale vlade. Kada bude dobila novi identitet, dobiće pasoš - legitiman - i onda će barem moći da ode na odmor na Kajmanska ostrva i poneće novac sa sobom. Bila je umorna od ovog sranja.

- Najsigurniji način za prenošenje novca je putem interneta - nastavila je gospođa Pirson.

- Nemam kompjuter - rekla je Drea. - Mogu li da upotrebim kompjuter u internet kafeu ili biblioteci?

- Hmm, bilo bi bolje ako biste imali stalnu IP adresu. Možete li to da uradite s mobilnog telefona?

- Ovaj je loš. Nema mogućnost korišćenja interneta.

- Nabavite onaj sa koga može. Onda ćete moći da baratate računom gde god da se nalazite. Ili nabavite laptop, to bih vam zaista preporučila.

- Šta onda da radim?

- Odete na veb-sajt i pratite uputstva.

- Zar ne moram da potpišem nešto?

- Da, postoji ugovor koji morate potpisati. Mogu da vam ga pošaljem imejlom...

- Nemam imejl adresu - priznala je Drea, osećajući se kao da ponovo udara glavom u volan.

Posle jednog trenutka gospođa Pirson je rekla: - Obično ne bih ovo radila, ali ako nabavite laptop i internet, pozovite me. Odštampaću ugovor i sastati se s vama negde. Gde ima volje ima i načina, gospodice Bats! Možemo ovo da završimo.

Ulazak na internet zahtevao bi i stavljanje imena u sistem, mislila je Drea, ali dovraga, nije dospevala nikuda drugim sredstvima, a sasvim je sigurno da se u banci neće pojaviti lično.

- Uradiću tako - rekla je umorno. - Hvala vam. Zvaću vas ponovo kada ovo organizujem. - Prekinula je i pustila da joj glava padne na sedište. Ko je znao da će krađa dva miliona dolara biti toliko prokleta veliki problem?

13.

Da li je bila luda? Pitala se Drea dok je s nemilosrdnom odlučnošću prolazila kroz spisak stvari koje treba da uradi, ali koliko god da je bila odlučna, prokleta stvar se neprestano otezala.

Svaki korak koji bi preduzela iznedrio bi dva nova, bez kojih onaj prvi ne bi mogao da se izvede, tako je delovalo. Pošto nije imala kreditnu karticu, morala je da plati gotovinom najjeftiniji laptop koji je mogla da nađe u *Volmartu*, a novca je bilo sve manje. Ukoliko ne želi da rizikuje da ide lično u *Grisom banku*, moraće da upotrebi overeni ček na osamdeset pet hiljada da otvori račun u banci u istom gradu u kojem se nalazi *Volmart*, što bi dovelo do slanja još jednog izveštaja o novčanoj transakciji.

Ipak, kakav izbor je imala? Morala je da ima internet da bi elektronski prenela dva miliona dolara. Ali pre nego što potpiše nalog za internet uslugu, treba joj laptop. A da bi dobila laptop potrebna joj je gotovina.

Izgledalo je kao da se sve vrti u krug. Kada je otišla u prodavnicu mobilnih telefona da bi dobila karticu za svoj novi laptop i pretplatila se za tu uslugu, morala je da ima adresu na koju će joj poslati račun ili je morala da sredi da se novac za to svakog meseca automatski odbija s njenog računa u banci.

- Svakako, zašto da ne? - promrmljala je suvonjavom latinoameričkom klincu koji joj je pomagao. Sve informacije o bankovnom računu bile su upravo tu u njenoj tašni, naravno, jer je otvorila račun pre dva sata.

A ipak, sve je radila samo na osnovu pretpostavke. Iako je bila sigurna da je Rafael traži, nije imala nikakav dokaz da je ikoga unajmio da je prati. Možda je samo Orlando radio taj posao. To je bio njen scenario u najboljem slučaju: iako je Orlando bio dobar s kompjuterima, znala je da nije stručan za ulazak u sistem poreske službe.

Ne samo to, Rafael mu to ne bi dozvolio. Poslednja stvar koju bi Rafael želeo bila je da se poreska služba obruši na njega, da čeprka po njegovim finansijama. Nakon svega, poreska služba je ta koja je dovela do pada Al Kaponea. Protekle nedelje je naučila koliko je teško tajno prenositi novac. Nije ni čudo što je pranje novca posao koji zahteva mnogo vremena; kako bi drugačije svi dileri droge mogli da prenesu ogromne količine gotovine u javne tokove života i da ih nesmetano troše?

Čak i da je Rafael unajmio nekoga da je prati, možda ne bi trošio na unajmljivanje *njega*. Ubica je bio skup - veoma skup. Rafael je morao da bude svestan da neće dobiti nazad svoja dva miliona; znao je s kakvim teškoćama se suočila i znao je da neće uspjeti da dođe do novca kada bude na njenom računu.

Da li bi bio voljan da doda trošak za unajmljivanje ubice na dva miliona dolara koja je već izgubio?

Da. Bila je skoro sigurna da je odgovor da. Rafael je pobesneo i bio sposoban za svašta. A s obzirom na svoju profesiju, ubica bi bio svestan zamršenih detalja oko prenošenja novca i njegovog pretvaranja u gotovinu.

To je jedina stvar koju nije dovoljno ispitala, jedina slabost u njenom planu. Postupila je pre nagljeno, podstaknuta osećanjima, i sada je plaćala cenu toga. Zar nikada neće naučiti, pitala se ogorčeno. Osećanja samo zamagljuje problem i otežavaju stvari. Trebalo je da potisne ono što je Rafael uradio, očeliči se da bi izdržala i da bolje isplanira. Mogla je da sačeka da sredi nešto u inostranstvu, daleko od ljubopitljive poreske službe, a *onda* da povuče potez.

Još uvek je imala tašnu s nakitom koji je mogla da rasproda, ali bi joj verovatno najbolje bilo da ga proda na *Ibeju* ili tako nečem, a to bi potrajalo. Ipak sada kad ima laptop, mogla bi da počne s tim. Nije bila švorc i bespomoćna, ne kao prvi put. Imala je mogućnosti.

Ono što nije imala bilo je vreme. Prošli su dani od kada je napustila Njujork, dovoljno vremena da joj on uđe u trag. Sem ukoliko bi bila voljna da odšeta ostavljajući dva miliona, barem na neko vreme. I koliko bi potrajalo dok se ne bi osećala dovoljno bezbednom da dođe do toga? Godinu dana? Dve godine? Pet? Morala je da dela brzo.

Sad čak nije imala ni osamdeset pet hiljada, barem ne u ruci. Doći do toga nosilo je isti rizik kao i podizanje dva miliona. Imala je još nešto gotovine i nakit, ali iako je možda mogla da živi od toga, ne bi mogla da dobije novi identitet da bi nestala. Ne bi bilo kuće, doma samo za nju. Morala bi da radi na poslu gde bi je plaćali na crno, verovatno kao konobarica u nekoj rupi. Živela je tim životom ranije i nije imala nameru to da ponavlja.

Kako je ona to videla, rizično ili ne, morala je nešto da uradi.

Konačno, kada je sve bilo na svom mestu, pozvala je gospođu Pirson. - Spremna sam - rekla je. - Imam laptop i bežični internet.

- Odlično! Izjava je spremna. S poslom završavam u pet; možemo da se nađemo... gde bi bilo dobro mesto?

- Ne znam. Sačekajte da razmislim. U gradu veličine Grisoma nije bilo zgodnog mesta. Kafić ne bi poslužio; Drea nije želela da bude uhvaćena u malom prostoru, bez automobila, s jedinim izlazom kroz kuhinju. Bila je u kafiću i tanjiri su se dodavali konobarici kroz veliki prolaz. Postojala su vrata u zadnjem delu kafića koja su vodila do toaleta i možda do kuhinje, ali nije ih proverila kada je bila tamo, tako da nije znala zasigurno. Sem ukoliko ne bi želela da se provuče kroz prozor, što nije želela zato što se možda baš iza njega nalazi roštilj, kafić je bio zamka.

To je bio još jedan primer nedovoljne temeljitosti u njenom planiranju. Trebalo je da proveriti sve jer je život mogao da joj zavisi od toga. Od sada,

pretpostavljaće da je samo na korak iza nje i postupaće u skladu s tim. Nije bila bezbedna dok ne bude zatrla trag papirima, a to će potrajati.

- Šta kažete na parking prodavnice sve za dolar - predložila je konačno. Ima nekoliko ulaza; još bolje, nalazi se na uglu pa je mogla da izabere više od jedne ulice. Niko ko je iole znao nešto o njoj ne bi je nikad potražio u prodavnici sve za dolar.

Ovo je kao partija šaha, mislio je Sajmon sa slašću. Uživao je što će ukrstiti koplja s nekim kao što je Drea. Njegov plen je uglavnom bio bespomoćan, čak i ljudi koji bi trebalo da su pametniji. Većina njegovih meta preduzimala je sigurnosne mere, ali onda bi se osetili veoma bezbednim i prestali bi da paze na opasnost. Velika greška. *Fatalna* greška. Preživeti je značilo nikada se ne opustiti, nikada ne pretpostaviti da si bezbedan.

Stigao je avionom prethodno poslepodne, iznajmio kamionet da bi se stopio sa žiteljima poljoprivredne oblasti i vozio ostatak puta. Na sebi je imao farmerke, crne radničke čizme i majicu kratkih rukava, tamnoplavu radničku majicu kakvu nose auto-mehaničari. Njegova majica je imala čak i ime *Džek*, izvezeno iznad levog džepa. Svako je poznavao Džeka. Bilo ih je posvuda, a to je bilo toliko uobičajeno ime da niko nije obraćao pažnju na njega. Umrlijana kapa za bejzbol, naočari za sunce i neobrijana brada upotpunjavali su njegovo prerusavanje.

Imao je ograničene mogućnosti prerusavanja jer u ovako malom gradu nije mogao da koristi svoju uobičajenu masku sa invalidskim kolicima. Ljudi bi se zaustavljali da mu pomognu, pitali bi ga gde živi, pitali se kako to da ga nisu sreli ranije. Ipak, bio je zadovoljan svojim izgledom; stopio se sa okolinom, što je bilo upravo ono što je želeo.

Ako Drea nije ranije shvatila koliko je bilo teško dobiti veliku količinu gotovine, do sada sigurno jeste. Možda je bila kao većina njegovih meta i pretpostavila da je bezbedna ovde u ovom učmalom kraju jer nigde nije koristila kreditne kartice i vozila je kola umesto da leti avionom, ali je očekivao da je mudrija.

Do sada je igrala pametno, ali je i uočila slabosti svog plana i shvatila kako joj se može ući u trag. Da li će očekivati da joj on bude na tragu? Moguće je. Dovoljno je poznavala Rafaela da ga izigra, što je značilo da je bila prokleta precizna u predviđanju njegovih postupaka.

Morala bi da ima internet kako bi elektronski prenela novac i biće neophodno da ispuni formulare i omogući taj proces. To je značilo da bi internet morao biti prvi. Prošle noći je surfovao kroz sisteme kompanija koje su opsluživale ovaj kraj i nije bila uvrštena u spisak. Dok ne bude dobila novi identitet, moraće da koristi svoje pravo ime, a sva nova dokumenta su koštala

mного više nego što je prema njegovoj proceni imala novca kod sebe. Dok ne promeni identitet, neće moći da ga se otrese.

Sedeći u kamionetu, uključio je laptop da bi ponovo pretražio evidenciju bežičnog interneta, počinjući od najveće kompanije - i bila je tu. Zahvaljujući efikasnom načinu poslovanja provajdera usluge mobilnih telefona, odmah je uneta u sistem.

Sada je morala da se pozabavi dokumentacijom iz banke, što je značilo da je morala da dođe lično u banku ili je već upoznala nekog odande ko bi bio voljan da joj donese dokumenta. Pošto je reč o Drei, kladio se na ovo drugo.

Službenik ne bi otišao iz banke na prednja vrata; svi su prolazili kroz ulaz za zaposlene koji je bio sa strane. Parkirao se tako da je mogao da drži ulaz na oku; svako ko bi izašao u bilo kom trenutku, sem kada se banka zatvarala, bio je njegov kandidat broj jedan.

Strpljivo je posmatrao. U četiri i trideset, prednja vrata su bila zaključana. U redu, ovo neće biti lako, ali bio bi razočaran kada bi bilo. Morao je vizuelno da izabere nekog od zaposlenih koji su odlazili i da ga prati.

Ne muškarca, shvatio je odmah. Drea nije verovala muškarcima, s dobrim razlogom. Prezerala je one s kojima je mogla da se igra, a bila nepoverljiva prema onima s kojima to nije mogla. Eliminisanje muškaraca s njegovog spisaka nije mnogo pomoglo, jer je većina zaposlenih u banci bila ženskog pola.

Njegov najverovatniji osumnjičeni bila bi žena srednjih godina, mislio je; neko sa iskustvom, neko na položaju, nadležan za nešto. Veća je verovatnoća da bi se neka starija žena ponašala zaštitnički prema nekom Dreinih godina. Takođe bi trebalo da nosi papire, ili u ruci ili u akten-tašni ili u velikoj ženskoj tašni. Sa ovim parametrima na prvom mestu, čekao je i posmatrao.

Odmah je uočio. Kao prvo, izašla je tačno u pet, što je ukazivalo na to da je nešto smerala. Ta namera mogla je da se odnosi samo na kuvanje večere, ali žena je nosila fasciklu u ruci. Bog je blagoslovio, mislio je blago se zabavljajući. Bila je voljna da pomogne, ali potpuno neoprezna. Da li je mogla biti upadljivija?

Ušla je u bež *krajsler*. Mrzeo je bež automobile; nisu se isticali. Ovde, barem, nije bilo gužve u saobraćaju.

Veliko pitanje je bilo gde je išla? Grisom nije imao mnogo javnih mesta. Možda se dogovorila s Dreom da se nađu u njenoj kući, što bi moglo da zakomplikuje praćenje Dree.

Nije odmah krenuo na ulicu, već je umesto toga pustio da drugi službenici stanu između njega i krajslera. Ostajao je dalje iza nje, ne želeći da je prestraši, iako je mislio da je mala mogućnost za tako nešto.

Vozila je dva bloka i na drugom uglu skrenula desno na parking prodavnice sve za dolar. Sajmon nije ni pipnuo kočnicu, nije pogledao direktno u krajsler dok je prolazio pored njega, ali je perifernim vidom proučavao

parking tražeći automobil u kome neko sedi. Da li će Drea ući u krajsler ili će službenica otići do nje? Kladio se da će žena iz banke napustiti zaklon svog automobila; Drea je isuviše pametna da bi paradirala naokolo kada sumnja da je neko traži.

U retrovizoru je video kako žena iz banke izlazi iz automobila, zastaje, a zatim odlučno korača preko parkinga.

- Bingo - rekao je meko. - Imam te, draga.

14.

Jeza je prošla niz Dreinu kičmu. Brzo je okretala glavu u svim pravcima. Uhvatio je osećaj neposredne opasnosti, terajući je da ubaci auto u brzinu i pritisne papučicu za gas do poda. Nije mogla da vidi ništa neuobičajeno, ali njen limbički sistem je vrištao *Beži!* i ona je zadrhtala od napora koji joj je bio potreban da ostane tu gde jeste. Nije bio tu. Znala je da nije. Samo još pet minuta i sve će biti sređeno. Moći će da ode. Moći će da ode u Denver i ubrzo će imati svoja dva miliona u gotovom, a onda će potpuno nestati tako da čak ni on neće moći da je nađe.

Proverila je parking kada je stigla pre petnaest minuta, iako ni on niti bilo ko drugi nije mogao znati gde će se naći s gospođom Pirson. Jedino vozilo u kome je neko sedeo bio je ulubljen ševrolet s četvora vrata. Motor mu je radio kako bi bila uključena klimatizacija na vrućini od trideset dva stepena. Na suvozačkom sedištu sedela je starija žena, lica izbrazdanog godinama i umorom; uplakano dete je bilo zarobljeno u kolima na zadnjem sedištu. Tu nije bilo nikakve opasnosti, sem ukoliko dete ne bi pobešlo.

Prepoznala je gospođu Pirson kada se starija žena zaustavila na parking, a zatim je odmah usmerila pažnju na saobraćaj. Odmah iza gospođe Pirson bila je crvena limuzina, koju je vozila žena, zatim momak u kamionetu. Drea je gledala u momka, ali nije mogla dobro da ga vidi zbog odsjaja sunca na staklu. Međutim, mogla je da kaže da je nosio bejzbol kapu i da je bio usredsređen na vožnju jer nije okrenuo glavu da bi pogledao u pravcu gospođe Pirson.

Crvena limuzina i kamionet su nestali niz ulicu. Dok je gospođa Pirson s fasciklom u ruci žurila preko parkinga prema njoj, Drea je zabrinuto gledala ulicu iza nje pitajući se zbog čega se uznemirila. Još jedan auto, koji je takođe vozila žena, prošao je baš kada je gospođa Pirson uhvatila ručku vrata.

Drea je brzo pritisla dugme za otključavanje i gospođa Pirson je ušla. Čim je zalupila vrata, Drea je ponovo zaključala. Svaki auto je imao slep ugao i nije želela da neko promakne iza nje, uđe na zadnje sedišta i uperi joj pištolj u glavu.

- Da li ste ga videli? - pitala je gospođa Pirson, okrećući glavu i gledajući svuda oko njih.

- Ne, još uvek ne. - Ali bio je tu negde. Znala je da jeste. Žmarci u kičmi, iznenadan osećaj opasnosti, upozoravali su je da se nalazio u blizini.

Sada je bila izloženija opasnosti nego juče, ili čak jutros, znala je to. Dobijanjem interneta ubacila je svoje ime u sistem, dokazala svoje prisustvo u okolini. Snimile su je kamere u prodavnici mobilnih telefona, pa je pretpostavljala da njen promenjen izgled više nije bio tajna.

Možda mu je pripisivala previše moći i veština, ali mislila je da ipak nije tako. Ako je uopšte bila vešta u nečemu, to je bilo čitanje muškaraca, a stomak joj je govorio da je bio sposoban da je nađe. Takođe joj je govorio da je bio najopasniji muškarac kojeg poznaje i premda je upoznala neke hladnokrvne ubice od kojih joj se krv ledila, on je bio za klasu iznad njih zbog čega ga se strahovito plašila.

Gospođa Pirson je otvorila fasciklu i izvadila nekoliko listova papira. - Ispunite ovo, potpišite i sve je sređeno.

Drea je uzela papire, bacivši još jedan duži pogled na okolinu. - Gledajte naokolo dok ja čitam. Visok je otprilike sto osamdeset centimetara, zgodan i u veoma dobroj formi. Kratka tamna kosa. - Ovako oskudan opis delovao je nepotpuno za čoveka čije je samo prisustvo ostavljalo utisak da isisava sav vazduh iz sobe, kao da ne komanduje samo sopstvenim prostorom već i prostorom svih ostalih. Ali kako je mogla opisati način na koji se kretao, gracioznost i brzinu i istovremeno *smirenost*? Reći da su mu oči kao crni opali bilo je beskorisno jer sve te boje nisu se mogle videti dok mu ne pridete veoma blizu, a tada je prekasno.

Gospođa Pirson je svoj posao stražarenja shvatila ozbiljno; nije ništa rekla dok je Drea usmeravala svoju pažnju na papire, ali Drea je bila svesna skoro neprestanog pomeranja glave starije žene. Ljudi su dolazili i odlazili s parkinga, ali su to uglavnom bile užurbane majke, klonule od vrućine, obično s jednim detetom ili dvoje dece što su se vukla pozadi uz prateće lupkanje japanki po pločniku.

Za popunjavanje dokumenata bilo joj je potrebno samo nekoliko minuta. Drea je nažvrljala potpis, zatim vratila papire u fasciklu. - Ne mogu vam reći koliko cenim trud koji ste uložili - rekla je gospođi Pirson, vraćajući joj fasciklu i gledajući dugo unaokolo dok je to radila. Još uvek nije bilo ničeg neuobičajenog, a ona je i dalje osećala zabrinjavajuće žmarce koji su joj tutnjali niz kičmu.

- Ne bi trebalo da život provedete u strahu - rekla je gospođa Pirson dok je ljubazno i pomalo tužno gledala u Dreu. - Nadam se da ćete konačno biti slobodni.

-I ja se tome nadam - rekla je Drea.

Pošto je gospođa Pirson otišla, Drea je sedela i posmatrala saobraćaj još nekoliko minuta. Nije se parkirala na mestu koje se završavalo ivičnjakom, već na otvorenom, da ne bi gubila vreme vozeći unazad ako bi morala da se odveze na brzinu. Odande gde je sedela zapazila je upražnjena parking mesta iza radnje, obrasla korovom, koja su razdvajala prodavnicu od nekih kuća. Da li je to slepa ulica ili je mogla da je iskoristi da se vrati na glavnu ulicu na drugom mestu?

Još jednom nije uradila domaći zadatak i obuzeo je bes na samu sebe. Kako je mogla očekivati da izađe živa iz ovoga ako ne počne da obraća pažnju

na detalje? Trebalo je da kupi mapu grada čim je stigla, prouči je, upozna se sa svakom ulicom i putem. *On* je verovatno tačno znao kuda ta ulica vodi.

Pogledala je na prazna parking mesta, upitala se nakratko koliko je polomljenog stakla skriveno korovom, a onda uložila mentalni napor da bi ubacila auto u brzinu. Dok je zaokretala oko zadnjeg ugla prodavnice, prošla je između dva uparkirana automobila koja su verovatno pripadala zaposlenima, uz truckanje prešla preko jednog od onih pokretnih betonskih stubića koji su nekad blokirali parking mesto, ali su sada bili napola izvaljeni, i zaorala preko parkinga. Zemlja je bila neravna pa je poskakivala, a visok korov je udarao o strane automobila. Zatim su usledila dva jaka treska dok je prelazila preko ivičnjaka i na ulicu, a zadnji točkovi su malo proklizali pokušavajući da uhvate vuču. Onda se guma dokopala asfalta i auto je jurio ka kraju ulice dva bloka odatle gde je, aleluja, opazila znak stop i drugu ulicu.

S mesta gde je bio parkiran, dole niz blok licem prema prodavnici, Sajmon ju je posmatrao kako kruži oko zadnjeg dela prodavnice, zatim preseca prazna parking mesta u pozadini pre nego što je krenula put severa na sporednu ulicu. Kamionet je bio u brzini, pa je kratko proverio da li mu neko vozilo dolazi u susret - nijedno - zatim pustio kočnicu i udaljio se od ivičnjaka, izvodeći polukružno skretanje na ulici i krećući na zapad.

Sporedna ulica se završavala posle nekoliko blokova; mogla je da ode na zapad ili na istok. Kladio se na zapad. Najbliža banka s federalnim rezervama nalazi se u Denveru, a ona će žuriti da dobije dva miliona u gotovom. I ne samo to; što dalje bude prodirala na zapad, u okolini će vladati sve veća pustoš, barem dok ne stigne do Zapadne obale. Ljudi mogu da nestanu, i zaista često iščezavaju u prostranoj pustopoljini tog područja, ali to su ljudi koji su živeli izvan sistema, bez računa u banci i mobilnog telefona ili čak struje, sem ukoliko ne bi nabavili generator. Nije mogao da zamisli Dreu da živi tim životom. Ako bi bilo moguće, izabrala bi komfor.

Ukoliko je pogrešio i ona krene na istok, trebalo bi mu nekoliko dana da je ponovo pronađe, ali tamo nije bilo tako mnogo sporednih puteva koje je mogla da koristi. Ne da nisu postojali, već su kilometrima vijugali naokolo, a onda bi se jednostavno prekinuli i morao bi ili da se vratiš istim putem ili da presečeš zemljanom cestom, što je značilo da bi bilo dobro da znaš kuda, dovraga, ideš i da imaš vozilo s pogonom na četiri točka i opremom za teške uslove. Njen sredovečni automobil nije mogao da vozi zemljanim putevima, a Drea je bila previše pametna da bi to pokušala.

Međutim, možda bi smatrala da se isplati da odbaci automobil i nabavi nešto izdržljivije, ako bi uspela da izmami dovoljno gotovine da joj ostane u rezervi. Zapravo, kladio bi se na to. Čim dođe do Denvera, gde će se osećati bezbednije jer je mogla da se stopi s gomilom, promeniće automobil.

Imao je rezervoar pun benzina; bio je spreman da krene u bilo kom pravcu koji ona izabere. Ali koliko goriva je imala ona? Ako je morala da ga dosipa, verovatno će se zaustaviti na pumpi *Ekson* na zapadnom kraju grada. To nije bila velika pumpa, ali se nalazila na raskrsnici i imala je po četiri rezervoara sa obe strane, pa se ne bi osećala opkoljeno.

Još uvek nije znao šta da radi. Neodlučnost nije bila jedna od njegovih osobina, ali ni ovo nije bio jedan od njegovih uobičajenih poslova. Možda je to tako jer ga je zabavljalo što je imala petlju da onako pokrade Salinasa, ili je to možda zbog vrelog seksa koji su delili onog poslepodneva. U ovom trenutku pratio ju je pošto nije želeo da je izgubi dok ne odluči o svojim daljim postupcima. Možda je jednostavno uživao u poteri, pitajući se koje bi mu smicalice pripremila.

S druge strane, dva miliona su dva miliona. I, za razliku od Dree, on je već imao račun u inostranstvu - nekoliko njih - pa ne bi imao teškoće s kojima se ona suočavala.

Međutim, u nekom trenutku moraće da donese čvrstu odluku, a taj trenutak se brzo približavao. Da je pusti da ode ili da pokupi dva miliona? Da je pusti da ode ili da preuzme rizik i ubije je u zemlji? Ubistva su se dešavala i često ostajala nerešena, ali nikada nije gubio iz vida činjenicu da su stvari ovde drugačije nego u nerazvijenim zemljama.

Pogledao je u navigacioni sistem. Put kojim je ona išla imao je znak stop na svakom ukrštanju - to će je usporiti. On je bio u glavnoj ulici koja je imala dva semafora u poslovnom kraju, kakav god da je bio, ali na ostalom delu puta, znaci za zaustavljanje nalazili su se u ulicama koje su se ukrštale s glavnom. Biće na benzinskoj pumpi nekoliko minuta pre nego što ona dođe do nje.

Kada je stigao tamo, zaustavio se ispred kompresora i izašao. Bez obzira na to koju stranu pumpe će ona izabrati, on će moći da se kreće, a kamionet će se naći između njih. Možda ima pun rezervoar i neće morati da se zaustavlja, što je bilo u redu; neće uspeti da odmakne toliko daleko od njega da bi je izgubio, ne za nekoliko sekundi koliko bi mu trebalo da ponovo uđe u kamionet.

Opazio je kako ide u njegovom pravcu umerenom brzinom, ne tako brzo da bi je zaustavili, ali nije se ni vukla. Pomerio se dok se približavala, trudeći se da joj kabina kamioneta delimično blokira pogled na njega, u slučaju da pogleda u njegovom pravcu.

Nije se zaustavila. Stala je na raskrsnici, pogledala u oba smera i otišla pravo put zapada, prema Koloradu.

Dobra devojčica, mislio je sa odobravanjem. Već je napunila rezervoar umesto da nešto tako važno ostavi za poslednji minut. Obišao je kamionet, popeo se u kabinu i vratio nazad na auto-put samo stotinak metara iza nje.

15.

Drea je pogledala u retrovizor da bi se uverila da joj se niko ne približava i videla muškarca kako ulazi u kamionet. Srce joj je naglo poskočilo, a zatim preskočilo nekoliko otkucaja. Put joj zaplivaio pred očima a krv joj se sjurila iz glave. Bio je predaleko da bi mu videla lice, ali je opazila kako se kretao, svu gracioznost i smrtonosnu snagu. Videla je način na koji je držao glavu, građu ramena, i *znala* je, znala mada nije mogla objasniti, ali joj je to saznanje prodrlo do kostiju.

Taj kamionet. Videla je taj kamionet ili neki veoma sličan ranije, ali slučajnost bi bila prevelika. Bio je iste boje i isti model kao kamionet koji je prošao odmah pošto se gospođa Pirson zaustavila na parkingu prodavnice sve za dolar. To je bio on, i još tada ju je posmatrao. Nekako je shvatio šta je radila i koga da prati, a to saznanje ju je prestravilo. Bio je isuviše dobar u onome što je radio; kako je uopšte mogla da mu umakne?

Imala je taman toliko kontrole da ne pritisne papučicu za gas do poda, ali je neprestano povećavala brzinu dok se igla brzinometra nije približila broju sto pedeset, a prednji deo automobila počeo da krivuda - tada je samo malo usporila. Jedina nada joj je bila da ode dovoljno daleko od njega da bi skrenula na sporedni put ili se sakrila iza nekog objekta, ali to neće moći da uradi ako se automobil bude raspao.

Geografija Kanzasa nije joj pomogla. Zemlja nije bila potpuno ravna, ali skoro kao da jeste. Nije bilo načina...

Ponovo je prebrzo disala, srce joj je udaralo toliko jako i brzo da gotovo nije uspevala da misli. Nije mu smela dozvoliti da je ovako uhvati; morala je da se sabere, morala je da misli, ali nije prestajala da panici.

Borila se sa žvcima, borila sa instinktivnom reakcijom, i primorala se da smanji gas dok automobil nije usporio do mnogo razumnije brzine. Nije mogla da mu pobegne; bila bi glupa čak i ako pokuša. Kamionet je bio veličine kamiona, sa motorom snažnijim od ovog sa šest cilindara koji je ona vozila. Sedeo je i na višem sedištu, pa je mogao da je vidi s pristojne udaljenosti, te mu ne bi mogla odmaći dovoljno daleko da bi je izgubio iz vida makar i na nekoliko sekundi.

Pitanje je bilo da li će pokušati da je uhvati sada, kada je na otvorenom, pa bi neko udaljeno vozilo moglo da ga vidi ili bi svakog trenutka mogli da prođu pored farmera na polju? Ili će se zadovoljiti time da ostane u senci i čeka dok ne padne noć koja će mu pružiti zaklon?

Morao bi da bude u istom nivou s njom da bi imao pristojnu metu. Mogao je da je izgura s puta, ali nasuprot scenama u filmovima, automobili obično ne

eksplodiraju i ne gore kada se slupaju, a kombinacija pojasa za vezivanje i vazdušnih jastuka znači da ljudi obično preživljavaju. Naravno, ako je izgura s puta i njen automobil se ošteti toliko da ne bude u voznom stanju, mogao bi da puca kad mu drago. Međutim, ukoliko ne udari u banderu ili tako nešto, time što će je izgurati s puta neće postići mnogo; pocepaće polje pšenice, ali to će biti samo dodatak oštećenju.

U njenu korist je išla činjenica da nije znao da li je naoružana. Nije bila, dovraga, jer pištolji nisu bi li deo njenog arsenala. Seks i lukavstvo su bili njeno oružje, zajedno sa šminkom i parfemom, ali on nije - nije mogao - znati da li je nabavila pištolj u proteklih osam dana i morao je da bude oprezan.

Pogledala je u merač benzina koji je bio na maksimumu i zapitala se koliko on može da pređe s punim rezervoarom. Njen šestocilindraš može da pređe mnogo, sigurno više od njegovog snažnog motora. Možda je mogla da stigne dalje od njega s rezervoarom benzina. Ako ostane bez goriva - ne, mali su izgledi da bi on dozvolio da se to desi. Ali ako bi morao da stane zbog goriva, imala bi priliku da umakne, da skrene s puta i sakrije se, krene nekim drugim putem za Denver.

Međutim, on je to znao. Ako počne da mu ponestaje benzina, moraće da reaguje. Možda je *ona* mogla da se zaustavi na benzinskoj pumpi, utrči unutra i zatraži pomoć. Dovraga, imala je mobilni telefon; mogla je da pozove 911 i kaže da je prati nepoznati muškarac.

Sem... sem što nije želela da privuče pažnju policije, a policajac bi ih *oboje* zaustavio. Tablice na ovim kolima nisu bile ispravne. Ukrala je dva miliona dolara i premda gotovina nije u njenom posedu, đavolski je bila sigurna da ne želi svoje ime u mreži policajčevog računara. Ne samo to, bio je iza nje; mogao je jednostavno da kaže da nema pojma ko je ona; sve što je radio bilo je da vozi auto-putem. Nije znala čak ni njegovo ime, pa nije mogla da tvrdi da joj je bivši dečko ili tako nešto.

Opet je proverila u retrovizoru. Još uvek je bio tamo, bliže nego ranije. Nije prilazio brzo, ali je prilazio.

Da li je shvatio da ga je provalila? Nije preduzela ništa da bi pobjegla; njene mogućnosti za beg bile su ograničene, jedino što je mogla jeste da se zaustavi, pobegne u pšenicu i puzi na sve četiri sledećih osamdeset kilometara.

Ipak, nije htela da odustane. Nalazila se u vozilu koje se kretalo kao i njegovo, pa je verovatnoća da je pogodi u vožnji bila veoma mala. Znala je, slušajući Rafaela i njegove ljudi kada su razgovarali dok su gledali neki akcioni film na televiziji, koliko su takve stvari neverovatne. Samo da bi proverila da li su znali o čemu pričaju, malo je istraživala o tome i pronašla da su bili u pravu. Čak je i najbolji snajperista na svetu morao da puca iz fiksnog položaja, ili bi faktor sreće bio važniji od veštine.

Sem ukoliko ne pokuša da je izgura s puta, za sada je dovoljno bezbedna. Ako počne brzo da joj se približava, onda će znati da je odlučio da dela. Nije mogla dopustiti sebi da paniči jer ako to uradi, onda će sve biti gotovo. Sve dok bude smirena, ima šanse.

Provalila ga je. Znao je to čim je video da automobil ubrzava kao zec koji beži od psa. Znao je i tačan trenutak kada je ovladala galopirajućom panikom i ponovo počela da misli, jer je smanjila gas i usporila na devedeset.

Bio je zadovoljan, te se naslonio i držao je na oku. Kilometri su se kotrljali ispod njihovih točkova i posle otprilike sat vremena, prešli su granicu ka Koloradu, ali je ovaj deo države bio skoro isto tako prokleta ravan kao i Kansas i nije imala mogućnosti da ga se otrese. Pogledao je u sat, a zatim u iglu merača goriva. Kamionet je imao veći rezervoar za gorivo od njenog automobila, ali je i brže pio benzin, tako da je bilo neizvesno kome će prvom zatrebati gorivo.

Morao je da odredi trenutak kada će delati; što su išli dalje na zapad, zemlja je postajala neravnija a suton izvesniji. Nije je mogao pustiti da odmakne toliko daleko da može da ugasi farove i skrene s puta - rizičan potez, ali nije sumnjao da bi to uradila. Moraće da joj se približi kada bude počelo da se smrkava, a ako ne bude primorana da se zaustavi zbog goriva kada njegova igla padne na četvrtinu rezervoara, reagovalaće.

Međutim, zavisio je od onoga što će ona uraditi. Mogla je da bude naoružana. Ako bi potegla oružje na njega, ne bi imao izbora i ubio bi je. Njegovo oružje, glock 17, ležalo je na sedištu pored njegove desne butine. Nije brinuo o tome što bi mogli da ga uhvate sa oružjem; imao je saveznu dozvolu koja bi prošla lokalnu kontrolu i kontrolu svakog policajca, državnog ili lokalnog. Dozvola je bila lažna, ali otkriti to zahtevalo bi kopanje ispod nekoliko slojeva kamuflaže. Oružje nije imalo serijski broj na sebi, nije vodilo do njega, a ako bi bilo potrebno, bacio bi ga bez razmišljanja.

Brzo se približavao trenutak kada je morao da odluči šta će. Ubiti je, ili otići nazad u Njujork? Zašto se ovoliko mučio ako nije nameravao da prihvati posao? Provod i zabava nisu bili dobri razlozi za to što je bio tu. Potrošio je previše vremena i novca prateći je, što se neće isplatiti ukoliko ne uzme svoj honorar na kraju vožnje.

Nijedna od njegovih prethodnih meta nije mu ništa značila, ni u pozitivnom ni u negativnom smislu. Teorijski, ljudski život nije mu bio dragoceniji od, recimo, života mušice. Njegove pogotke nisu motivisali pojmovi dobra i zla, politika, religija, ljubav, mržnja niti bilo šta drugo osim honorara. Međutim, Drea je bila... drugačija. Poznavao je, ne samo fizički, mada je hemija između njih bila jača od svega što je ranije iskusio.

Poznavao je njenu inteligenciju, njenu petlju i odlučnost. Bila je borac, onaj koji preživljava. Nije je video opuštenu, potpuno svoju, podozrevao je da

godinama nije spustila svoj štit. Odlučila bi u kom smeru će ići, a tada nikada nije gledala unazad.

Smatrao je da nije razborito petljati se s Rafaelom Salinasom, ali on nije znao kakve su Dreine prilike bile ranije. Možda je Salinas bio veliki korak napred, mada je to bilo teško dokučiti. Salinas je bio bandit; pametniji od većine, ali ipak bandit. Održavanje glume, bez ijednog pogrešno izgovorenog teksta, toliko dugo koliko je Drea to uspela ukazivalo je na nivo samodiscipline koji ranije nije video - sem kod sebe.

Da li je zbog toga toliko dugo oklevao? Zato što je u njoj video nešto što ga je podsećalo na njega samog? Ne na njegov nedostatak osećanja, jer je Drea imala osećanja dovoljno za njih oboje, ali stvari koje je krila od Salinasa bile su one koje je on video i u kojima je uživao. Možda zbog toga i dalje nije preduzimao ništa. S druge strane, još uvek nije rekao Salinasu gde da uplati novac, a on ne radi dok ne proveri da li je navedeni iznos na njegovom računu.

Sve se vraćalo ukруг na istu stvar: da ili ne? Uraditi posao ili se odvesti u drugom smeru? Pustiti je da ode ili uzeti dva miliona?

Ako ne bi prihvatio posao, Salinas bi poslao nekog drugog za njom. Međutim, bila bi u velikoj prednosti, a kada bude imala ukradene milione u gotovom, mogućnosti će joj biti neograničene. Ako bi je uhvatili, to bi bila samo loša sreća. Jedini način da bude zaista bezbedna bio bi da Salinas misli da je mrtva.

Mogao je to da uradi, da uzme novac i kaže Salinasu da je posao obavljen, ali nikada ranije nije lažirao posao. Njegova vrednost je ležala u pouzdanosti i preciznosti.

S druge strane, ako bi ikada zajebao klijenta, to bi bio Salinas. Prema tom kućkinom sinu nije gajio ništa sem prezira.

Pogledao je u nebo. Dan će potrajati još sat-sat i po, a tlo je postajalo primetno neravnije kako je zemlja počinjala da se nabira dok se uspinjala prema Roki planinama. Planine su još uvek bile daleko, ali nisu se uzdizale iz ravnog ništavila; nabori zemljine kore postepeno su se povećali, a zatim je usledila velika erupcija. Što duže bude čekao, tlo će postajati sve neravnije, a ona će imati sve više mogućnosti da mu umakne.

Čizmom je pritisnuo papučicu za gas i kamionet je počeo da guta razdaljinu između njega i Dree.

16.

Kamionet joj se približavao. Drea nije pogledala u retrovizor nekoliko minuta jer je obraćala pažnju na put na kome su se pojavili prevoji i krivine istovremeno sa usponima i nagibima. Upravo sada su se uspinjali uz nizak greben, dok se zemlja na desnoj strani postepeno gubila; nije to bila izuzetno strma niti visoka litica, ali kada se tome pridoda povremeno oštra krivina, njene vozačke sposobnosti su bile na testu. Nije bila uvežbana, uprkos prošloj nedelji, a ionako je uglavnom vozila po ravnom terenu.

Prošlo je već neko vreme od kada je videla znak na kome je stajao broj auto-puta i počela je da se brine da je možda promašila glavno skretanje jer se nisu susreli s drugim automobilom barem pet minuta, a put je postao primetno uži. Da li je još bila na odabranom putu za Denver? Nije baš mogla da se zaustavi i pogleda u mapu; nije bilo proširenja pored drumova a da ne pominje to što joj je ubica za vratom.

Onda se usudila da pogleda u retrovizor i videla da kamionet nije udaljen više od pedeset metara i da je preostalu razdaljinu prevaljivao zastrašujućom brzinom.

Srce joj je poskočilo u grlo, a šake su stezale volan dok joj zglavci nisu pobeleli. Očigledno je odlučio da je sada trenutak, da je put bio dovoljno pust i da ne mora više da čeka. Nadala se da će ih uhvatiti noć, nadala se...

Nije znala čemu se nadala. Da će čekati najbolju šansu da mu umakne? Da, kao da bi se to desilo. Trebalo je da očekuje ovako nešto.

Smanjio je razdaljinu za dodatnih dvadeset metara i sada je bio dovoljno blizu da je mogla da ga razazna u kabini kamioneta, da vidi tamne naočare za sunce koje je nosio.

Koliko mu je Rafael platio? Možda je mogla da mu plati više. Možda - zašto je dopuštala sebi da joj ovakvo sranje odvlači pažnju, kao da je mogla da pregovara s njim? On se ne bi muvao unaokolo i pričao o situaciji, ubio bi je i otišao - trideset sekundi, najviše.

Prokletstvo! Drea je iznenada pobesnula na sebe, na njega, na Rafaela, na svaku prokletu stvar. Nije se moglo završiti ovako, odbijala je da dozvoli da se ovako završi. Rafael *neće* biti njena smrt, ne sada kada joj je skot *dugovao* za dve godine tokom kojih je podnosila njegovo sranje, za podsmehe kada je želela da ga ošamari, za to što mu je pušila i ponašala se kao da je to usrećuje. Koji kreten je mogao pomisliti da *pušenje* njoj pričinjava zadovoljstvo? Dugovao joj je zato što ju je dao drugom muškarcu, zato što se ponašao kao da je ona kurva i naterao je da se oseća kao kurva.

I proklet da je taj drugi muškarac, *on*, zato što je nije tretirao kao kurvu, zato što je bio nežan i pružio joj neverovatno uživanje pre nego što je otišao bez ijednog pogleda unazad, odbacujući je nemarnim rečima: - Jednom je bilo dovoljno. - Da li je on bio njena kazna za sve muškarce kojima se poigrala, sve muškarce koje je iskoristila? Koliko je to proketo ironično da je jedini put kada je pomislila - nema veze šta je pomislila, zaboraviće da ga je molila da je povede sa sobom, jer bez obzira na to što je pomislila, njihovi umovi očigledno nisu radili isto.

Prebrzo je ušla u krivinu i zadnji deo automobila je malo proklizao; krajolik, tako jasan na vreloj, blagoj svetlosti zalazećeg sunca, odjednom je postao zamagljen. Oči su je pekle od suza kojima nije dopustila da poteknu. Već je dovoljno plakala zbog njega. Naučila je da nikada ne gleda unazad, da nikada ne veruje u drugu šansu da ne bi dobila po zubima.

- Jebi se - rekla je odrazu u retrovizoru, bezizraznom čoveku iza nje s tamnim naočarima za sunce.

Put ispred nje postajao je spiralan s tako oštrom krivinom u obliku slova S da je ušla u nju pre nego što je shvatila koliko je ugao oštar. Pritisla je kočnicu dok je osećala kako zadnje gume još jednom proklizavaju, vukući je nadesno prema mestu gde se asfalt pretvarao u ništavilo.

- Uspori - rekao je oštro, znajući da ne može da ga čuje dok je gledao kako se zadnji deo automobila zanosi. Skinuo je nogu s gasa, puštajući da kamionet sam uspori dok je ulazio u seriju krivina iza nje. Možda ne bi ulazila tako naglo u krivine ako bi se malo udaljio; kamionet ionako nije skretao tako dobro kao automobil.

Zadnje gume su joj skliznule s pločnika, bacajući uvis pregršt šljunka. Gledao je sa uzaludnim besom, znajući da ne postoji nijedna prokleta stvar koju bi mogao da učini.

Dreino srce je divlje udaralo dok je auto klizao prema ivici, a iznurujući osećaj bespomoćnosti ispunio ju je jer su je zakoni fizike ščepali i nije postojalo ništa što je mogla da uradi da bi je pustili.

Bila je u najopasnijem delu krivine, s prazninom ispred sebe i desno. Vreme se na trenutak zamrzlo, zatim krenulo napred u sledeći okvir, zatim u sledeći, kao da je gledala niz slajdova dok je neko drugi kontrolisao dugme za menjanje slika. Znala je tačno šta se dešava u svakom okviru dok su joj misli letele mnogo brže nego što su okviri stizali.

Prvi okvir: u tom trenutku je znala da će, ako bude okrenula volan tako da se auto zanesu, sleteti s puta pravo dole u dubodolinu opasanu drvećem koja se nalazila između dve polovine krivine. Čak i ako bi preživela, svako oštećenje

automobila za nju bi značilo smrt, jer je on bio odmah iza nje i mogao bi da puca kad god poželi.

Drugi okvir: u deliću sekunde, kada su zadnje gume proklizale uz samu ivicu, automobil je počeo da se naginje prema provaliji, a želudac joj se popeo u grlo kao da se vozila na toboganu smrti. U retrovizoru je uhvatila odraz velikog kamioneta iza sebe i muškarca u njemu, a talas bola zapljusnuo ju je tako snažno da su joj se drhtavi otkucaji srca prekinuli od te siline. *Nije je želeo.* Kamo sreće da jeste. Da je samo pružio ruku prema njoj kada je zamolila: „Povedi me sa sobom.“ Ali nije, i nikada neće.

Treći okvir: zadnje gume su iznenada počele da proklizavaju, kopajući po ivici koja se odronjavala dok su veliki mlazevi prašine i šljunka varničili unaokolo. Volan se okrenuo sam od sebe istrгнуvši se iz njenog stiska. Automobil se bacio napred i odneo je preko ivice. Možda je vrisnula; možda je sve vreme vrištala, ali bila je svesna samo sveobuhvatne tišine.

Četvrti okvir: delovalo je da automobil visi u vazduhu nekoliko dugih, mučnih sekundi. Pogledala je preko praznine tamo gde se put izvijao u drugu polovinu slova S, i besmisleno joj je sinulo kako bi, da je ovo film, automobil napravio taj skok i sleteo na asfalt s druge strane, poskakujući divlje i možda izgubivši branik, ali inače čudesno neogreban. Ali ovo nije bio film i taj trenutak se završio. Težina motora povukla je prednji kraj nadole i videla je drveće ispod kako juri prema njoj kao koplja iz bacača projektila.

Samo delići sekunde, komadi vremena, a ipak joj je vid bio kristalno jasan, misli srede i pune. Znači, ovo je kraj. Mislila je o smrti; za razliku od većine mladih ljudi, susrela se sa smrću kada joj se placenta odvojila tokom dvadeset druge nedelje trudnoće. Skoro je umrla; njena beba jeste umrla, umrla dok je još bila u njenom telu, a zatim odvojena od njenog tela još uvek topla i nepokretna, odnoseći sve snove i očajnički snažnu ljubav sa sobom. Bila je tako sićušna, tako slaba i mlitava i postajala je modra, iako je Drea plakala i preklinjala boga ili bilo koga drugog da bebi dozvoli da živi, da uzme nju umesto deteta jer je ono bilo nedužno a ona nije, jer su sve mogućnosti sveta bile pred njim dok je ona bila bezvredna. Ali to mora da nije delovalo kao dobra nagodba jer njena beba nije preživela.

Ona jeste, na neki način. Provlačila se kroz život. Preživela je jer je u suštini bila ona koja preživljava, premda je znala da za nju nikada više neće biti druge bebe. I nikada više nije volela, nikada nije osetila ništa ni prema kome sve do pre malo više od nedelju dana, kada se *on*, bezimeni on, probio kroz njen oklop i dotakao je.

A sada će je ubiti.

Od prvog udara prednje staklo je odletelo kao veštački nokat. Ako je automobil imao vazdušni jastuk kada je bio nov, sada ga više nema, jer se nikakav beli jastuk nije naduvao i udario je u lice iako je silina udara podsećala

na snažan tresak koji joj je umrtvio sva čula osim veoma malog dela svesti koji se održavao jer je održati se bilo tako svojstveno njoj.

Nije bilo važno što je prvi udarac nije ubio. Ubio ju je drugi.

- SRANJE! - rekao je Sajmon divlje, pritiskajući kočnicu i boreći se s kamionetom dok se nije zaustavio uz pušenje guma. Ubacio je menjač u poziciju za parkiranje i iskočio napolje dok se kamionet još uvek ljuljao. - *Jebem ti!*

Zastao je nakratko na ivici puta koji se odronjavao, procenjujući kojom stazom je najbolje da krene, a zatim je pošao ukoso niz oštar nagib vratolomnom brzinom, negde gotovo klečeći, hvatajući se za žbun, ukopavajući se petom kad god je mogao. - Drea! - vikao je, iako nije očekivao odgovor. Zastao je nakratko da oslušne i nije čuo ništa drugo osim nečega što je bilo skoro kao vibriranje u vazduhu, pre osećaj nego buka, kao da je silina udarca i dalje odjekivala.

Pad je bio predug i bilo je previše drveća. Kada bi automobil napao drvo, obično je drvo pobeđivalo. Ipak, možda nije bila mrtva; možda je bila onesveščena. Ljudi su preživljavali automobilske nesreće svakog dana, čak i one koje su izgledale kao da ih je nemoguće preživeti, dok bi u onima koje su delovale kao mala šteta na automobilu nekome pukla kičma, i to je bilo to. U pitanju je bio položaj, trenutak; dovruga, u pitanju je bila sreća.

Nije mogao da objasni zašto mu je srce jako kucalo, a želudac delovao kao da je ispunjen ledom. Video je smrt mnogo puta, iz blizine i lično. I uglavnom je on bio uzrok. Prelaz je bio brz, treptaj oka, let metka i to je bilo sve: svetio se gasilo. Ništa strašno.

Ali ovo nije delovalo kao ništa strašno. Ovo je delovalo kao - bože, nije znao kako je delovalo. Panika, možda. Ili bol, mada mu je neshvatljivo zašto bi osećao bilo šta od toga.

Zurio je kroz šipražje, izgubio korak i poslednjih dvadeset metara se klizao na zadnjici. Automobil je bio desno od njega, polusakriven u polomljenim granama drveća i žbunja, gomila zamršenog metala iz koga je i dalje lebdela prašina. Slomljeno staklo farova i stop svetala bilo je svuda, krhotine crvene, bele i boje ćilibara koje su svetlucale na suncu. Jedan točak je potpuno otpao, guma je eksplodirala od siline udarca. Ostali delovi izuvijanog, iskrivljenog metala ležali su posvuda.

Prvo je došao do zadnjeg dela automobila. Opazio je njeno teme, odmah iznad naslona za glavu; još uvek je bila na sedištu. Vrata s vozačeve strane nije bilo i video je kako joj se leva ruka mlitavo klata dok je krv sporo kapala s vrhova prstiju.

- Drea - rekao je nežnije.

Nije bilo odgovora. Provlačio se kroz žbunje i delove olupine sve dok nije došao do njene strane, a onda se u trenutku sledio.

Bože. Grana bora je prošla kroz prednje staklo - zapravo tamo gde je nekada bilo prednje staklo - i probola je kroz grudni koš. Sedela je uspravno samo zato što je bila prikovana za sedište koje je već bilo crno, natopljeno njenom krvlju. Pružio je ruku, a onda je pustio da padne. Ništa nije mogao da uradi.

Povetarac je lepršao kroz drveće oko njih, a nekoliko ptica pevalo je svoju večernju pesmu. Vrelina zalazećeg sunca pekla ga je po leđima i ramenima i kupala ceo predeo bistrom zlatnom svetlošću. Detalji su bili kristalno jasni, ali čudno odvojeni. Vreme oko njih se kretalo, ali se on osećao kao da su zatvoreni u mehuru gde je sve stalo. Morao je da se uveri, zbog sebe. Nagnuo se dopola u automobil, pružajući ruku da joj opipa puls na vratu.

Na čudan način, kako se to obično dešava, njeno lepo lice imalo je samo nekoliko malih ogrebotina. Njene bistre plave oči bile su širom otvorene, glava okrenuta ka njemu kao da ga gleda.

Grudni koš joj se odizao usled sporih, plitkih udisaja; uz trzaj koji mu se spustio sve do stopala, shvatio je da ga gleda. Odlazila je, odlazila je brzo, ali u tom trenutku ga je videla, prepoznala ga je.

- Bože, dušo - šapnuo je, setivši se iznenada njenog ukusa, kako je meka i svilenka bila koža njenih grudi, slatkastog ženstvenog mirisa skupog parfema koji je koristila. Setio se kako je bilo držati je u rukama, koliko je bila gladna ljubavi, čvrste, klizave toplote njenog tela kada je skliznuo u nju i izgubljenog pogleda ovih plavih očiju kada ju je ostavio. Setio se kako je njen smeh bio skladan kao zvuk zvona, a spoznaja da ga nikada više neće čuti bio je udarac u grudi koji ga je ostavio bez daha.

Nije mislio da ga je čula. Izraz lica joj je bio miran i spokojan kao da je već umrla, lice porcelanski belo. Ipak, pogled joj je ostao prikovan za njegovo lice i polako, izraz joj se menjao postajući mekši i ispunjen čuđenjem. Usne su joj se pomerile, oblikovale u jednu reč... a zatim je umrla. Zagledane plave oči počele su da gube sjaj. Automatski, telo je još jednom udahnuo, boreći se i dalje za život koji je već nestao, a zatim, i ono se ukočilo.

Povetarac se igrao čuperkom njene kose, nanoseći ga na njen bleđi obraz. Nežno, Sajmon je pružio jedan prst i dodirnuo čuperak, sada taman i ravan, ali i dalje svilenkast kao što je bio kada je bio plav i uvijen. Pogladio ga je i stavio iza njenog uva, a zatim je pomilovao po obrazu. Bilo je stvari koje je trebalo da uradi, ali u tom trenutku nije mogao ništa sem da ostane upravo tu gde jeste, da je gleda i dodiruje, osećajući kao da je izgubio tlo pod nogama. Posmatrao je, čekao, nadao se još jednom udahu, ali ona je umrla i on je to znao. Nije bilo ničega.

Nekoliko puta je udahnuo, duboko i isprekidano, a zatim se prisilio da se uspravi. U njegovom životu nije bilo mesta za osećanja; nije smeo da dozvoli da mu neko ili nešto znači, da uđe unutar njegovog emotivnog i mentalnog oklopa.

Žustro se krećući, radio je ono što je moralo da se uradi. Tražio je okolo dok nije pronašao njenu tašnu koja je ležala nekoliko metara odatle. Brzo je izvadio mobilni telefon i vozačku dozvolu iz njenog novčanika i ubacio ih u svoj džep. Nije imala kreditne kartice, niti neki drugi dokument koji bi poslužio za identifikaciju, pa je vratio novčanik u tašnu i bacio je na pod u prednjem delu automobila. Laptop je bilo lakše pronaći jer je bio na zadnjem sedištu, iako je dopreti do njega bilo teže. Konačno ga je dohvatio i izvukao iz kola.

Još jedna stvar: račun za kupovinu automobila. Probio se do druge strane automobila i uz pomoć džepnog noža otvorio zgnječeni pretinac za rukavice. Izvadivši račun, zastao je na trenutak da razmisli da li je bilo još nečeg što je moglo da ukaže na njen identitet. Ne, imao je sve.

Poslednja stvar koju je uradio bila je da je fotografiše njenim mobilnim telefonom. To je bilo jezivo ali neophodno.

Noseći laptop popeo se nazad na put. Nije proteklo više od pet minuta od nesreće. Nijedno drugo vozilo nije prošlo, ali ovo nije ni bio međudržavni auto-put. Otvarajući vrata kamioneta koji je još uvek radio, stavio je laptop na suvozačko sedište, zatim izvadio Drein mobilni telefon iz džepa i proverio da li je dostupna mreža. Bila je, ali ne mnogo; možda će ga razumeti. Pritisnuo je 911 i kada se operater javio rekao: - Želim da prijavim automobilsku nesreću, sa smrtnim slučajem, na auto-putu...

Dao je važne podatke, a onda, kada je operater počeo da postavlja pitanja, preklopio je telefon prekinuvši razgovor.

Čekaće dok ne bude čuo sirene. Ostaće da čuva njeno telo, da čuva nju i pravi joj društvo dok ne bude znao da dolazi neko da se pobrine za nju. Stajao je sa čizmom na pragu za penjanje i rukom oslonjenom na krov kamioneta i posmatrao zalazak sunca iza dalekih planina, posmatrao kako ljubičast suton brzo napreduje. Konačno, do njega je doprlo tiho zavijanje sirene nošeno čistim suvim vazduhom, i nekoliko kilometara dalje, video je blesak crvenih svetala.

Ušao je u kamionet i sedeo na trenutak, ruku prekrštenih na vrhu volana sećajući se kako ga je gledala i kako joj je izraz lica postajao mekši, a zatim je rekla jednu reč: - Anđeo...

I umrla.

Opsovao je i udario pesnicom u volan.

Onda je ubacio menjač u brzinu i odvezao se.

17.

Nije bolelo. Drea je mislila da će verovatno boleti, ali nije. To je bilo u redu jer nije bila ljubitelj bola.

Sve je delovalo daleko i nestvarno. Znala je da bi trebalo da pokuša da ustane, da je postojao važan razlog zbog koga je trebalo da beži, a ipak, nije imala želju da se pomeri. Ionako je delovalo da pokretanje nije bilo moguće. Možda će posle nekog vremena ustati.

Ne, ne, nije mogla da laže sebe, čak ni sada. Posebno sada. Umirala je. Znala je to, i to je bilo u redu. Kada bi imala izbora, da, nastavila bi da pokušava, ali izbor joj je bio oduzet i prepuštanje je bilo skoro olakšanje. Mogla je da oseti kako umire, da oseti kako svaki udah postaje sve sporiji i sporiji. Otkucaji srca - da li joj je srce uopšte kucalo? Uopšte nije mogla da ga oseti. Možda je stalo. I to je bilo u redu, jer je tehnički radilo otkako joj je beba umrla, i bilo je umorno od glume.

Njena beba... Nije joj dala ime. Bila je u šoku zbog gubitka krvi i sama blizu smrti jer lekar nije mogao da zaustavi krvarenje, a oni su odneli sićušno telo. Niko joj nikada nije doneo da ispuni potvrdu o rođenju jer nije nijednom udahnuo. Mrtvorodenče. Tako se to zvalo. Bilo je tako mirno kada se rodilo, iako se samo sat pre toga zabavljalo praveći okrete i pokušavajući da joj izbije rebra. Onda je nastupio iznenađan, snažan bol i krvarenje koje joj je natopilo odeću. Nije imala automobil, nije čak imala ni vozačku dozvolu jer je sledećeg meseca trebalo da napuni šesnaest godina i bila je sama kod kuće. Kad je stigla u bolnicu, već je bilo prekasno. Njena beba nikada nije imala ime.

Sećanja su navirala i odlazila iz njene glave, toliko živa kao da je ponovo proživljavala to iskustvo, izuzev što je ovog puta kada je videla svoju malu bebu znala da će joj se uskoro pridružiti u ništavilu smrti. *Uskoro, dušo*, obećala joj je.

Vid joj je bio čudan, zamagljen i taman, ali se iznenada ispred nje pojavilo lice, lice koje je poznavala. Videla je te oči boje crnog opala koje su za nju bile i ostvarenje snova i noćna mora, izražene kosti, usne za koje je znala da su meke i nežne. Znala je da je bila prestravljena njime, a ipak, sada nije bila. Sada je želela da pruži ruku i položi je duž njegove vilice, da oseti grebuckanje njegove brade, hladnoću njegove kože koja prekriva toplotu mišića, ali njene ruke nisu htele da rade. Ništa nije radilo.

Da li je zaista bio tu ili ga je videla na isti način kao što je videla svoju bebu? Čula je šapat, čudan eho obećanja koje je dala trenutak ranije. Gledajući ga, osetila je i eho osećanja za koja je mislila da ih nikada neće ponovo osetiti i

želela je da mu to kaže, pokušala je da mu kaže, ali vid joj je postajao još tamniji i više, zapravo, nije mogla da ga vidi.

A onda je došla svetlost, sjajna, jasna svetlost iza njega koja je rasla i rasla dok nije postao samo silueta naspram nje. Videla je nešto, nešto istovremeno lepo i strašno i znala je da je došlo po nju.

-*Anđeo* - prošaputala je i umrla.

Smrt nije trebalo da bude ovakva. Trebalo je da bude *ništa*. Delovalo joj je kao da lebdi, gleda nadole, posmatra ga kako vadi nešto iz njene tašne, uzima njen laptop, ali ništa od toga nije bilo bitno. Zatim je snažan osećaj prisile počeo da je odvlači od scene, vodeći je negde drugde, ali nije imala nikakav osećaj rastojanja niti brzine, čak ni osećaj da se *kreće*. Bilo je više kao prelaz, kao da je u jednom trenutku bila jedno, a u sledećem nešto drugo.

Drea je čekala da se svetlost ugasi, da se njena svest isključi. Nastavljala je da čeka ništavilo, iako se pitala kako će znati, s obzirom na to da je samo svest mogla da shvati nedostatak svesti i bitisanja. Ali njene misli su ostale, njena svest o njoj samoj i sve je to bilo krajnje zbunjujuće.

Pa, možda nije postojalo ništa, možda je postojalo nešto. Možda je smrt zaista bila više prelazak nego kraj. Pa dobro, ako je to istina, zar ona sada ne bi trebalo da bude neko drugi? Ili će uvek biti ona sama, samo negde drugde i u nekom drugom obliku.

U tom slučaju, zar ne bi trebalo da postoji neka vrsta tunela sa svetlošću na kraju, a ljudi koji su je voleli a već su umrli trebalo bi da je čekaju da je pozdrave, zar ne? Videla je bleštavu svetlost i nešto za šta je mislila da je anđeo, ali nikada ranije nije videla anđela pa kako onda da zna je li to bio zaista on? Međutim, nije bilo tunela, ni reda ljudi koji su čekali da je pozdrave i počela je da se uzrujava.

- Gde su svi? - pitala je razdražljivo, glasom neobično ravnim, kao da zapravo nije govorila i ništa nije čula. Ovo nema nikakvog smisla. Ako je postojala, onda je morala postojati negde, a delovalo je da nije nigde. Nije bilo ničeg oko nje, ničeg i nikoga.

Ako se ispostavi da je smrt nedostatak bitisanja umesto nedostatak svesti, e pa onda je to glupo.

- *Gde sam?* - prasnula je nesposobna da obuzda nervozu. Godina ma nije pokazivala ljutnju, a sad je mrtva samo nekoliko minuta i već gubi kontrolu.

- Ovde si - rekao je ženski glas i iznenada je Drea bila tu, na stvarnom mestu, iako nije imala pojma gde je to mesto bilo. Stajala je na zelenom travnjaku koji se uzdizao i spuštao, s mirišljavom travom, mekom ispod njenih stopala. Vazduh je bio pun mirisa proleća i tako savršene temperature da nije bilo ni toplo ni hladno već neodređeno. Čula je zujanje pčela i videla je svetao kaleidoskop cveća, ogromne leje s cvećem raštrkane po predelu. Bilo je drveća

a plavo nebo je bilo istačkano belim oblacima i suncem. Bilo je zgrada koje su se beličasto presijavale na neodredivoj udaljenosti. Videla je sve to, a potpuni sklad svega bio je tako lep da ju je skoro bolelo da gleda oko sebe. Ono što nije videla, uprkos glasu koji je čula, bili su drugi ljudi.

- Ne vidim te - rekla je.

- Oh, sačekaj trenutak. Došla si veoma brzo. Daj vremenu sekund da stigne. - Rekavši to, žena je postala vidljiva. Bila je otprilike Dreinih godina, vitka i sijala je od zdravlja, tamne kose nemarno podignute što je delovalo vrlo šarmantno. Ono što je bilo uznemirujuće jeste način na koji je postala vidljiva, jer iako se nije jednostavno pojavila ni iz čega, skoro da se tako i dogodilo. Kao da je pomerila zavesu u stranu i stupila na pozornicu s Dreom, tako da su neki delovi nje postali vidljivi pre ostalih.

Počeli su da se pojavljuju drugi ljudi, takođe stupajući na pozornicu i sa svakom sekundom koja je prolazila Drea je videla sve više i više ljudi, neke od njih oko sebe, druge kako šetaju unaokolo i bave se svojim poslom. Još devetoro ljudi se pridružilo njoj i ženi, praveći nepravilan krug oko nje. Da li su bili stvarni ili je njen umirujući mozak halucinirao? Nije više znala ni da li je ona sama stvarna. Dotakla se da bi videla da li još uvek postoji nešto materijalno u vezi s njom ili je sve što je ostalo neka vrsta ćelijskog pamćenja onoga što je bila. Na svoje iznenađenje, iako je njen osećaj dodira delovao čudno isključen, izgledalo je da je zadržala fizičko telo.

Još jedna čudna stvar je bila skoro fizički osećaj... mira; ta reč joj je jedina pala na pamet. Mir. Počela je da se oseća umireno i utešeno, i *bezbedno*.

Postepeno je počela da primećuje nešto u vezi s malom grupom ljudi koja je okruživala. Izgledalo je kao da su svi stari koliko i ona, otprilike trideset godina, svi u dobroj formi i zdravi, svi privlačni, iako je zapazila da barem polovina njih ima osobine za koje, pre nego što je umrla, ne bi uopšte rekla da su privlačne. Sada su bile. Bilo je tako jednostavno. Njeno oko je razlikovalo privlačno od neprivlačnog, ali njen um nije. Međutim, njene oči nisu funkcionisale nezavisno od mozga, zar ne? Njen mozak je onda i dalje bio sposoban da razume razliku između lepote i ružnoće. Da li je njen um, onda, bio nekako odvojen od njenog mozga? Uvek je mislila da su um i mozak ista stvar, ali... nisu.

Još nešto. Kada je gledala u ove ljude, mogla je da oseti šta su bili ranije, a to je bilo prilično zbunjujuće, jer neki od njih nisu bili istog pola kao sada. Žena koja je prva progovorila najmanje ju je zbunjivala jer je njena slika bila nekako čvršća, manje zamagljena slojem nedavnog života, kao da je prošlo mnogo vremena od kada je bila nešto drugo od ovoga što je upravo sada. Drea se usredsredila na nju jer joj je to odmaralo um i oči. Bila je umorna, a izlaženje na kraj sa zbunjujućim slojevima bilo je više nego što je sada mogla da podnese.

- Možeš da ih vidiš - rekla je žena, s blagim iznenađenjem u glasu, a pod „njima“ nije mislila samo na druge ljude, već na sve njihove slojeve postojanja.

- Da - rekla je Drea. Mesto je obilovalo komunikacijom, stvarima koje su se razumele izvan onoga što je zapravo bilo rečeno.

- Tako brzo. Veoma si pronicljiva.

Morala je da bude da bi preživela. Celog života je posmatrala i proučavala, procenjujući najbolju mogućnost da bi dobila prvo ono što joj je trebalo da bi živela - hranu. Kasnije, kada je bila starija, promišljenije je proučavala ljude da bi odlučila kako bi mogla da manipuliše njima da bi dobila ono što želi.

- Zašto je ona ovde? - pitao je muškarac, ne zajedljivim tonom već istinski zbunjen. - Ne bi trebalo da bude ovde. Pogledaj je.

Drea je pogledala naniže u sebe, iako nije mogla pošteno da kaže šta je imala obučeno. Odeću, da, ali detalji su bili toliko nejasni, da je samo znala da je bila tu. Ili je video mrlje njenog života u slojevima preko nje na isti način kao što je ona videla njihove živote? Detalji sopstvenog života su joj se motali umom i videla ih je kao sloj prljavštine koji prekriva sve što je bila i radila. Ljutnja se rasplamsala; uradila je najbolje što je mogla da bi preživela i ako mu se to nije sviđalo...

Ljutnja je umrla iznenada kao što se i rasplamsala, a zamenila je bujica srama. Nikada nije uradila *najbolje* što je mogla. Bila je veoma vešta u manipulisanju muškarcima da bi dobila ono što želi, bila je prokleta dobra ljubavnica, koristila je seks kao oružje, lagala je, krala i, iako je bila veoma dobra u svim ovim stvarima, nijedna njena odluka nije se zasnivala ni na čemu *najboljem*, osim možda na manje lošem od dva loša izbora. Svakako, nikada nije potražila *dobar* izbor.

Pogledala je plašljivo u muškarca, procenjujući ga. Bio je pogrebnik, videla je; živeo je od smrti, pomažući porodicama tokom perioda žalosti, vodeći ih kroz tradicionalne korake. Video je sve; pripremao je tela, od beba do veoma starih. Vodio je računa o ljudima koje su stotine volele i oplakivale i o onima koje niko nije oplakivao. Smrt za njega nije bila iznenađenje, a ni strašna. Smrt je bila prirodan poredak stvari.

Pošto je video toliko mnogo, odavno je izgubio „amove“ koje je možda imao. Video je ljude onakve kakvi jesu, a ne onakve kakvi su želeli da budu.

Video je šta je ona bila i znao da je bezvredna. Bezvredna. Bez vrednosti. Nije imala opravdanja, ni odbranu. Pognula je glavu, prihvatajući da nije trebalo da bude na ovom mestu mira. Nije zaslužila. Sve što je ikada uradila, sve što je dodirnula, bilo je zatrovano odsustvom obzira prema ikome osim prema sebi.

- Ovde je s razlogom - rekla je žena, iako je izgledala zbunjeno kao i muškarac. - Ko ju je doveo?

Svi su se zgledali, tražeći dogovor, ali činilo se kao da ga nema. Ovo je bio... nekakav sud, pomislila je Drea, mada nezvaničan. Možda bi bolji opis bio da su oni „čuvar kapije“. Danas je njihov red da s kapije vode ljude na prava mesta za njih.

Izuzev što ovo nije bilo njeno pravo mesto, mislila je nesrećno. Nikad nije uradila ništa da bi ga zaslužila. Osećaj srama izazvan činjenicom da nije dobrodošla, pokrenuo je u njoj bol izmešan sa stidom. Ovo je dobro mesto, a ona tu ne pripada jer nije bila dobra. Ipak, nije došla namerno. Možda je to bilo glupo od nje, ali nije znala kako je tu dospela i nije znala kako da ode.

Ako je ovo dobro mesto a ona mu ne pripada, onda se moglo zaključiti da pripada lošem mestu. Možda je veliko ništa koje je očekivala loše mesto, pravi kraj bez ikakvog oblika nastavljanja života, ali možda je ona samo želela tako da ga zamisli, možda zaista postoji loše mesto, s vatrom i sumporom, kao što su sveštenici uvek govorili da postoji. Nije bila religiozna, nikada nije bila. Čak i kao dete je mislila: *Da, kako da ne*, jer je njen sopstveni život bio dokaz da joj nikakav samilostan duh nije čuvao.

A možda ovo nije bio raj kako su ga tradicionalno zamišljali, možda postava nije bila ista, ali je definitivno bilo dobrote i mira, pa je ovo možda zaista bio raj. Ili je ovo možda bio sledeći život, a samo oni koji su se dokazali vrednim mogli su da nastave. Za druge, kao što je ona bila, nije bilo nastavljanja, nema kontinuiteta njenog duha ni duše ni uma.

Ponovo je pogledala u svoj život, procenila ga i zaključila da je podbacila.

- Ako mi pokažete kako da odem - prošaputala je jadno - otići ću.

-Ja bih - rekla je žena saosećajno - ali neko te je očigledno doveo ovamo i treba da otkrijemo...

-Ja sam - rekao je muškarac, koračajući ka grupi i pridružujući se nepravilnom krugu u čijem centru je stajala Drea. - Izvinjavam se što kasnim. Sve se desilo veoma brzo.

Ostali su se okrenuli da ga pogledaju. - Alban - rekla je žena. - Da, jeste. - Drea se zapitala da li je Alban bilo njegovo ime ili pozdrav. - Postoje olakšavajuće okolnosti?

- Postoje - rekao je ozbiljno, ali se Drei nasmejao s dirljivom ljupkošću, a njegove ozbiljne tamne oči pretraživale su svaki detalj njenog lica kao da ga je predavao sećanju ili obnavljao stara sećanja.

Gledala ga je, znajući da ga nikada ranije nije videla, ali je u vezi s njim postojalo nešto toliko bolno poznato da je osećala da bi *trebalo* da ga poznaje. Kao i svi drugi, izgledao je kao da ima tridesetak godina, kao da nisu mogli da budu stariji. Potražila je one slojeve koji bi joj rekli nešto o njemu, ali kao i žena, bio je uglavnom bez zamagljujućeg sloja prošlih života. Privlačio ju je, nekako. Želela je da bude blizu njega, da ga dodirne, a ipak, u njenoj čežnji nije bilo ničeg požudnog. U njoj je izvirala čista ljubav, dirljiva u svojoj jednostavnosti i nesvesno je ispružila ruku ka njemu.

Nasmešio joj se i uhvatio njenu šaku, i tada je znala. Bez svake sumnje, jednostavno je *znala*.

Suze su joj navirale u oči i kotrljale se niz obraze, ali se ona smejala kroz njih držeći šaku svog sina. Podigla je do usana i zasula nežnim poljupcima duž zglavaka prstiju. To je bio njen sin, a ime mu je bilo Alban.

- Oh - rekla je žena nežno. - Shvatam.

Drea nije znala šta je to žena shvatila, a u tom trenutku nije ni marila. Posle svih ovih godina tupog bola, držala je za ruku svog sina, gledala u njegove oči i videla duh koji je nekada boravio, koliko god to kratko bilo, u njenoj sićušnoj bebi. Ovaj oblik nije onaj koji bi njena beba imala, ove crte lica nisu bile one koje bi imao da je porastao, ali suštinski deo osobe... da, ovo je bilo njeno dete, koje je ipak živelo, samo u drugačijem obliku.

- Volela me je - rekao je Alban, smešeći se i dalje tim savršenim, zračecim osmehom. - Mogao sam to da osetim i vidite koliko je to bilo čisto. Kada sam je napuštao i vraćao se kući, pokušala je da me spase nudeći svoj život u zamenu.

- To sranje nikada ne pali - rekao je pogrebnik umornim, pomalo ciničnim ali saosećajnim tonom nekoga ko je i tu srceparajuću scenu video mnogo puta, uvek sa istim rezultatom.

- Gregori! - rekla je žena tonom koji je odavao i zabavu i opomenu. Drei je objasnila: - Nije ovde toliko dugo ovog puta, pa se...

- Još uvek se seća mnogo čega - završila je Drea umesto nje. Nije mogla da se ne smeši, jer se Alban smešio i držao je za ruku i bez obzira na to šta se desilo, sada je sve bilo u redu.

- Mislila je to - rekao je Alban i ponovio ono što je ona uradila trenutak pre toga, prinoseći njenu ruku usnama i nežno joj ljubeći prste. -I sama je bila dete, od samo petnest godina, ali me je dovoljno volela da bi se žrtvovala da me spase. *Zbog toga* sam je doveo ovde, jer iako je u njenom životu bilo mnogo tame, bilo je i ljubavi najčistije vrste, a to zaslužuje drugu šansu. Ja sam svedok.

-Ja kažem da - rekla je plavokosa žena, visoka i vitka. - Postojala je ljubav, još uvek je nosi. Ja sam svedok.

-I ja - rekao je muškarac. Njegovi slojevi su govorili da je mnogo pretrpeo, da je njegovo prethodno telo bilo pognuto zbog bolnog oštećenja koje ga je najveći deo života vezivalo za invalidsku stolicu, ali ovde je bio visok i prav. - Ja sam svedok.

Od jedanaest osoba koje su je okruživale, troje je mislilo da nema svrhe davati joj drugu priliku, ali čak ni to troje nije osećalo zlobu. Samo su mislili da ona ne pripada tu. Nije ih mrzela, jer tu nije bilo mesta za mržnju, iako je očigledno bilo mesta za neslaganje.

Žena je zastala za trenutak, lica podignutog ka nebu, očiju poluzatvorenih kao da sluša neku pesmu koju je samo ona mogla čuti. Onda se nasmešila i okrenula ka Drei. - Tvoja majčinska ljubav, najčistiji oblik ljubavi, spasla te je - rekla je. Dotakla je Dreinu ruku, ruku koja je i dalje stezala Albanovu.

- Zaslužila si drugu priliku - rekla je. - Sada se vrati i nemoj da je protračiš.

Bolničar je pakovao torbu jer ništa nije mogao da učini, ništa ne bi moglo da se učini čak i da je bio tu kada se nesreća dogodila. Plava, crvena i žuta svetlost se rasipala po auto-putu koji je bio iznad, dok je zaslepljujuće sjajno svetio iz hitne pomoći bilo namešteno tako da sija u automobil. Ljudi su pričali, radio stanice pucketale, a tutnjava motora šlepera stvarala bas koji je bio u osnovi svih drugih zvukova. Ipak, čuo je nešto čudno, nešto što ga je nateralo da se zaustavi i iskrene glavu, osluškajući.

- Šta? - pitao je njegov partner zastajući i gledajući unaokolo.

- Učinilo mi se da sam čuo nešto.

- Šta, na primer?

- Ne znam. Nešto... kao ovo. Pokazao je, uvlačeći brzo i plitko vazduh kroz usta.

- Uza svu ovu buku, čuo si nešto takvo?

- Da. Čekaj, evo ga opet. Zar nisi čuo?

- Ne, ništa.

Frustriran, bolničar je pogledao unaokolo. Znao je da je čuo nešto, dvaput, ali šta? Dolazilo je s njegove leve strane iz pravca slupanog automobila. Možda je neka grana konačno pukla zbog naprezanja ili tako nešto.

Pokrili su ženino telo ćebetom, uvijajući ga oko nje najbolje što su mogli s obzirom na činjenicu da je bila prikovana za sedišta prokletim drvetom koje joj je prošlo kroz grudni koš. Bože, ovo je bilo strašno. Pokušao je da ne dopusti da to utiče na njega, ali znao je da ovo neće zaboraviti. Nije želeo da još jednom vidi taj tužni prizor, ali dovraga, zvuk se ponovio i treći put i dolazio je iz tog smera, zasigurno.

Stajao je, naginjući se bliže olupini, naprežući se da čuje. Da tu je bilo. Čuo je - i video da se ćebe pokreće kao da je tkanina bila malo usisana, a onda naduvana.

Sledio se, toliko zapanjen da bukvalno nije mogao da se pomeri dve duge, veoma duge sekunde. - Sranje! - rekao je eksplozivno kada je ponovo mogao da se pokrene, kada je mogao da govori i cimnuo ćebe s njenog lica.

- Šta? - ponovo je pitao njegov partner, skačući na noge uznemiren.

Nije bilo moguće. Bilo je jebeno nemoguće. Ipak, pritisnuo je prste uz ženinu kucavicu, da oseti puls. I bio je tu, iako je mogao da se zakune životom da ga pre samo nekoliko minuta nije bilo, ali sada je mogao da oseti udare života pod prstima, slabe i brze, ali prisutne.

- Živa je - povikao je. - Bože! Pošaljite helikopter ovamo! Imamo preživelog!

18.

Uplivavala je u svesno stanje i isplivavala iz njega. Više je volela „iz njega“ jer tada nije osećala bol. Bol je bio nerešiv problem. Bio je najveći problem s kojim se ikad susrela, a uglavnom je razbijao. Bilo je perioda kada je dejstvo lekova dovoljno slabilo da je mogla da razmišlja, a da ipak donekle drži bol pod kontrolom, ili kada su je lekovi nadvladavali s potpuno istim rezultatom, i onda je znala da je to cena koju mora da plati za drugu šansu. Nije postojalo čudotvorno izlečenje, ni lak put za povratak u zemlju života. Morala je da se smeši i da trpi, iako smeha nije bilo, već samo užasno mnogo trpljenja.

Svaka odluka koju je donela u životu, svaki korak koji je preduzela, vodili su je pravo ka tom napuštenom putu i nesreći. To je bila tačka u kojoj je postojala i tačka na koju je bačena nazad. Zaobilaženja nisu dozvoljena, nema prečica od smrti do potpunog izlečenja.

Sećala se, s jasnoćom na koju čak ni lekovi nisu uticali, svakog trenutka nakon što je umrla. Stvarno vreme je, međutim, bilo maglovitije. Ponekad bi čula medicinske sestre kako razgovaraju kada su bile u njenom boksu na odeljenju intenzivne nege, reči koje su plovile u njen mozak i iz njega i ponekad imale smisla, ali isto toliko često i nisu. Kada je razumela značenja reči, osećala je ravnodušno čuđenje: drvo zabodeno u njen grudni koš? To je bilo smešno. Ali zar nije pogledala nadole i videla nešto takvo? Njeno sećanje na vreme pre ili između bilo je nejasno. Mada, ako ju je drvo bilo probolo, to bi svakako objasnilo zašto je delovalo da se agonija u grudima širi u svaku ćeliju njenog tela. Nije imala osećaj za vreme, niti za dane, niti za bilo šta osim za krevet na kome se nalazila i za neprestanu borbu koju je vodila s Njegovim Veličanstvom Bolom.

I medicinske sestre su joj pričale, objašnjavajući joj uvek iznova šta joj se dogodilo, šta rade, zašto to rade. Naravno, došlo je vreme - isuviše brzo po njenom mišljenju - kada je njen hirurđ naložio da joj smanje dozu lekova. Nije on bio u agoniji, s grudnom kosti isečenom napola i zato, zašto bi ga bilo briga? On je bio taj ko je rukovao testerom i skalpelom, a ne onaj u kome su oni završili. Imala je samo neodređenu ideju o tome ko je od njenih posetilaca hirurđ, ali kako je počelo da joj se bistri u glavi, upamtila je neke posebno zajedljive stvari koje je želela da mu kaže. U redu, znači, morao je da joj iseče grudnu kost napola, ali da joj lekove saseče napola? Skot.

Ako je sve što je videla i iskusila trebalo da je učini slatkom i krotkom, sada kada je dobila drugu priliku, već je pala na tom testu. Nije se osećala nimalo slatkom ni krotkom. Osećala se kao neko kome je grudna kost preteterisana napola, srce izvučeno napolje i upotrebljeno kao fudbalska lopta.

Dok je postepeno napuštala maglu izazvanu lekovima, jedno vreme nije mogla da misli ni o čemu drugom osim o Njegovom Veličanstvu i o tome kako će izdržati sledeći sat, jer bez punog dejstva lekova ona i bol bili su stalni saputnici. Tada su je sestre već iznosile iz kreveta nekoliko puta dnevno, premeštajući je u stolicu da bi mogla da sedi - da, kao da se bolnički krevet nije savijao do sedećeg položaja, a ona bi gutala vriske agonije koje je svaki pokret donosio. Sve što je trebalo da urade bilo je da pritisnu dugme i uzglavlje kreveta bi se podiglo i zdravo, mogla je samo da leži i da se vozi na njemu kao na talasu.

Ali ne, morala je da ustaje. Morala je da hoda, ako se to što je radila moglo nazvati hodanjem. Zvala je to vučenjem nogu pogrbljeno u agoniji, što se postizalo klizanjem stopalima umesto da ih, u stvari, podiže, boreći se sa svim cevčicama, braunilama i iglama i drenovima u svom telu i istovremeno pokušavajući da zadnjicu drži pokrivenom, jer sve što je mogla da obuče - nazovi obuče - bila je jedna od onih jadnih bolničkih haljina, koja čak nije bila ni vezana, već samo ogrnuta oko nje sa samo jednom rukom provučenom kroz rukav. Sva pristojnost koju je imala brzo je potisnuta; bolnica nije bila mesto za privatnost, bilo koje vrste.

Medicinske sestre su sve vreme razgovarale s njom, ohrabrujući svaki njen korak, bez obzira na to da li napravi dva koraka do stolice na kojoj su je terale da sedi ili da uspe sama da uzme gutljaj vode ili kašiku sosa od jabuke kada su joj dozvolili da jede nešto od prave hrane. Neprestano su joj postavljali pitanja, pokušavajući da je navedu da priča, pokušavajući da dobiju informacije od nje, ali njoj se desilo još nešto osim čudesne druge prilike: prestala je da govori.

Kada je bila svesna, mozak nikada nije prestajao da joj radi - sporo, možda, ali je i dalje radio. Nakon što je hirurg počeo da je odvikava od lekova, osećala se kao da joj je glava prepuna misli, više nego što je lobanja mogla da zadrži. Isprva joj je odsustvo veze između mozga i jezika smetao, ali kako su joj misli postepeno postajale jasnije, shvatila je da uzrok njene ćutnje nije bilo oštećenje mozga, već neka vrsta preopterećenosti informacijama. Dok sama ne sredi stvari, taj verbalni kratki spoj bio je način na koji ju je um štitio.

Bilo je štošta o čemu je trebalo da razmisli. Delovalo je da oni ne znaju ko je, jer bi je u svakoj smeni medicinska sestra pitala kako se zove. Ali zašto ne bi znali? Gde joj je tašna? Vozačka dozvola joj je bila u novčaniku. Da li joj je tašna ukradena? Nije mislila da se to desilo. Sećala se, mislila je da je to bilo sećanje, na njega - muškarca, ubicu - kako uzima njenu tašnu, a zatim je baca u automobil. Da li je on uzeo njenu vozaču dozvolu? Zašto bi je, pobogu, želeo? Ali iako nije mogla da se seti koji bi bio razlog da uzme njenu dozvolu, mora da zbog toga niko nije znao ko je ona. Da li joj je nehotice učinio uslugu?

Nije bila sigurna ko je, više ne. Drea, biće koje je izmislila, bilo je mrtvo. *Bila* je Drea, ali sada više ne. Nije bila sigurna ko je sada. Imena... šta je značilo

ime? Drei je značilo mnogo; obična Endi je ostavljena u prašini, a atraktivna Drea je zauzela njeno mesto.

Nije bilo ničeg lošeg u vezi sa atraktivnim, ali je bilo mnogo lošeg u vezi sa Dreom. Ležeći u boksu bez prozora, nesposobna da kaže da li je dan ili noć, gde je vreme bilo obeleženo samo promenom smena medicinskih sestara koje su se brinule o njoj, zagledala se u sebe, u staru sebe, u surovom svetlu nove realnosti.

Bila je neverovatno glupa. Mislila je da iskorišćava muškarce kao što je Rafael i ponosila se time, a u stvari, oni su koristili nju. Želeli su samo njeno telo, a to im je i davala, dakle, kako ih je to ona, zapravo, iskorišćavala? Bili su voljni da je plate i ona je bila voljna da bude plaćena, te je to od nje napravilo upravo ono što se klela da nije bila: kurvu. Nijednom od njih, a posebno Rafaelu, nije bilo nimalo važno da li ona ima misli u glavi ili osećanja ili interesovanja, nešto što voli ili ne voli. Nijedan od njih je nije posmatrao kao osobu jer nijedan nije mario, na ovaj ili onaj način. Za njih je bila samo za jednokratnu upotrebu; jedina vrednost koju je imala bila je seksualna.

Međutim, smatrali su je jeftinom jer se ponašala jeftino. Nije mogla da se seti perioda u svom životu kada je cenila sebe, kada se ponašala po višim standardima. Nijednom kao odrasla osoba nije donela odluku na osnovu onoga što je ispravno, što bi *trebalo* da uradi; umesto toga, odlučivala se za ono što se najviše plaća, što joj je najviše koristilo. To je bio njen jedini kriterijum. Možda je većina ljudi uglavnom to koristila kao osnovu svojih odluka, ali su i odstupali od toga da bi pomogli prijateljima, žrtvovali su sopstvene materijalne interese da bi obezbedili decu ili ostarele roditelje ili su davali novac u dobrotvorne svrhe ili *tako nešto*. Ona nije radila ništa od toga. Uvek se starala samo o Drei - pre svega, posle svega, uvek.

Sada je oštar pogled koji je uputila sebi bio nemilosrdan. Videla je sve svoje mane, osnovno nepoštenje s kojim je živela život. Jedini put - *jedini* put - kada nije glumila bilo je kada je bila s *njim*, ali je bila isuviše uplašena da bi uspešno odglumila, a i u svakom slučaju, on je već prozreo. Bio je jedini muškarac kome je to ikada uspelo. Da li je zbog toga tako prejako reagovala na njega, i emotivno i fizički? Nije mogla da kaže da joj je slomio srce jer očigledno ga ne voli, nije ga volela, nije *mogla* da ga voli - dovraga, nije mu čak ni ime znala! - ali istovremeno je njegovo odbijanje povredilo više od ičega, osim gubitka bebe, stoga je tu očigledno bilo nečeg. Ali nije znala čega - samo nečeg.

Alban. Glupo ime; nikada mu ne bi dala ime Alban. Međutim, tamo, na tom mestu, ime je savršeno odgovaralo. Znala je, ne znajući kako, da je to bilo staro ime koje datira vekovima unazad. A žena... nije se predstavila, ali njeno ime je bilo... Glorija. Jednom po jednom, prisećajući se jedanaestoro ljudi koji su je posmatrali i odlučivali da li zaslužuje drugu šansu ili je ne zaslužuje, znala je ime kao i da li su nosili znake. Gregori, pogrebnik. Glorija je upotrebila

njegovo ime, tako da je to bilo neosporno. Ali šta je s Tadeusom? I Lejlom? I svima drugima čija imena su zvučala tako nežno u njenoj glavi kada im je videla lica?

Um joj je lutao između tog i ovog sveta. Nije želela da napusti taj svet, a sigurno nije želela da bude u ovom, sa svojim stalnim pratiocem, Njegovim Veličanstvom. Njena druga prilika nije zapravo bila u ovom životu, bila je to druga prilika da zasluži *onaj* život. Ako je to želela, onda je morala da radi ovo.

Svodilo se na dobre i loše odluke, mislila je dok je lutala. Loših odluka je bilo svuda. Doneti je bilo je lako, kao podići voćku sa zemlje. Dobre odluke su većinom bile one koje su bile teške, kao popeti se na drvo da se dohvati voćka sa samog vrha. Ipak, ponekad je dobra odluka bila baš tu, ležala je na zemlji ispred nje i sve što je morala da uradi bilo je da se sagne i podigne je. Ali umesto toga, ona bi gledala okolo i izabrala lošu odluku - ponekad čak skretala s puta da bi došla do nje. Toliko je pogrešno razmišljala.

Donošenje dobrih odluka nije značilo biti svetac. To je bila sreća, jer čak i sa svojim novim saznanjem nije mislila da bi ikad mogla da dostigne *taj* nivo. Zapravo, počinjala je da se oseća mrzovoljno u pogledu cele te stvari. U redu, pokušaću. Potrudite se pakleno jako, što je možda bilo loše poređenje, ali želela je da se vrati na to mesto, da ponovo vidi Albana. Tamo nije bila njegova majka, razumela je to, ali prekratko su delili najbližiju povezanost, njeno telo mu je davalo život i želela je da ponovo oseti eho te ljubavi.

Misli joj je uvek iznova prekidalo bolničko osoblje, koje je postajalo sve uznemirenije zato što nije govorila. Medicinske sestre su joj neprekidno postavljale pitanja, razgovarale s njom, čak su joj dale blok i olovku da bi videle može li da piše. Mogla je, ali nije. Nije imala želju da išta napiše, kao što nije imala želju da govori. Samo je zurila u olovku u ruci dok nisu odustale i uzele je.

Hirurg, na koga je i dalje bila mnogo kivna, bio je ozaren svetlošću u njenim očima i postavljao je pitanja, od kojih ni na jedno nije odgovorila. Nije ga čak ni udarila kada je bio tako blizu, iako je razmišljala o tome.

Hirurg je pozvao neurologa. Uradili su joj EEG i otkrili da joj sinapse, ili šta god, divlje okidaju. Uradili su skener mozga, tražeći oštećenje koje bi objasnilo gubitak govora. Gadili su joj se, dok su stajali ispred samog njenog boksa kao da klizna vrata nisu bila otvorena, a ona nije mogla da čuje svaku reč.

- Bolničari su pogrešili - rekao je neurolog izričito. - Nije mogla da bude mrtva. Da je toliko dugo bila bez kiseonika, imala bi, u najmanju ruku, znatno oštećenje mozga. Čak i ako bismo dopustili krajnju netipičnost, a obojica smo viđali takve slučajeve, ako nije bilo srčane radnje i kiseonika utvrđenih *sat* vremena, za boga miloga, nema načina da prođe bez ikakvog oštećenja mozga. Ne vidim ništa što bi moglo da objasni izostanak govora. Možda nije mogla da govori ni ranije; možda je gluva. Da li ste pokušali s jezikom znakova?

- Da je gluva, sama bi koristila jezik znakova, pokušavajući da komunicira - rekao je hirurg suvo. - Ona to ne radi. Ne koristi nijedan drugi jezik, ne pokušava da piše, niti da crta slike, čak ne nagoveštava ni da nas čuje. Ako bih morao da uporedim to s nečim, rekao bih da je ovaj potpuni nedostatak komunikacije simptom autizma, koji mislim da nema jer održava skoro neprekidan kontakt očima i radi sve što sestre od nje traže. Razume ono što mi kažemo. Sarađuje. Samo ne *komunicira*. Mora da postoji razlog.

- Ali ga ja ne mogu otkriti. - Čula je da je neurolog ispustio uzdah. - Kako posmatra ljude... to je skoro kao da smo drugi oblik života, a ona nas proučava. Ne pokušavamo da komuniciramo s bakterijama. To tako izgleda.

- Tačno. Misli da smo bakterije.

- Ne bi bila prvi pacijent koji se tako oseća. Vidi, moja preporuka je da pozoveš psihologa. Ono što joj se desilo bilo je traumatično, čak i prema našim standardima. Možda joj je potrebna pomoć da to prevaziđe.

Traumatično? Da li je bilo? Ono što se dogodilo pre bilo je pakleno traumatično, ali njena stvarna smrt... ne. Nije mogla da se seti da je bila probodena. Znala je da se to desilo, imala je maglovito sećanje da je videla sebe, ali sve u svemu, bilo joj je drago što je umrla jer inače ne bi videla Albana, ne bi znala da to divno mesto postoji, da je nešto drugo čeka tamo. Ovaj život nije jedino što postoji; bilo je tu više, mnogo više. A kada su ljudi govorili o smrti kao o „prelazu“, bili su potpuno u pravu, jer je duh prelazio na taj drugi nivo postojanja. Saznanje o tome bilo je nešto najutešnije što je mogla da zamisli.

Dakle, psiholog, doktorica Bet Rouds, došla je nekoliko puta da razgovara s njom. Rekla joj je da je zove Bet. Bila je lepa žena, ali je imala problema u braku i zapravo je bila zabrinutija zbog toga nego zbog bilo kog pacijenta. Drea/Endi ili je bilo Endi/Drea? Koje je sada bilo prvo? - mislila je da bi doktorica Bet trebalo da uzme malo odmora i da se usredsredi na ono što joj je bilo važno, jer je volela svog muža i on je voleo nju, i imali su dvoje dece koje treba uzeti u obzir, zato je zaista trebalo da srede svoja sranja i porade na problemu.

Da je govorila, to bi joj rekla. Ali nije osetila nikakav nagon da odgovori na pitanja doktorke Bet, barem ne sada. Još uvek je morala da razmisli o nečemu.

Na primer: niko nije znao ko je ona. Što se tiče sveta, Drea Ruso / Endi Bats bila je mrtva. Bila je bezbedna od Rafaela, bezbedna od ubice. Istinski je mogla da počne iznova, kao osoba koja je izabrala da bude. To bi mogao biti problem jer je jedna od osoba koja je redovno dolazila u njen boks bio policajac, detektiv, koji nije vodio istragu o njoj zbog zločina niti ičega drugog sem zbog vožnje automobila s tablicom koja nije pripadala automobilu i zato što nije imala dozvolu, ništa što je imalo naročitu zločinačku prirodu, ali ipak stvari koje

je trebalo rešiti. Takođe, zvanično je bila Džejn Dou,² a on je bio zainteresovan, kao i bolničko osoblje, da sazna ko je ona.

Došao je dan kada je prebačena iz odeljenja za intenzivnu negu u običnu bolničku sobu. Dok su je njene medicinske sestre pripremale za premeštaj, uklanjale cevčice, brbljale joj, govorele joj koliko je dobro napredovala i da će im nedostajati, iznenada se posebno usredsredila na jednu od sestara. Ime joj je bilo Dina, i bila je najtiša u sestrinskom odredu, ali je bila uvek jednako nežna i neužurbana, a njena briga se osećala vidljivo u njenom dodiru.

Dina će pasti. Endi/Drea je videla da se to dešava. Nejasno, okolina je bila zamagljena, ali je videla. Dina će pasti niz neke stepenice... jednolične, betonske stepenice, kao stepenice u hotelu ili u... bolnici. Da. Dina će pasti niz stepenice ovde u bolnici. Slomiće gležanj, a to će biti nezgodno jer je imala desetomesečnu bebu koja je mogla da puži brzinom svetlosti.

Pružila je ruku i uhvatila Dininu šaku, inicirajući prvi put bilo kakvu interakciju s njima. Sestre su je pogledale iznenađeno.

Ovlažila je usne jer je nakon sveg tog vremena skoro zaboravila kako da formira reči uz tananu vezu između mozga i usta. Ali morala je da upozori Dinu i zato se napregla jače i konačno, reči su se stvarno desile.

- *Nemoj... ići... stepenicama* - rekla je Endi.

² N.N. lice.(Prim.prev.)

19.

- Čujem da ste pričali.

Optužba je dolazila iz podnožja kreveta. Endi je otvorila oči i lebdela za trenutak između sna i jave, realnosti i... druge realnosti. Njena moć opažanja vremena, prostora i onoga što je bilo stvarno bila je korenito izmenjena, definisane linije su nestale. Možda će s vremenom, i kada joj više ne budu bili potrebni lekovi protiv bolova, ponovo steći oštriji doživljaj *sadašnjosti*, iako nije želela da izgubi osećaj povezanosti sa onim drugim mestom.

U *sadašnjosti* je morala da se izbori s hirurgom, doktorom Mičamom, koji se izvalio u stolicu udaljenu nekoliko decimetara od njenog kreveta. Njegove ruke, krupne, mišićave i dlakave, otkrivali su kratki rukavi hirurške bluze - i bile su prekrštene preko grudi, otkrivajući da je tvrdoglav, raspoložen za odgovore.

Ignorivala ga je na trenutak, pogled joj je odlutao ka prozoru. Sunčeva svetlost se preivala kroz mutno reflektujuće staklo, kroz koje je nebo izgledalo kao da se priprema oluja, ali joj je pružalo i sunčevu svetlost i privatnost. Bilo je lepo imati pravu sobu, videti kretanje svetlosti ka tami, imati malo više privatnosti čak iako su sestre imale izuzetno nezgodnu naviku da ostavljaju vrata otvorena. Jednog dana, uskoro, reći će im da ih zatvore.

Ali ne sada. Ne danas. Reći im to, zahtevalo bi da govori, a nije mogla da izbaciti reči. Obraćanje Dini bilo je podstaknuto potrebom i taj napor je iscrpeo. Odgovaranje na hirurgova pitanja nisu bila u skladu s njenim potrebama.

Pored toga, smanjio joj je lekove dok joj je još bila potrebna pomoć u borbi s Njegovim Veličanstvom. Neka se krčka.

- Možda vas zanima šta se dogodilo Dini - rekao je.

Da li je zanimalo? Razmislila je na trenutak i odlučila se za da, da, zanimalo ju je. Dovoljno je marila da bi progovorila, dovoljno je marila da natera reči da oputuju od njenog mozga do usta, preko prazne ničije zemlje. Polako, vratila je pogled ka njemu.

Uprkos njegovoj neosetljivosti u pogledu doze lekova, dopadao joj se. Imao je svoj poziv i neštedimice je odgovarao na njega. Svakog dana je odlazio u bitku uranjajući ruke u krvave telesne šupljine, trudeći se da pomogne ljudima da prežive, a zatim je činio sve što je morao da bi ih vratio na noge. Dakle, dopalo bi joj se još nekoliko dana pomoći u borbi s bolom; kad je odmerila, zaključila je da bi radije osećala bol nego postala zavisna od lekova. Možda će mu i oprostiti.

S druge strane, stvarno je trebalo da prestane da vara ženu naokolo.

- Dina je ipak krenula stepenicama - rekao je, pažljivo je posmatrajući oštrim pogledom. - Ali je rekla da se zabrinula zbog onoga što ste rekli, pa je bila posebno pažljiva. Pazila je da li se neko krije u vertikalnom otvoru za

stepenište i držala se za gelender. Obično trči niz stepenice, ali ovog puta se držala za gelender. Bila je na trećem stubištu kada se okliznula. Da je niste upozorili, da se nije držala, otišla bi do dna stubišta i ozbiljno bi se povredila. S obzirom na sve, samo je blago uganula zglobov.

To je onda upalilo. Dobro je.

Zaćutao je za trenutak da bi joj dao šansu, pretpostavljala je, da progovori ako je bila potaknuta. Nije bila.

Odustajući od te taktike, spustio je ruke i nagnuo se, pažljivo je posmatrajući. Otvorio je usta da kaže nešto, ponovo ih zatvorio i protrljao rukom vilicu. Endi ga je gledala s blagom zbunjenošću. Ponašao se kao da ga je nešto zbunilo; svakako nije bio toliko uznemiren jer ona nije napravila veliki preokret i progovorila.

- Kako je bilo? - pitao je konačno, iznenada tišim, pomalo nesigurnim glasom.

Skoro da joj je pala vilica, a usta su joj ostala otvorena. Trepnula je gledajući ga zapanjeno, a plima crvenila joj je jurnula u lice. - Nema veze - promrmljao je, ustajući.

Da li je pitao o onom drugom mestu? Svakako nije bio toliko grub da pita kako je bilo kada joj je drvo probolo pluća. Pored toga, bio je hirurg; traumatske povrede za njega nisu bile nepoznanica.

Znao je da je bila mrtva, da bolničari nisu pogrešili. Ipak, eto je tu, živi, diše, hoda - dobro, ponekad kada je nateraju - čudo, i ono što je rekla Dini nekako ga je navelo na to da je bila na tom drugom mestu.

Možda je to već video. Možda mu je neki drugi pacijent pričao o tome i bio je radoznao. Možda je želeo da kaže da se ne seća ničega, da bi svoje poverenje mogao potpuno da preda nauci, gde se osećao najugodnije.

Podigla je ruku da bi ga sprečila da izađe, a blažen osmeh joj je obasjao lice. - Divno - uspeła je da kaže, ulažući toliko napora u tu jednu reč da se zadihala.

Zastao je u hodu. Progutao je pljuvačku, prišao i stao pored kreveta.

- Čega se sećate? Možete li mi reći?

Izgledao je rastrzano, kao da je želeo da čuje nešto što bi mu omogućilo da odbaci ono što je rekla kao halucinacije koje je stvarao mozak lišen kiseonika, ali istovremeno je želeo da veruje u nešto više.

Morala je da priča. Morala je da prođe ovu prepreku, da još jednom uspostavi vezu između sveta u svojoj glavi i sveta van nje. Prekid je bio od pomoći, dao joj vreme koje joj je trebalo da se prilagodi, ali sada je bilo vreme da se potpuno vrati ovom svetu jer je to bio jedini svet koji je imala. Sa ovom mišlju, slika okoline se odjednom izoštrila, kao da je sve bilo zamagljeno dok se zadržavala između oba mesta. Do sada je bila u zaboravu, zadržavajući se dok

ne razmisli o svemu, ali sada je odlučila. Ostaće ovde i pokušaće da zasluži mesto u drugom svetu.

Odjednom je govor postao lakši, moguća misija, iako je i dalje bilo naporno.

- Sećam se svega.

Olakšanje mu je prešlo preko lica. - Da li je bilo tunela? Sa svetlom na kraju?

Opisivanje onog drugog mesta neće biti lako jer rečima bukvalno nisu mogli da se iskažu spokojstvo i radost, tiha lepota. Ali sada je nije pitao gde je bila, samo o procesu dolaska do tamo.

- Svetlost. Tunnel ne. - Da li je propustila nešto ili je prebrzo otišla?

- Samo svetlost? Hmm.

Eto je sumnja, instinktivna odstupnica ka nauci koju je poznavao. Svetlost se mogla objasniti pogrešnim okidanjem ćelija, umirućim mozgom. Pitala se kako je to uspevao da ukrsti s neoštećenjem njenog mozga. Pošto nije želela da ga ostavi u zabludi, a bila je kivna na njega, pretvorila je u reči slučajnu misao koja joj se ranije pojavila u glavi. - Prestanite da varate ženu.

Prebledeo je, a zatim pocrveneo. - Šta?

- Otkriće ako ne prestanete. - Izenada razdražena, navukla je čaršav, kao da je želela da ga isključi. - Ako je ne volite, razvedite se, ali do tada držite pantalone zakopčane. Ponašajte se kao odrasla osoba.

- Št... šta? - izgovorio je istu reč treći put, dok su mu se usta otvarala i zatvarala kao kod ribe.

- Da li mi sada verujete? - mrko ga je pogledala. Okrenula bi se na drugu stranu leđima prema njemu, ali to nije dolazilo u obzir. Umesto toga, samo je začikljila i ćutke ga izazivala da porekne njenu optužbu, iako je verovatnije bilo da će joj reći da gleda svoja posla.

Videla je kako se bori da ne uradi upravo to. Bio je u ranim pedesetim, muškarac koji je čitavo odraslo doba proveo usavršavajući znanje i veštinu kojom je spasavao živote. Kao i većina hirurga, imao je zdrav ego, što je bio učtiv način da se kaže da mu je ego monstruozno velik. Raditi ono što je on radio zahtevalo je ogromnu pomoć samopouzdanja, a on je navikao da šefuje. To što se iznenada suočio s kritikom žene čiji je život spasao i koja mu je nesumnjivo dugovala veliki novac za njegovu uslugu, neće se tek tako tolerisati.

Brzo je počeo da se oporavlja. Videla je to i još ga smrknutije pogledala. - Nemojte da postajete nepoverljivi samo zato što nisam videla tunnel. Pretpostavljam da ga neki ljudi vide. Ja nisam. Drvo je prošlo kroz mene - malo, ali ipak drvo - i brzo sam otišla. Eto, šta da se radi.

Ponovo je prekrstio ruke, njišući se na petama, muškarac koji nije bio sklon predaji bez borbe. - Ako ste imali iskustvo bliske smrti, trebalo bi da budete blaženi i srećni.

- Nisam imala iskustvo „bliske smrti“, iskusila sam *smrt*. Umrla sam - rekla je izričito. - Data mi je druga šansa. Koliko znam, dobijanje te druge šanse ne znači da moram da se pretvaram da sam dobro raspoložena. Ako želite da znate čega se sećam, šta kažete na ovo: sećam se da sam pogledala nadole i videla nekog tipa kako mi pretura po tašni, a onda krade moj laptop. Da li mi je uzeo sav novac?

Bilo ga je tako lako pročitati, čak i sada kada je pokušavao da disciplinuje izraz lica. Njegov šok je bio očigledan, barem njoj.

- Ne, verujem da je u vašoj tašni ostala znatna količina gotovine, ali dokumenata kao ni kreditne kartice nije bilo.

Nije imala kreditne kartice, ali to mu neće reći. Znači, samo su dokumenta nedostajala? Čudno. Zašto uzeti vozačku dozvolu, a ne i gotovinu?

- Niste imali ni saobraćajnu dozvolu u automobilu. Verujem da detektiv Arons želi da popriča s vama o tome.

Verovala je da želi, plus lažna tablica. Brinuće o tome kasnije. Za sada je to potisnula. - Ako je novac još tu, mogu da platim svoj bolnički račun. Nisam socijalni slučaj.

- Nisam zabrinut zbog...

- Možda vi niste, ali bolnica jeste.

- Pošto ste već u tako brbljivom raspoloženju, kažite kako se zovete?

- Endi - rekla je brzo. - A vi?

- Trevis. Prezime?

Uvek je brzo razmišljala kada je bila na nogama, ali iznenada nije mogla da se seti. Ništa, apsolutno ništa joj nije padalo na pamet. Jednostavno nije mogla da se seti lažnog prezimena. Zurila je u njega, mršteći se. - Razmišljam - konačno je rekla.

Obrve su mu se blago izvile. - Ne sećate se?

- Naravno da se sećam. Tu je. Dajte mi minut. - Ako je Rafael mislio da je mrtva, nije bilo razloga da ikada proverava da li se neko s njenim imenom negde pojavio. Ipak, za svaki slučaj, trebao bi da koristi drugačije prezime. Da li će tako potpuno zeznuti svoju drugu šansu, lažući da bi se zaštitila? Možda je laganje bilo loše kada je povređivalo nekog drugog, ali inače nije bilo.

Trebalo je da pita za obuku, ili barem za uputstvo.

- Endi - ponovo je rekla, nadajući se inspiraciji.

- To ste već rekli. Da li je to skraćeno od Andrea?

- Da. - Šta je drugo mogla da kaže? Nije uspevala da se seti nijednog drugog ženskog imena. Nije htela da mu kaže da joj je prezime Bats, ni po koju cenu. Konačno je odustala, sležući ramenima. - Možda sutra.

Izvadio je olovku i pribeležio nešto u njen karton.

Odmah joj je pažnja otišla u drugom smeru. - Nemam oštećenje mozga - optužila ga je razdražljivo. - Za sve ste vi krivi. Samo sam toliko drogirana da ne mogu da mislim, ali nedovoljno da prestane da me boli. Da li ste prestali da razmišljate kako je to kada vam je grudni koš pretesterisan i rastavljen, a srce izubijano? A? Sva sam uheftana. Osećam se kao pravna dokumentacija, toliko sam uheftana. A šta vi radite? *Smanjite mi lekove protiv bolova*. Trebalo bi da se stidite.

Zaustavila se, zbunjena sopstvenim nedostatkom kontrole. Nikada ni na koga nije tako eksplodirala. Smešila se i bila je slatka. Zašto se pretvarala u kučku? Međutim, zaustavila se jer se on smejavao. *Smejao*.

Mogla bi da se sprijatelji sa ovim muškarcem. - Sedite - pozvala ga je - i ispričaću vam sve o tom drugom mestu.

Sajmon je razvio doživotnu naviku da se odupire iskušenjima, ali ovo ga je slomilo. Ta misao je uvek bila tu, zanovetala mu, a on nije mogao da je otera.

Nije mogao da zaboravi Dreinu smrt. Nije mogao da zaboravi njeno lice, ni kako ju je obasjala radost upravo pre nego što je umrla. Nije mogao da je zaboravi. Njena smrt je u njemu ostavila bol koji nije mogao da objasni, niti da ga se oslobodi.

Pokazao je Salinasu fotografiju koju je napravio njenim mobilnim telefonom, pokazao mu Dreinu vozačku dozvolu. Salinas je prebledeo kada je video fotografiju, a zatim na trenutak sedeo ćutke. Konačno je rekao: - Reci mi gde da ti uplatim honorar.

- Zaboravi na to - Sajmon je rekao. - Nisam ja obavio posao; slupala se. - Međutim, pratio je i razlog što je doživela nesreću bila je prebrza vožnja u pokušaju da mu pobegne. Da je bio neko drugi, bez oklevanja bi uzeo honorar. Iako je nije ubio, definitivno je izazvao njenu smrt; ipak, prvi put nije mogao da uzme honorar za nečiju smrt.

Ovo je bilo drugačije.

Nije želeo da bude drugačije. Nije želeo da se oseća kao da se u njegovom životu otvorila ogromna šupljina, kao da je izgubio nešto toliko važno da nije mogao čak ni da počne da zamišlja veličinu tog gubitka. Želeo je da zaboravi potpuno blaženstvo s kojim se susrela sa smrću.

Ali nije mogao, i nedeljama posle toga nagrizala ga je potreba da pronade njen grob. U njenoj torbi je bilo više nego dovoljno novca da se plati pristojna sahrana. Da li je država prvo pokušala da je identifikuje, držala u mrtvačnici

dok se ne obavi usporena potraga za njenom porodicom? Ili je fotografisana, DNK uzorci uzeti, a zatim odmah sahranjena?

Ako bi bilo ono prvo, možda je mogao da zahteva njeno telo. Kupio bi najlepše, spokojno grobno mesto koje bi mogao da nađe i položio bi je tamo. Granitni nadgrobni spomenik obeležio bi početak i kraj njenog života. Mogao bi da stavi cveće i da je povremeno posećuje.

A ako je već sahranjena, mogao bi se uveriti da je spomenik postavljen, a i dalje bi mogao da joj odnese cveće. Samo je trebalo da zna gde je.

Trebalo bi da bude lako da je pronađe, mislio je. Znao je gde se nesreća dogodila i sve što je trebalo da uradi bilo je da proveri u novinama te oblasti. Saobraćajna nesreća, neidentifikovana žena - pet minuta najviše i znao bi.

Predao se iskušenju i seo za kompjuter. Potraga za njom nije trajala ni pet minuta. Trajala je dva minuta i sedam sekundi.

Pročitao je sve dvaput, odmahujući glavom u neverici. Nije bilo moguće. U novinama su pogrešno shvatili; to se često događa. Proverio je izdanje od sledećeg dana zbog ažuriranja, ispravke. Umesto toga, stajala je ista stvar. Njeno ime je bilo nepoznato, bila je Džejn Dou, ali...

Bože. Osećao se kao da je uhvatio žicu pod naponom koji ga je protresao do pakla i nazad. Šok je bio toliko veliki da je shvatio, neobično distanciran, da diše teško i brzo, a vidno polje mu se sužavao sve dok nije video ništa sem svetlosti kompjuterskog ekrana. Nemoguće. Gledao ju je kako umire, gledao kako joj iz očiju nestaje sjaj a zenice se koče. Opipao joj je puls na vratu i nije ga bilo.

Ali nešto se dogodilo. Mora da su je bolničari nekako oživeli, održali dovoljno dugo u životu da stignu do bolnice. Nije znao kako, to je bilo jebeno čudo, ali sada nije bilo važno *kako*.

Drea je *živa*.

20.

Sajmon je odleteo u Denver te noći. Poneo je samo malu torbu da bi otišao direktno s dolaznog terminala umesto da se muči s prtljagom. Nije imao oružje kod sebe, a ni potrebu da ga nabavlja. Samo je želeo lično da vidi Dreu, da se uveri da je to zaista ona i da otkrije šta se dogodilo.

Mora da je u pitanju neka greška. Žena u bolnici verovatno nije Drea. Bila bi to paklena slučajnost da postoje dve Džejn Dou, jedna živa i jedna mrtva, a živa bi bila vrednija objavljivanja u novinama od mrtve. Dreina nesreća se desila na prilično udaljenom mestu, u slabo naseljenom predelu; izveštaj o neidentifikovanoj žrtvi nesreće možda uopšte nije ni stigao do novina.

Ili, još gore, bolničari su nekako oživeli Dreu, ali joj je mozak mrtav ili su joj funkcije umanjene, možda u njenoj moždanoj kori ima taman dovoljno aktivnosti da joj pluća rade i srce kuca, mada kako je srce moglo da joj kuca posle onoga što se desilo, nije znao. Nije mogao zamisliti da ijedan hirurg uradi toliko opsežan zahvat koji bi bio potreban, ako bi uopšte bio moguć, na nekome kome je oštećen mozak ili je u teškom stanju vegetiranja.

Zbog toga je mislio da ta žena ne može biti Drea. Nije želeo da bude Drea, ne sa oštećenjem mozga koje je mogla da pretrpi.

Ali ako jeste, ako je ta žena stvarno Drea, a neka prokleta budala je održavala njeno telo u životu čak i kada joj je mozak umro, pobrinuće se za nju. Naći će najbolje mesto za nju u zemlji, neko mesto gde će se nežno brinuti o njenom telu. Možda će je posećivati povremeno, iako bi videti je takvu bilo još teže nego gledati je kako umire. Nije imao nikakva zakonska prava da donese odluku koja se ticala njene nege, ali zajebi to. Imao je novac da učini da se to desi, i ukoliko bi mu iko stao na put, jednostavno bi je uzeo. Živeo je od toga što je bio tamo gde nije trebalo da bude i radio stvari koje nije trebalo da radi.

Prijavio se u hotel samo na jednu noć. Više ljudi će dolaziti i odlaziti iz bolnice tokom dana, što će mu olakšati da se stopi sa okolinom. Danju je bila gužva, uz preglede ambulantnih pacijenata, posetioce koji dolaze i odlaze ceo dan, cveće i novine koji se isporučuju, hranu i sanitetski materijal koji pristiže; bio bi još jedno lice u gomili. Prema njegovom iskustvu, ljudi koji rade noćne smene žive u malom svetu i više primećuju strane osobe.

Prvo će morati da otkrije da li je Džejn Dou i dalje u bolnici. Prošlo je više od dve nedelje; ako je žena o kojoj se radi Drea, možda je već otpuštena - ili je jednostavno otišla jer su osobe bez dokumenata obične nešto krile. Ako više nije bila tamo, onda očigledno nije bila Drea i mogao je otići kući. Ukoliko su njene povrede bile teške i još je tamo, onda će morati da je vidi da bi se uverio da li jeste Drea ili nije. Nekada, pre nego što su bolnice počele toliko da zakeraju oko

privatnosti, mogao je da pozove telefonom i sazna sve što mu je bilo potrebno, ali sada se informacije daju samo najbližoj porodici. Ipak, to nije značilo da ne može da otkrije nešto, samo će biti malo teže.

Bio je u bolnici pre šest sati sledećeg jutra, čekajući smenu. Možda je neko od bolničkog osoblja radio u smeni od dvadeset četiri sata, što bi moglo da bude od šest do šest ili od sedam do sedam, ali on nije znao ko bi mogao da bude njegova meta. Morao je da radi brzo; možda je imao sate pred sobom, u zavisnosti od toga koliko je meta bila na oprezu - mada onaj ko izlazi iz duge noćne smene verovatno nije mnogo oprezan - ili možda ne više od pola sata. Međutim, smena je trenutak da se uđe, tada svima popušta pažnja.

Prošao je kroz ulaz za hitne slučajeve, na kom je uvek bila gužva, zatim odredio gde su liftovi i obaveštenja. Jedinica intenzivne nege bila je na sedmom spratu. Žena koja je delovala užurbano, lica iscrpljenog i zabrinutog, požurila je u lift baš kada su se vrata zatvarala. Verovatno je bila u kafeteriji jer je nosila veliku šolju kafe. Pritisla je dugme za četvrti sprat. Pošto je izašla, ostatak puta se vozio sam.

Zastakljena čekaonica odeljenja za intenzivnu negu bila je puna krmeljivih ljudi, ulogorenih u tesnoj prostoriji, čak i bukvalno, s vrećama za spavanje, jelom, knjigama i nečim drugim što će duge dosadne sate učiniti udobnijim. Mašina za kafu bila je na stolu; kлокotala je dok je iz nje kapao svež napitak. Nekoliko visokih gomila plastičnih šolja stajalo je stražareći pored mašine.

Teška vrata odeljenja za intenzivnu negu, koja su radila pritiskom na pločicu na zidu, bila su direktno prekoputa čekaonice. Stakleni zidovi su mu omogućili da vidi vrata iz čekaonice i dok čeka na smenu, možda će moći da sakupi neke informacije od rođaka koji su bdeli celu noć, očajnički se nadajući da će njihovi voljeni živeti ili su stoički čekali kraj. Deliti čekaonicu odeljenja za intenzivnu negu bilo je skoro kao deliti ratni rov; svi su se nalazili u kriznoj situaciji i informacije su tekle kao voda.

Pronašao je praznu stolicu odakle je mogao da posmatra odeljenje, zatim se nagnuo i oslonio laktove na kolena, pognute glave. Govor njegovog tela upućivao je na očaj, osećanje s kojim je svako u toj sobi bio u intimnim odnosima. Držao je glavu taman dovoljno visoko da je i dalje mogao da vidi vrata intenzivne nege.

Nikoga nije gledao u oči, nije gledao unaokolo; samo je sedeo tako, prava slika jada. Minut kasnije, sedokosa žena s njegove leve strane pitala je saosećajnim glasom: - Da li vam je član porodice ovde?

Mislila je na odeljenju, naravno. - Majka - rekao je napetim glasom. Na odeljenju je uvek bilo mnogo starijih osoba, pa je to bio bezbedan izbor, a pojaviti se kao odan sin uvek je smekšavalo ljude. - Slog. - S mukom je progutao knedlu. - Težak. Misle... misle da joj je možda mozak mrtav.

- Oh, to je teško. Žao mi je - rekla je. - Ali nemojte još gubiti nadu. Moj suprug radi na građevini. Pre mesec dana je pao sa četvrtog sprata, slomio skoro svaku kost u telu. Mislila sam da sam ga izgubila. - Glas joj je drhtao dok se prisećala tog očaja. - Pokušavala sam da ga nagovorim da se penzioniše i konačno mi je obećao da će to učiniti sledeće godine, a onda se desila nesreća i jednostavno sam znala da nikada neće uživati u lovu i ribolovu koje je planirao s našim sinom. Niko nije mislio da će se izvući, ali on se i dalje drži i sada misle da će možda sledeće nedelje moći da ga prebace u običnu sobu.

- To je dobro - promrmljao je gledajući u svoje šake. - Drago mi je. Ali moja majka... - Prekinuo je, odmahujući glavom. - Prekasno sam je našao. - Ubacio je delić krivice, da bi lonac proključao. - Sada rade analize, ali ako joj je mozak mrtav...

- Čak ni najbolji lekar ne zna sve što se može znati o ljudskom telu - upao je krupan momak crvenog lica, koji je sedeo s druge strane sedokose žene. - Pre nekoliko nedelja doneli su ženu koja je imala saobraćajnu nesreću, sletela s puta i udarila u drvo. Grana joj je prošla pravo kroz grudi.

Eto ga, upravo ono što je želeo da zna, a nije čak ni morao da uđe u odeljenje intenzivne nege. Sajmon je obuzdao izraz lica na kojem se pojavio bolan grč. To je bila Drea. Bez sumnje, to je bila ona. Olakšanje je stiglo dok je vozić na toboganu smrti jurio kroz njegov želudac, ali se onda iznenada vezao u čvor od užasa. Možda je preživela nesreću, ali u kom stanju? Da li će ikada moći da funkcioniše? Hoda, govori, prepozna ikoga? Pokušao je da progovori, ali nije mogao, grlo mu se toliko steglo da je jedva disao.

Sedokosa žena ga je saosećajno potapšala po ruci, očigledno misleći da je na ivici suza. Taj jednostavan, saosećajan gest ga je prepao. Ljudi ga nisu dodirivali tako ležerno, tako lako. Uvek je postojalo nešto u vezi s njim što ih je teralo da budu na distanci, nešto hladno i smrtonosno na šta je ova žena očigledno bila otporna. Međutim, Drea ga je dotakla; stavila je ruku na njegove grudi, držala se za njega i ljubila ga, usnama toliko nežnim i gladnim kao da nije mogla da se odupre tom porivu. Sećanja su ga naterala da grčevito guta pljuvačku, a to mu je dovoljno opustilo grlo da je uspeo da progovori. - Mislim da sam pročitao nešto o tome - slagao je, izbacujući reči.

- Bolničari su rekli da je bila na mestu mrtva. Pakovali su se kada je jedan od njih čuo da diše. Kleli su se da nije imala puls, ali onda iznenada jeste. Morali su da preseku granu da bi mogli da je unesu, jer su mislili da bi, ako je izvuku, mogli da naprave veću štetu, a uz to mora da joj je grana nekako pritisla aortu, sprečavajući da nasmrt iskrvari. - Krupni momak je prekrstio ruke preko snažnih grudi. - Mislili su da će mozak sigurno biti mrtav, ali nije. Trebalo je preko osamnaest sati operisanja da bi je zakrpili, a onda... da li su je, beše, premestili pre tri dana?

- Dva. Prekjuče - rekla je sedokosa žena, uključujući se u priču.

- Premestili su je u običnu sobu. Čujem da joj je dobro, ali sam čula i da ne može da govori, što znači da je možda bilo nekog oštećenja mozga.

- Počela je da govori - rekao je neko drugi. - Rekla je nešto jednoj od sestara. Svi su o tome pričali.

- To je neverovatno - rekao je Sajmon dok mu je želudac ponovo poskakivao gore-dole ovog puta zajedno sa srcem. Sa čuđenjem, shvatio je da će se možda onesvestiti - ili povratiti. Ili oba. Bila je *dobro*. *Pričala* je.

- To je čudo, sigurno - rekao je krupan momak. - Bila je Džejn Dou. Nije imala nikakva dokumenta i niko je nije tražio. Nisu mogli da je nateraju da napiše ime niti bilo šta drugo. Mada, pretpostavljam da znaju njeno pravo ime sada kada govori.

Ne, ne znaju, shvatio je Sajmon. Drea je bila isuviše mudra za to. Daće im lažno ime, što mu je predstavljalo problem: kako će je pronaći? Čak i kada bi došao do kompjutera, što nije sumnjao da bi uspeo, nije imao pojma koje ime im je rekla. Brzo je napustio tu ideju; moraće da se pozabavi ovim iz drugog pravca.

- Ko je njen lekar? - Nije imao razloga da postavi takvo pitanje, ali su ljudi pričali o svakakvim stvarima u bolničkim čekaonicama. Pričali su da bi vreme prošlo, pričali su da bi skrenuli pažnju, gradili su odnose koji možda neće trajati nakon što njihovi voljeni izađu iz intenzivne nege, ali dok su bili zatvoreni u ovoj staklenoj ćeliji, zajedno su se smejali i plakali, tešili jedni druge, razmenjivali porodične recepte i čestitali rođendane - bilo šta da bi preživeli.

- Mičam - bio je brz odgovor. - Kardiohirurg.

Hirurg je svakog dana išao u vizitu, obilazio sve svoje pacijente. Kada je neko imao traumatsku povredu kakvu je Drea pretrpela, hirurov ego je bio potpuno zaokupljen time kako se pacijent oseća, posebno kada je ovaj prkosio svim zakonima verovatnoće i preživeo. Pronaći doktora Mičama neće biti teško, kao ni pratiti ga okolo.

Razmišljao je o bolnicama, o tome kako su organizovane. Pacijenti nisu bili nasumično smeštani u krevete; svaki sprat je predviđen za određene situacije, što je unapređivalo različite vrste nege koncentrišući ih na jedno mesto. Bio je tu sprat za porodilje, sprat za ortopediju - i sprat s postoperativnim odeljenjem, gde se verovatno nalazi Drea.

Vrata soba s pacijentima ostajala su često otvorena, bilo zbog nemarnosti, žurbe ili zato što je sestrama tako bilo zgodno. Verovatnoća da uspe da prošetala hodnikom na spratu s operativnim blokom, baci pogled u sve sobe otvorenih vrata i pronađe je bila je barem pola-pola. Ako ne, onda će pratiti doktora Mičama. Na ovaj ili onaj način, *pronaći* će je. Za njega, nikada nije postojalo ništa važnije od ovoga.

Nikada ranije mu nije bilo stalo do nečega, još manje toliko jako da nije mogao odustati i otići. Nije mu se to dopadalo, ali ipak nije mogao da odustane.

Drea je predstavljala slabost koju su mogli da upotrebe protiv njega, Salinas ili bilo ko drugi ko bi shvatio da je imao tu jednu pukotinu u oklopu.

Preko hodnika, dupla vrata odeljenja intenzivne nege širom su se otvorila i mali grozd medicinskog osoblja, muškog i ženskog, izašao je. Sada nije hteo da uđe, pa ih nije pratio. Ako se ispostavi da mora da pokaže identifikacionu karticu kako bi pristupio kontrolisanim delovima bolnice, imao je jednu, ali prvo će videti može li lako da odredi gde se Drea nalazi.

Bila je tu, bila je živa i pričala je.

Iznenada više nije mogao da sedi ni minut duže, ni sekund duže, nije mogao da glumi i pretvara se da je zabrinut zbog svoje nepostojeće majke kada je sve što je želeo da radi bilo da ode nekud gde bi mogao da bude sam dok ne povрати kontrolu nad sobom.

- Žao mi je - rekao je upadajući u razgovor koji je tekao oko njega, zatim ustao i otišao iz čekaonice. Pogledao je okolo, spazio toalet i skoro odjurio u njega. Bio je, bogu hvala, s kabinama; zaključao je vrata, a zatim stajao drhteći nasred malene prostorije.

Šta se, dođavola, dešava? Proveo je čitavo odraslo doba i nekoliko godina pre toga usavršavajući kontrolu nad sobom. Testirao se, otkrio svoja ograničenja, a zatim ih prelazio. Nije se raspadao, nikada se nije raspao. Sve što je radio i sve što je govorio bilo je s namerom da iznedri odgovor ili rezultat koji je želeo.

Mogao je da izađe na kraj sa ovim. Saznanje da je živa i da barem funkcioniše jeste bilo dobra vest - ali i šok. Međutim, to nije nešto što bi ga poslalo preko ivice. Ako bude uspeo da priča s njom a da je ne preplaši nasmrta, reći će joj da nema razloga da ga se plaši, da je, što se Salinasa tiče, mrtva i da može da nastavi sa svojim životom. Ipak, ne sada; fizički je i dalje preslaba, a on nije želeo da uradi ništa što bi napreglo njeno srce. Bog zna kakvu je povredu pretrpela.

Pored toga, uvek je postojala mogućnost da se ne seća ko je zapravo, a onda se ne bi sećala ni njega. To što govori ne znači da je mentalno nezleđena. Morao je da se sabere i sazna kako je stvarno, umesto što dopušta mašti da vlada njime.

Sranje. *Mašta*. Kada je, jebote, počeo da ima maštu? Baratao je činjenicama u tvrdoj realnosti, u onome što jeste. Realnost je bila čvrsta. Mogao je da zavisi od realnosti, jer je hladna, gruba kučka. To je bilo u redu jer je on hladan, grub skot. Bili su dobar par.

Duboko je udahnuo nekoliko puta i potisnuo ono zbog čega je, dovraga, bio na ivici. Sve što je trebalo da uradi bilo je da pronađe Dreu i otkrije kakvo je tačno njeno stanje; onda je mogao da se vrati u Njujork. Imao je čime da se bavi; dovoljno dugo je bio na jednom mestu i krajnje je vreme da krene dalje. Proveriće kako je Drea i, ako je dobro, otići će zauvek.

21.

Hirurško postoperativno odeljenje bilo je sprat niže, pa je Sajmon pošao stepenicama umesto liftom. Ionako je više voleo stepenice; pružale su mu dva smeru za bežanje, dok ga je lift ne samo zarobljavao u maloj kutiji već je i pratio elektronske komande prema redu kojim ih je dobijao. Ako se lift spušta, a već je primio poziv s nižeg sprata, nije mogao da pritisne dugme za viši sprat i naterao lift da se penje.

Oblik bolnice bio je džinovsko slovo T, ali je ležalo umesto da stoji. Izašao je na kraju dugog hodnika i planski je počeo da obilazi sprat. Svaka soba je imala pločicu na vratima s prezimenom pacijenta kao i imenom lekara, što je bilo proketo zgodno za njegove potrebe.

Deo za medicinske sestre bio je na raskršću slova T, ali sestre nisu mogle da vide niz hodnik sem ukoliko ne izađu iza pregrade. U tom trenutku, uz smenu koja se tek završavala i podelu jutarnjih obroka, hodnici su bili kao košnice i on se stopio u sveopšti metež. Išao je laganim korakom, gledajući u sve sobe sa otvorenim vratima, ali vodeći računa da pomera samo oči a da glavu drži mirno, tako da slučajni posmatrač ne bi rekao da obraća pažnju na pacijente.

Najmanje polovina vrata bila je zatvorena, ali je jednim izviđanjem uspeo da eliminiše one pacijente čija su vrata bila otvorena, jer niko od njih nije bio Drea. Dok je hodao, opažao je sobe na kojima je doktor Mičam bio naveden kao lekar, praveći njihovu lokaciju u trodimenzionalnoj mapi okoline koju je sve vreme imao u glavi.

Onda je video ime Dou i skoro se sapleo.

Soba 614. Mičam je bio naveden kao lekar.

Vrata su bila zatvorena, ali znao je da ju je pronašao. Bila je tu, samo s druge strane vrata. Znao je da je to Drea. Bilo je ljudi s pravim prezimenom Dou, ali kakva je verovatnoća da neko takav bude na ovom spratu, u ovom trenutku, i da mu je lekar Mičam?

Šaka mu je obuhvatila bravu na vratima skoro pre nego što je shvatio da je posegao za njom.

Polako, pažljivo, naterao se da je pusti. Ako uđe, ona će zavrištati da se sruši zgrada - pod uslovom da ga prepozna. Još uvek nije znao u kakvom je mentalnom stanju.

Ime Dou nije mu govorilo ništa. Ako je prošla bez oštećenja mozga, u potpunosti bi iskoristila prednosti okolnosti i ne bi im rekla pravo ime. Ako je pretrpela oštećenje mozga, što je bilo verovatno, onda možda ne zna svoje ime.

Sa zakašnjenjem je primetio znak na vratima: bez posete.

Bilo je dva sloja značenja u tom natpisu. Prvi je bio očigledan: bez posete. Drugi je bio: a zašto ne? Ko ga je tu stavio? Bolnica, jer su radoznale osobe i / ili novinari dosađivali / uznemiravali / zurili u pacijente, ili je sam pacijent zahtevao da se znak postavi? Drea sigurno ne bi želela novinare, a htela bi i da policajci budu na odstojanju dok ne izmisli odgovarajuću priču i ne oseti se sposobnom da se pozabavi njima.

Ali sada je imao ime pod kojim je zavedena i znao je broj njene sobe. Nije morao zaista da je vidi, nije morao da razgovara s njom; mogao je bezbedno da ignoriše čudan poriv da uradi upravo to.

Gledajući niz hodnik, video je da su velika kolica natovarena poslužavnicima s hranom samo tri sobe dalje. Vrata sobe pored Dreine bila su takođe zatvorena, pa je otišao malo dalje i naslonio se na zid odmah pored vrata, kao da su sestra ili tehničar otišli u sobu da obave neku dužnost i zatražili od njega da sačeka napolju. Gledao je u pod.

Žena iz kafeterije je radila brzo, isporučujući poslužavnike s hranom u odgovarajuće sobe. Gurnula je kolica ka njemu, zaustavljajući se malo posle vrata Dreine sobe. Podigao je pogled, spreman da joj uputi brz, učtiv osmeh ako ga pogleda, ali ignorisala ga je skoro kao da je bio nameštaj. Oni koji rade u bolnicama često viđaju ljude naslonjene na zid.

Izvukla je poslužavnik koji je izgledao kao da je na njemu bio samo narandžasti žele, voćni sok, kafa i mleko, ali nikakva hrana, što je značilo da je Drea mogla da jede sama, nisu je hranili preko sonde. Radnica iz kafeterije je brzo kucnula na vrata, a zatim ih otvorila ne čekajući odgovor.

- Da li je to prava hrana? - čuo je kako Drea pita namćorastim glasom. Žena iz kafeterije se nasmejala. - Probaćemo sa želeom. Ako ga vaš želudac savlada bez problema, možda ćete sutra dobiti krompir-pire. Mi donosimo samo ono što vaš lekar kaže da možete da jedete.

Posle kratke tišine, Drea je rekla: - Pomorandža! Volim žele od pomorandže!

- Da li biste dva?

- Da li smete da mi date?

- Naravno. Kada god želite još, samo nam recite.

- U tom slučaju, da, svakako želim još jedan žele. Umirem od gladi.

Dok je Drea razgovarala sa ženom iz kafeterije i bavila se hranom, Sajmon se odmakao od zida i brzo prošao pored njenih vrata ne okrećući glavu da je pogleda.

Za trenutak je hodao naslepo, i nije video mladu ženu koja je izašla iz neke sobe dok nije naleteo na nju. - Izvinite - rekao je automatski, ne gledajući je i produžio.

Sledeća stvar koje je bio svestan bila je da je zgnječen u zadnjem uglu prepunog lifta, a nije se sećao da je ušao u njega. On, koji je uvek tačno znao ne samo šta sam radi već i šta rade svi oko njega, koji je čak i javni toalet proučavao strategijski pre nego što bi ušao u njega, dozvolio je sebi da ga misli obuzmu toliko da ne obraća pažnju na ono što radi i kuda ide.

Izašao je u prizemlju, ali lift u koji je ušao nije bio u istom bloku kao onaj kojim se popeo. Umesto da izađe blizu ulaza na odeljenje za hitne slučajeve, bio je u glavnom holu, koji se razmetao nadmenim, dvospratnim atrijumom u kojem je rastao pravi fikus.

Utrnuo, usporenog mozga, kretao se ka izlazu dok se nije setio da je automobil koji je iznajmio bio na parkingu ispred odeljenja za hitne slučajeve. Zaustavio se, pogledao unaokolo, ali nije video nijedan znak koji je pokazivao put ka odeljenju za hitne slučajeve.

Njegov obično nepogrešiv osećaj za pravac rekao mu je da skrene levo u hodnik, pa je to i uradio. Želeo je da se smeje, a on se nikada nije smejao. Olakšanje se penušalo u njegovoj krvi kao šampanjac, izazivajući mu vrtoglavicu. Srce mu je udaralo u grudima, a kavez rebara mu je delovao preusko, kao da mu je stezao srce i pluća.

Diskretan znak mu je zapao za oko i zastao je. Uz neobjašnjiv nagon, otvorio je vrata i zakoračio unutra.

Čim je zatvorio vrata za sobom, osetio je tišinu, kao da je soba bila zvučno izolovana. Sve veća buka i kretanje u bolnici ostali su s druge strane vrata, kao da je ušao u drugo carstvo. Stajao je za trenutak želeći da ode, ali osećao se primoranim da ostane. Nije bio kukavica. Bez obzira na to koliko je realnost ružna, a često je bila pravi skot, uvek se borio s njom i u njoj. Milosrđe nije bilo jedan od njegovih kvaliteta, ni prema sebi ni prema drugima. Neki ljudi su zavaravali sebe u pogledu svoje prave prirode, ali Sajmon to nikada nije radio. Bio je to što jeste jer mu nijedan život, ni njegov ni ičiji drugi, nikada nije značio ništa posebno.

Do sada.

Do Dree.

Soba je bila zamračena, na zidovima sa strane nalazili su se svećnjaci, a na prednjem zidu ploča od obojenog stakla s pozadinskim osvetljenjem koje je kupalo malu sobu bojom. Vazduh je bio prohladan i mirišljav. Miris je dopirao iz buketa svežeg cveća što je stajalo na stolu ispred malog oltara. Postojale su tri tapacirane klupe, svaka dovoljno velika da na nju stanu možda četiri osobe, ali on je bio jedini prisutan.

Seo je na srednju klupu i zatvorio oči, puštajući tišinu da ga preplavi i umiri. Nije bilo muzike. Da se čula crkvena muzika verovatno bi otišao, ali tu su bili samo mir i tišina.

Drea je živa. Još uvek nije mogao da razume šta to znači, još uvek nije mogao da prihvati da mu je tlo pod nogama popustilo i da se bori za vazduh. Samo na trenutak je dopustio sebi da se opusti dok je nežna sjajna svetlost obojenog stakla ostavljala boje na njegovim kapcima. Miris cveća ga je mamio da diše dublje, uvlači prohladan vazduh duboko u pluća, smanjujući stezanje u grudima.

Nemilosrdnost je bila deo njega koliko i njegova koža. Karakter mu je onemogućavao da se otarasi onoga što je video, što je znao. Drea je umrla. Čuo je njen zadnji udah, video da svetlost napušta njene oči. Osetio je razliku na njenoj koži kada je dotakao, jer su mrtva tela odmah počinjala da se hlade. Njena meka koža je izgubila toplotu, živost. Na još dubljem nivou, osetio je njeno odsustvo, odsustvo osobe, duha, duše, kako god to nazivali. Bez te oživljavajuće varnice telo je drugačije i više ne predstavlja tu osobu.

Ostao je tamo s njom dovoljno dugo te nije pomislio da je nekako pogrešio u vezi s njenom smrću. Nije imala puls i nije disala. Dok su kola hitne pomoći stigla, prošlo je najmanje pola sata, možda i više. Trebalo bi da je već davno prešla granicu za pokušaj oživljavanja; mozak počinje da odumire posle samo četiri minuta. Njen mozak je trebalo da bude potpuno mrtav i pored najherojskijih pokušaja da je ožive. Momak u čekaonici je rekao da su bolničari pakovali svoje stvari kada je počela da diše. Da li su uopšte pokušali da je ožive? Na to treba dodati i vreme koje je provela mrtva.

Ipak, sedela je na bolničkom krevetu, očigledno živa, pričala normalno, radujući se činjenici da su joj dali da jede žele od pomorandže.

Činjenica da je uopšte živa, u bilo kakvom stanju, pravo je čudo. To što je prošla kroz teško iskušenje bez vidljivog oštećenja mozga, drugo je, još veće čudo. Nije verovao u čuda. Ako je i imao neku filozofiju u životu, ona je išla linijom klasičnog „čuda se dešavaju“. Obično su to loša čuda, ponekad dobra, ali uvek je reč o nasumičnom čudu. Živeo si život, a kad se trka završi, to je to. Ništa.

Ali ovo... ovo je nešto što nije mogao da objasni. Ovo ga je steglo za grlo i jaja i nije ga puštalo, pa je morao da se suoči s tim.

Nešto ju je vratilo u život.

Otvorio je oči i zagledao se u obojeno staklo, gledajući ali ne videći.

Da li je moglo da bude nečega između rođenja i smrti, nečeg smislenijeg od organizma koji dolazi do kraja svoje održivosti? Da li je moglo da bude nečega s dovoljno moći da vrati život telu koje se hladi? Ako je tako, to znači... to znači da ima nečega posle smrti, da smrt nije kraj.

Ukoliko je postojao život posle smrti, onda je moralo da postoji drugo mesto. Ako je smrt zaista prelazak na to drugo mesto, onda je sledilo da je zaista bilo važno kako je život ovde življen.

Dobro, loše - ti koncepti mu nikada nisu značili mnogo. Bio je to što je bio i radio to što je radio. Prosečne osobe na ulici potpuno su bile bezbedne. Nije im mislio ništa zlo, nije osećao nikakav prezir prema njima; čak mu je možda ponekad građanstvo u celini bilo drago jer je nastavljalo sa svojim životom bez obzira na sve. Radili su, dolazili kući, večerali i malo gledali televiziju, odlazili na spavanje, budili se i ponovo išli na posao. Armije njih su sledile tu rutinu, a zahvaljujući njoj svet je funkcionisao.

Oni koji pljačkaju ove obične ljude jesu ti koje je prezirao. Mislili su da je u redu da uzmu ono za šta su ovi ljudi radili, da su samo budale i idioti radili da bi od toga živeli. Zbog toga je smatrao da je u redu ubijati taj šljam.

A ipak, ako bi na to gledao logično, njegov život je bio mnogo gori od njihovog - ne materijalno, već zbog pustoši u koju se njegova duša pretvorila.

Crni ponor ispod njegovih stopala bio je ono što ga je čekalo, što je zaslužio, a ipak, imao je šansu da ovde promeni tok svog života. Zbog Dree, video je stvari koje nikada ranije nije video, prihvatio je da postoji nešto više. Da li bog stvarno postoji? Da li je to bilo to?

Zbog Dree, video je da smrt hoda podruku s njim. Ako nastavi kao do sada, znao je šta ga čeka. Ali ako bi mogao da presudi sebi, da napusti takav život, da li bi se ishod promenio?

To je zvučalo jednostavno, ali je koncept bio potpuni preobražaj.

Ogroman bol ga je ispunio, daveći ga, a grlo mu se zatvorilo na zvuk nalik kriku ranjene životinje, bespomoćne i napaćene.

Vrata na zidu male prostorije su se otvorila. Sajmon nije video da su tamo, neverovatan i neoprostiv propust, jer je takvo odsustvo pažnje moglo biti smrtonosno.

- Ne želim da se namećem - rekao je čovek tihim glasom - ali čuo sam...

Čuo je prigušen urlik agonije. Sajmon se još uvek nije okrenuo.

- Ako biste želeli da razgovarate... - počeo je čovek ponovo kada Sajmon nije odgovorio.

Polako, Sajmon je ustao, osećajući se umorno kao da je bio budan danima, izubijano kao da je pao s litice. Okrenuo se i pogledao u malog sredovečnog čoveka koji je nosio obično odelo, ne odeždu niti beli okovratnik. Fizički je bio neprivlačan, sitan, mršav i proćelav, ali je bilo u njemu energije koja nije dozvoljavala da bude beznačajan.

- Zahvaljujem za čudo - samo je rekao i obrisao suze s lica.

22.

Sedam meseci kasnije

- Endi, porudžbina!

Andrea Pirson je bacila brz pogled preko ramena na prolaz ka kuhinji gde je Glen punio bife visok do ramena tanjirima na kojima su bili nagomilani hamburgeri i vruć pomfrit koji se pušio, a zatim nastavio da sklanja teške tanjire s poslužavnika koji je donela. Glen, vlasnik i kuvar u *Glens trak stopu*, punio je tanjire hranom najbrže što je mogao. Bio je petak uveče, kamiondžije su išle kući i lokal je bio krcat. Posao je bio naporan ali bakšiš odličan, a Glen joj je plaćao na crno, što je bilo još bolje.

- Odmah se vraćam s dodatkom - rekla je trojici kamiondžija za šankom, a zatim požurila da uzme tanjire s novim porudžbinama dok je hrana još bila topla. Nakon što ih je isporučila na odgovarajući sto, stavila je posudu s kafom i čajnik na poslužavnik i krenula u obilazak, dopunjavajući šolje i čaše. Sve ostale konobarice bile su užurbane kao i ona, obrtale su i izvijajale napunjene poslužavnike kroz mrežu stolica i stolova.

- Hej, Endi - rekla joj je žena-vozač dok je prolazila - reci mi kakve ću biti sreće u životu.

Ime joj je bilo Kesi; imala je plavu kosu s tamnim izrastkom, bila je upadljivo našminkana, a na sebi je imala uske farmerke i cipele s visokim potpeticama. Bila je veoma popularna kod muškaraca, određene grupe vozača; oni sa sređenim životom su je ostavljali na miru. Međutim, večeras je bila s nekim drugim ženama-vozačima i ignorisale su muškarce radi malo ženske zabave.

- Nikakve - rekla je Endi a da nije čak ni usporila.

Kada je sledeći put prošla pored nje, Kesi joj je dala znak da želi račun. Grupa se smejala i šalila, razmenjujući priče o muževima ili deci ili njihovim ljubimcima, mada je Endi bilo veoma teško da kaže ko i o čemu priča. Kada je donela račun, Kesi je rekla: - Kako to misliš, nemam sreće? Misliš neću se udati za nekog zgodnog bogataša i uživati ceo život ne radeći ništa?

Ostale žene su je izviždale jer se u njihovom svetu takve stvari jednostavno nisu događale.

- Ne - rekla je Endi sigurnim glasom. - Nikada nećeš biti bogata. Ali ako ne počneš da donosiš bolje odluke, ostaćeš bez pare i ješćeš hranu za mačke da bi sastavila kraj s krajem.

Tišina je zavladala malom grupom jer u Endinom glasu nije bilo šale.

- Bolje odluke? - pitala je Kesi oklevajući kratko. - Tek tako?

- Endi! Porudžbina!

- Moram da idem - rekla je, požurivši do bifea. Leva ruka ju je bolela od nošenja teških poslužavnika tokom proteklih pet sati, a ostalo joj je još tri. Nije imala vremena ni da zgrabi nešto da pojede, pa nije nameravala da troši dragocene minute da bi držala Kesi lekcije o životu. Dovraga, koliko treba da imaš mozga da se ne jebeš sa svakim momkom koji naiđe auto-putem - u Kesinom slučaju, skoro bukvalno svakim? Pored toga, iznerviralo je što je Kesi tražila da joj „prorekne sudbinu“.

Endi nije proricala sudbinu. Nije imala kristalnu kuglu, nije mogla da kaže gde je ludi ujak Heri zakopao svoju zbirku zlatnika ili čiji će konj pobediti na kojoj trci. Kad bi to mogla, sama bi se kladila. Ponekad bi stekla neki utisak o ljudima, to je bilo sve. Možda je upozorila nekoga da uspori tempo života ili mu rekla da proveri holesterol, takve stvari. Raditi kao konobarica značilo je vidati ljude kako prave gluposti koje ih obavezno uvaljuju u nevolju, a kad bi ih upozorila a oni je nisu slušali, zašto ih je toliko iznenađivalo kada bi, gle čuda, upali u nevolju? Uzrok i posledica: uradi nešto glupo i desiće se loše stvari. Ništa čudno.

Međutim, tokom nekoliko meseci koliko je radila kod Glena stekla je reputaciju neke vrste medijuma i ništa što bi rekla nije moglo da odvrati ljude od te ideje. Jedini način na koji je to mogla da pobije, pretpostavljala je, bio je da nikome ne kaže što je mislila da bi trebalo da zna, ali nije mogla čiste savesti pustiti vozača da sedi tamo proždirući prženu hranu kada je bila potpuno sigurna da će za nekoliko nedelja dobiti srčani udar.

Istraživala je malo o zagrobnom životu i iskustvima bliskim smrti i nekoliko puta naišla na tekstove da se osoba koja je umrla i bila oživljena ponekad vraćala s darom za proricanje i vizijama. Jedino iskustvo blisko viziji bilo je onda kada je videla da će ona medicinska sestra, Dina, pasti na nekim stepenicama - a u to vreme je bila na lekovima protiv bolova, pa je to moglo imati neke veze s tim što je imala vizije. Što se tiče proročanstava... zar se tu nije radilo o velikim stvarima, kao što je kraj sveta ili 11. septembar ili ubistvo predsednika? Nije iskusila ništa nalik tome.

Međutim, definitivno se vratila s talentom za neke male stvari - za sve sem za sebe. Kada je reči o njoj, nije imala čak ni najmanji nagoveštaj predosećaja. Morala je da se batrga, a delovalo joj je da su veći deo vremena svi njeni izbori bili loši i da je morala da odabere najgori od svih. Nije sakupljala mnogo poena tako.

Kao dva miliona dolara. Ni da joj je život zavisio od toga, nije mogla da odluči šta da uradi s tim novcem. Da ga pošalje nazad Rafaelu nije dolazilo u obzir. Da, ukrala ga je od njega, ali ga je on dobio švercujući drogu, a zatim ga je oprao kroz sve svoje male poslove. Ukoliko bi ga vratila njemu, to bi ga samo za toliko ojačalo u svetu droge.

S druge strane, nije mogla tek tako da ga zadrži. Nije bio njen. Morala je da iskoristi deo da bi živela nakon što je otpuštena iz bolnice jer iako je imala nekoliko nedelja rehabilitacije pre nego što ju je doktor Mičam otpustio, nije bila u stanju da nađe posao i radi. Mogla je sama da se okupa i obuče, ide u kratke šetnje, ali to je bilo sve. Da bi dovoljno ojačala da nađe posao, bile su potrebne nedelje fizičkog teranja sebe, ignorisanja protesta njenih grudnih mišića koji nisu želeli *ništa* da rade.

Vodila ju je potreba da pobegne i to ne zbog zakonskih problema. Njena sposobnost da laže ispoljila se u slučaju nužde i prebrodila je intervju s detektivom Aransom. Kada se odlučila za prezime - Pirson, u čast gospođe Pirson ljubaznog pogleda iz banke u Grisomu - ostatak je bio lak. Za najveći deo je rekla istinu. Kupila je automobil u Nju Džersiju i nije se zamarala time da ga tamo registruje jer je odlazila tog dana, selila se ovamo i shvatila da će sačekati dok se smesti i ne sazna svoju adresu pre nego što se prijavi za tablice Kolorada.

U redu, dakle to nije bilo sasvim tačno. Mogao je da navaljuje u tom pogledu jer nije imala ni vozačku dozvolu; bilo je mnogo faktora koji su imali ulogu u njegovoj odluci da odustane. Prvo i pre svega, nigde nije prijavljeno da je automobil ukraden. Drugo, dok je bila pod lekovima pitala je za svoj laptop, ali nikakav laptop nije pronađen, što je otvorilo mogućnost da su joj stvari ukradene. Neki muškarac je pozvao 911, ali nikog nije bilo tamo kada je stigla ekipa hitne pomoći, pa je nepoznati muškarac lako mogao da uzme njene stvari. Takođe, doživela je užasavajuću saobraćajnu nesreću i njeno preživljavanje nije bilo ništa manje nego čudo, pa detektiv nije bio potaknut da se raspravlja. Kada mu je dala prezime, a letimičnom proverom nisu iskrsele nikakve prijave, smatrao je da je sve u redu.

Ne, ono što ju je zaista prestrašilo bilo je da je neko platio njen račun u banci - i račun doktora Mičama. I anesteziologov i radiologov i svakog drugog „-ologa" uključenog u njen slučaj. Kada je doktora Mičama zasula pitanjima, slegnuo je ramenima. - Uplata je stigla u vidu overenog čeka. Ne znam ko ga je poslao. Koverat je bačen u đubre, pa ne mogu da vam kažem ni odakle je poslat.

Endi je pretpostavljala da je neko, iz čistog milosrđa, mogao biti dirnut kratkim pominjanjem njene nesreće u novinama, ali priča nikada nije tretirana kao vredna velikog interesovanja, očigledno jer je preživela i nije imala amneziju.

Nije bilo nikakvih javnih fondova za priloge, a da se neko i potrudio da pita, rekla bi im da može da plati račune - korišćenjem Rafaelovog novca, naravno, ali to joj uopšte nije smetalo. To je upozorilo da je neko, iznebuha, anonimno potrošio veliku lovu.

Nije imala pojma ko bi taj neko mogao biti, ali se plašila da je on, ili ona, nekako znao ko je ona zapravo. Instinkt joj je govorio da što brže napusti Denver, pa je to i uradila.

Kupila je drugi polovni automobil, krenula na severoistok međudržavnim putem prema Nebraski i zamenila taj automobil za drugi čim je prešla granicu. Prelaziti automobilom velika rastojanja bio je izazov jer se lako umarala, ali je nastavila da se neprekidno kreće ka istoku dok nije stigla u Kansas Siti. Tri međudržavna puta su se sustizala u oblasti Kansas Sitija, što joj je davalo mnogo mogućnosti ako bi morala da krene dalje. Sviđao joj se taj kraj i nekako je uspela da dobije posao kod Glena. Potrošila je i gotovinu potrebnu za nova dokumenta, za Andreu Pirson, pa je sada imala ispravnu vozačku dozvolu na to ime - dobro, ispravnu koliko je to moguće ako je ime na njoj lažno. Njen crveni ford eksplorer iz 2003. godine bio je propisno registrovan na nju, imala je osiguranje za njega i sve ostalo.

Iznajmila je polovinu kuće u prljavom i oronulom susedstvu i zapravo živela od onoga što je zarađivala kod Glena.

Nakon što je potrošila veći deo života pokušavajući da dostigne sav luksuz koji je mogla, bila je čudnovato zadovoljna svojim životom u tri omalene sobe u kući sa ulegnutim krovom. Barem se stanari u drugoj polovini kuće nisu drogirali. Sama pomisao na vreme koje je provela s Rafaelom terala ju je da se oseća prljavo.

Međutim, i dalje je imala dva miliona, ili veći deo tog novca, koji se nalazio u banci. Razmišljala je da napiše jedan ček s visokim iznosom i da ga u dobrotvorne svrhe ili tako nešto, samo da bi se oslobodila novca, ali izgledalo je da to nije mogla tek tako da uradi. Šta ako je to pogrešno? Nije bila sigurna kako bi davanje novca u dobrotvorne svrhe moglo biti pogrešno, ali šta ako to nije bilo ono što je trebalo da uradi s tim novcem? Šta ako je postojala neka druga svrha za koju je trebalo da ga da, ako bi mogla da shvati koja je to svrha? Američko udruženje za rak, možda. Ili Bolnica Sveti Juda. Bilo je mnogo sjajnih organizacija kojima bi novac koristio, ali nije mogla da pronađe način da prevaziđe ovu čudnu paralizu u donošenju odluka.

Nije znala šta nije u redu s njom, sem ako to nije reakcija na traumu. Doktor Mičam joj je dao neku literaturu o tome i očigledno su ljudi koji su imali operaciju srca često nakon toga prolazili kroz isti emotivni preokret. Pošto je njen slučaj bio toliko ekstreman, verovatno bi trebalo da očekuje neke poteškoće u rešavanju problema. Mogla je da pregura dan, da se izbori s fizičkim zahtevima svog posla, da kupuje namirnice i plaća račune, ali osim toga, želela je da ostatak vremena provodi sklupčana na svom polovnom kauču, umotana u ćebe kako bi joj bilo toplo za vreme naporene srednjozapadne zime, čitajući knjigu iz biblioteke. Odlučivanje koju knjigu da odabere bilo je najteža odluka s kojom je mogla da izađe na kraj.

Kada je njena smena kod Glena bila gotova i kada je napolju zagazila u sneg, poželela je da može da donese odluku da se preseli dalje na jug, ali dovraga, zima će se uskoro završiti.

Proleće je možda blizu, ali je sneg i dalje padao. Noćno nebo je bilo gusta, tamnosiva masa koja je govorila da dolazi još snega. Povukla je debeli vuneni šal nagore da bi prekrila glavu i obmotala krajeve oko vrata da bi se zaštitila od ledenog vetra. Spustivši glavu zbog vetra, gazila je s mukom kroz sneg prema svom crvenom eksploreru.

- Hej, Endi.

Okrenula je glavu i prepoznala je Kesi u ženi koja je izlazila iz kabine *piterbilta*. Veliki dizel-motor je radio jer se dizel teško pali po hladnom vremenu. Bez obzira na to koliko gorivo košta, ta vrsta motora je podrazumevala da se kamion s prikolicom nikada nije gasio tokom vožnje, a dodatno bi morala da plaća za paljenje na kablove, a zatim još da uračuna izgubljeno vreme.

Endi je prigušeno zastenjala. Nije želela da ulazi u raspravu o Kesinoj sreći ili nesreći, ali ako ne ode, delovalo je da drugog izbora nema. Zapravo joj se Kesi na neki način dopadala, pa je zastala i sačekala je.

Kesi se malo okliznula na ledu, a zatim stigla do Endi.

- Hajde, ispratiću te do tvog automobila - rekla je. - Gde je?

- Tamo - rekla je Endi pokazujući na šljunkovito parking mesto sa strane, gde vozila zaposlenih ne smetaju velikim kamionima s prikolicama koji odlaze ili dolaze na stajalište za kamione.

- Videla sam nekog momka kako te posmatra kroz prozor - rekla je Kesi stišavajući glas tako da je samo Endi mogla da je čuje.

Endi se okliznula pre nego što se zaustavila dok su joj otkucaji srca prelazili u galop.

- Momka? Kog momka?

- Samo nastavi da hodaš - rekla je Kesi mirno. - Ne vidim ga sada, ali sam mislila da je bolje da se uverim da si bez problema stigla do svog auta.

Nije znala šta da kaže na to što je neko koga je jedva poznavala skrenuo sa svog puta da bi se uverio da je ona bezbedna.

- Odvešću te do kamiona - uspela je da kaže. - Tako ni ti nećeš biti u opasnosti.

Kesi joj se nasmešila. Bila je visoka žena, mršava i hitra, i iako je visoke potpetice zamenila čizmama, i dalje je bila viša od Endi dobrih dvanaest do petnaest centimetara. - Mi žene moramo paziti jedna na drugu, draga, i ne mislim pritom da ti se nabacujem.

Endi se grohotom nasmejala. Dovoljno često je videla Kesi u akciji da bi znala da nije naginjala na tu stranu. Smesta joj se pažnja vratila na muškarca za koga je Kesi rekla da je posmatrao. - Kako je izgledao - taj momak? Da li si sigurna da je posmatrao mene?

- Svakako, nesumnjivo. Posmatrao te je dobrih pet minuta, idući napred-nazad. Što se tiče toga kako je izgledao, hmm. - Kesi je razmislila o tome. - Visok i u dobroj formi, ali nosio je debeo kaput s podignutom kapuljačom, pa je to otprilike sve što ti mogu reći. Međutim, čak i u kaputu se videlo da nije debeo.

Većina kamiondžija nije imala ono što bi se moglo nazvati „dobrom formom“, ali dovoljno ih je prošlo kroz to stajalište za kamione da momak koji se brinuo o sebi nije bio toliko neuobičajena pojava. Tokom četiri meseca koliko je tu radila, Endi ih je verovatno videla nekoliko stotina koji su odgovarali tom neodređenom opisu. Ali nijedan od njih ne bi stajao na snegu posmatrajući je; svaki bi ušao unutra, naručio šolju kafe, pokušao da razgovara s njom ako je zainteresovan.

Jeza, koja nije imala nikakve veze s vremenom, prošla joj je niz leđa. Neprijatan osećaj koji ju je progonio od Denvera rekao joj je da joj je neko na tragu. Ali ko i zašto? Umrla je. Zar je to što nije zaista ostala mrtva i sahranjena bilo nedovoljno da zametne svoj trag?

Šta ako to ipak nije on? Ko bi drugi mogao da bude?

Neko je znao ko je ona i gde se nalazi.

23.

- Ti bežiš od nekoga, zar ne? - pitala je Kesi kada su stigle do *eksplorera*. - Da li znaš ko je taj momak?

- Bože, nadam se da ne - promrmljala je Endi, otključavajući i otvarajući vrata. Unutrašnje svetlo se upalilo i obe su proverile zadnje sedišta i gepek. Oba su bila prazna. - Mislila sam da sam mu umakla.

- U ovo vreme i u ovim godinama, srce, teško je otresti se nekoga ko je rešio da te nađe. Ako ima broj tvog socijalnog osiguranja, može da te nađe bilo gde.

- Nema - rekla je Endi, sigurna u to. Možda ima njen stari broj socijalnog osiguranja, ali nikako nije mogao da ima novi. Pored toga, Glen nije prijavljivao njenu zaradu poreskoj službi, pa i da je koristila stari broj, ništa ne bi bilo prijavljeno preko njega. Počela je da šeta oko *eksplorera*, tražeći tragove u snegu koji bi joj rekli da li je neko bio pored ili ispod vozila.

- Ne zaboravi na telefonsku evidenciju - nastavila je Kesi.

- Kada zoveš kući, može da pristupi evidenciji poziva tvojih roditelja i da te prati na taj način.

- Nemam porodicu. Nisam zvala nikoga od starih prijatelja. - Nije ih ni imala, sem ukoliko se ne bi vratila do srednje škole. Kada je izgubila bebu, okrenula je leđa svim emotivnim vezama koje je do tada imala, ne želeći da ikada više nešto oseti. Sve što je želela bilo je da zaboravi, da ode i da se nikada ne osvrne, jer je osvrnati se unazad značilo sećati se parališućeg bola. Nije mogla ponovo da prolazi kroz to, nikada više.

Završila je krug oko forda - sneg je bio netaknut. Kada je sela za volan, Kesi je obišla automobil da bi sela u suvozačko sedišta. - Dakle, možda imaš obožavaoca - rekla je Endi. - Da li je neko flertovao s tobom?

- Ko ima vremena da to primeti? Padamo s nogu. Sem ako me neko ne uštine ili ne pljesne po zadnjici, i ne pogledam ih u lice.

- Da, videla sam „da ih pogledaš u lice“ jedanput ili dvaput. Mislila sam da će se jedan skot onesvestiti. Šta si mu rekla?

Znala je tačno na koji incident je Kesi mislila jer mora da su njene oči i glas telegrafisale vozaču apsolutnu ozbiljnost, pa je pobeleo kao kreč. - Rekla sam mu da ću mu zabosti viljušku u klikere ako me još jednom pipne.

Stara Endi - Drea - Andrea... dođavola, više nije znala ko je... pravila bi se da ne primećuje štipanje ili pljeskanje. Bila bi slatka i blago rasejana da ne bi izazvala probleme, ali u sebi bila prepuna besa i prezira što niko ne shvata da se u vezi sa svim pretvara. To što je preživela kliničku smrt promenilo ju je naviše

načina, jer sada nije mogla da glumi da je slatka i prazna. Zakopala je svoj temperament pre mnogo godina, ali u proteklih nekoliko meseci on je prokopao put do površine, rešen da tu ostane.

Kesi je zabacila glavu i nasmejala se uz odobravanje. - Iznenadena sam što ništa nije rekao Glenu.

- Rekao je. Glen mu je kazao da drži svoje jebene ruke dalje od konobarica ako ne želi da mu se jaja provetre. - Endi se nasmejala prisećajući se. To joj se najviše sviđalo kod Glena. Neki momci bi bili kreteni i rekli bi konobaricama da to istrpe, da ne žele da izgube mušterije, ali ne i Glen. Jedna od njegovih kćeri je zarađivala za koledž tako što je radila u restoranu, stoga je on drugačije gledao na ono što su konobarice ponekad podnosile.

Dok je Endi pažljivo upravljala fordovim između dugih redova kamiona koji su tutnjali u pravcu Kesinog kamiona s prikolicom, Kesi je pročistila grlo a zatim rekla oklevajući: - Ono što si kazala o boljim odlukama, na šta si mislila?

- Male stvari. Recimo, da možda umesto kupovanja bleštave narukvice koja ti se sviđa staviš novac na račun za štednju s kamatom ili na oročenu štednju. - Kesi je volela nakit. Nijedan komad joj nije bio skup - verovatno je većinu plaćala nekoliko stotina dolara - ali volela je da nosi *mного* nakita.

- Ne trošim toliko puno... - počela je Kesi.

Endi je došla do kamiona i zaustavila auto. - Nagomilava se. - Prešla je iskusnim okom preko nakita koji je mogla da vidi: minđuše, nekoliko velikih prstenova, četiri ili pet narukvica. - Ono što imaš na sebi koštalo te je otprilike tri hiljade dolara. To su tri hiljade dolara koje su mogle biti u banci. Ono što bi trebalo da radiš jeste da uštediš dovoljno da uložiš u dobar investicioni fond.

Kesi je naborala nos. - Bože, to zvuči tako *dosadno*.

- Da, zvuči - složila se Endi. - Dosadno i teško su obično dobri znaci da je to ono što bi trebalo da radiš.

- Biće meni dobro. Dobro zarađujem.

Kesi je ignorisala ono što joj je Endi rekla. Endi bi uglavnom i sama slegnula ramenima i ostavila to kako jeste, ali Kesi je večeras skrenula sa svog puta da bi joj pomogla pa je ta usluga preokrenula stvari.

-Jedan sudar će te uništiti - saopštila joj je glasom koji je postao nekako dalek, kao što se ponekad dešavalo. - Bićeš povređena, bez plate otprilike šest meseci. Imaš osiguranje za kamion, ali nećeš moći da radiš i izgubićeš kuću. Posle toga sve ide nizbrdo. Nisam se šalila u vezi s hranom za mačke.

Kesi se sledila držeći ruku na ručki od vrata. Pri svetlosti koja je dopirala s komandne table, na licu joj se odjednom videlo koliko ima godina, i više od toga; video se strah. - Ti vidiš nešto. Ti stvarno vidiš nešto, zar ne?

Endi nije želela da se upušta u to da li „vidi“ stvari ili ne, pa nije odgovorila na pitanje. Ono što će upravo reći bilo je zdravorazumski. - Još jedna

stvar: počni više da poštuješ sebe i prestani da se zabavljaš s gubitnicima. Jedan od njih će ti preneti veneričnu bolest. - Okrenula se licem prema ženi. - Pametna si, uspešna si. Trebalo bi da se tako i ponašaš jer će te to što praviš gluposti sprečiti da budeš još uspešnija. Veruj mi, ja sam stručnjak za pravljenje gluposti.

- A jedna od njih je ovaj tip od koga bežiš?

- On je na vrhu liste. - Dokaz njene gluposti, mislila je Endi, bila je da su joj se u trenucima neopreza vraćale scene onog poslepodneva s njim, a bol bi je skoro obarao na kolena, iako je on bio unajmljeni ubica i bez sumnje bi pucao u nju da mu nije prištedela trud time što je doživela nesreću. Bila je dovoljno glupa da bi zaista bilo kud otišla s njim, samo da je prozborio reč. Bila je dovoljno glupa da je, čak i sada, njen strah od njega bio pomešan sa žudnjom koja joj se urezivala u srce.

Međutim, nije bila toliko glupa da bi poverovala da bi bila i dalje živa da ju je on pronašao. Nasmejala se od olakšanja kada je to shvatila. - Nije bio on - rekla je. - Mislim onaj što me posmatrao.

Kesi je izvila obrve. - Da? Kako znaš?

-Još uvek sam živa. - Nasmejala se suvo sopstvenom strahu. Da je pronašao, ne bi preživela šetnju preko parkinga, bez obzira na to da li je Kesi bila s njom.

- Sveca mu! Misliš, pokušava da te *ubije!* - Kesi je iskolačila oči, glas joj je postao piskutav.

- To je ono što on radi i veoma je dobar u tome. Naljutila sam neke loše momke - objasnila je.

- Sveca mu! - ponovo je rekla Kesi. - Pa pretpostavljam, ako pokušavaju da te ubiju! I ti misliš da ja donosim glupe odluke?

- Rekla sam ti da sam stručnjak u tome. - Dobovala je prstima po volanu, osećajući iznenada potrebu da se poveri Kesi, nekome. Bila je sama od petnaeste godine, ne fizički sama već mentalno i emotivno izolovana, a sem doktora Mičama niko nije znao za njeno iskustvo sa smrću. S druge strane, nije mogla otvoreno da priča o tome; to bi bilo kao da se javno skinula gola, a nije želela da ono što joj se desilo postane opšte poznato. Odlučila se za kraću verziju celog događaja.

- Imala sam iskustvo bliske smrti pre nekog vremena - rekla je. - Recimo da sam videla svetlost na više načina.

- Bliske smrti? Misliš na ono s tunelom i mrtvim prijateljima i porodicom koji te pozdravljaju, tu vrstu bliske smrti? - Kesin ton je bio nestrpljiv, radoznao, kao i način na koji se okrenula prema Endi, nekako puna nade.

Većina ljudi je bila gladna toga, shvatila je, saznanja o dokazu da se životi nisu završavali sa smrću, da su se nekako nastavljali. Želeli su da veruju da su njihovi voljeni još uvek živi, negde, zdravi i srećni. Možda *ne bi* poverovali,

možda bi odbili sve što ne mogu da čuju i dodirnu i vide, ali bili bi veoma srećni da se dokaže da nisu u pravu. Nije mogla da dokaže ništa; mogla je da kaže šta je iskusila, šta je videla, ali da to *dokaže*? Nemoguće.

- Nisam videla tunel. - Kesino lice se sneveselilo i Endi je morala da se nasmeje. - Ali je postojala svetlost, najlepša svetlost koju možeš da zamisliš. Ne mogu da je opišem. I bio je... anđeo. Mislim da je bio anđeo. Onda sam bila na najlepšem mestu koje sam ikada videla. Svetlost je bila jasna i meka i nekako svetlucava, a boje su bile toliko jake i jarke da te teraju da poželiš da samo legneš u travu i sve upiješ. - Njen sanjiv glas je na trenutak iščezao dok je odlutala, prisećajući se; onda se trgla, i mentalno i fizički.

- Želim da se vratim tamo - rekla je čvrsto - i shvatila sam da moram da se promenim ako želim da uspem.

- Ali već si bila tamo - ukazala je Kesi, zbunjeno. - Zašto bi morala da se menjaš?

- Jer nije trebalo da budem tamo. To je bilo privremeno, da bih stekla neku vrstu... uvida, pretpostavljam. Onda su glasali da mi dozvole da dobijem drugu priliku, ali ako ovu zajebem, to je to, nema više prilika.

- Auu. Auu. To je teško sranje. - Kesi se zamislila nad tim za trenutak, možda je čak razmišljala o sopstvenom životu i nekim promenama koje je mogla da napravi. Stavila je ruku na ručku vrata. - Pretpostavljam da to *natera* čoveka da ponovo razmisli o nekim stvarima, zar ne? Oklevala je još jedan trenutak, zatim odmahнула glavom i otvorila vrata. - Mogla bih da pričam do sutra, postavljam ti pitanja, ali moram da stignem kući. Ti se pazi. Bez obzira na to da li je momak kog sam videla onaj koji te juri, i dalje bi trebalo da budeš pažljiva jer te *jeste* posmatrao. To znam zasigurno. Bilo je nekako jezivo.

- Biću posebno pažljiva - obećala je Endi, i biće. Da bude ponovo ubijena nije bila jedina loša stvar koja je mogla zadesiti. Sada je čak možda pomalo priželjkivala smrt, kada bi bila sigurna da se dovoljno promenila ili zaradila dovoljno poena, ili šta god. Ali nije želela da bude silovana, nije želela da bude opljačkana, nije želela gomilu toga, pa će svakako biti pažljiva.

Nakon što je Kesi izašla, Endi je čekala dok se njena potencijalna prijateljica nije bezbedno popela u svoj kamion, a zatim se odvezla kući. Previše oprezna, gledala je da li se čini da je neki automobil prati, ali saobraćaj nije bio gust ovako kasno po snežnoj večeri petkom i većim delom puta nije bilo nikog iza nje.

Kada je stigla kući, nalet adrenalina usled straha je oslabio i zevala je od iscrpljenosti. Svetlo na tremu je bilo upaljeno, baš onako kako ga je ostavila, snop žute svetlosti dobrodošlice u ledenoj tami. Na uglu se nalazila ulična rasveta, ali je drveće blokiralo veći deo osvetljenja iz njene kuće i mrzela je da dolazi kući po mraku. Uvek je ostavljala uključenu i malu lampu, da bi izgledalo kao da je neko tu.

Stan nije imao garažu, čak ni pokriveno parking mesto, pa je parkirala pored trema i priljubila kaput i šal uz sebe pre nego što je izašla iz forda. Sneg joj je istog trenutka uleteo u cipele; ovde je bio dublji nego pored auto-puta, neporemećen stotinama kamiona koji su pravili buku. Uzdahnuvši kada joj je ledena vlaga dotakla već hladna stopala, otključala je vrata i kliznula u toplotu svog pohabanog utočišta.

Stigla je bezbedno kući. Sa svog parking mesta, dole niz ulicu, Sajmon ju je posmatrao kako ulazi. Čekao je tu od kada je onaj vozač kamiona opazio da je posmatra. Vozaču se nije posrećilo, ne s kapuljačom njegovog teškog krznenog kaputa koju je stavio, ali se ipak sklonio.

Pazio je na Dreu - sada je bila Endi - od kada je napustila bolnicu. Uradio je što je mogao, platio je sve njene bolničke račune, i neko vreme je ostao u blizini za slučaj da joj zatreba pomoć oko bilo čega, ali bi ga samo strašne okolnosti primorale da se pojavi. Isuviše ga se plašila; nije mogao da predvidi šta bi uradila kada bi ga videla.

Kada je napustila Denver, pratio je. Kada je kontaktirala s nekim da bi dobila nova dokumenta, olakšao joj je put - prvo, jer je na taj način imao informaciju iznutra o njenom novom imenu i broju socijalnog osiguranja, i drugo, jer mu se nije dopao skot s kojim je stupila u kontakt. Postarao se da je ne pokradu i da tip zna da nije bez zaštite.

Nabavila je i novi mobilni telefon, a jedino što je zaista rizikovao, čim se smestila, bilo je da provali u njen stan i instalira GPS lokator u telefon. Imao je jedan i u eksploreru, ali bi broj telefona verovatno zadržala, čak i ako bi prodala eksplorer.

Posle toga, ostavio ju je na miru. Otprilike jednom mesečno je proveravao kako je, samo da bi se uverio da je dobro, i pratio situaciju kako bi bio siguran da Salinas slučajno nije saznao da je još uvek živa, ali to je bilo sve.

Pokrenuo je automobil i bez žurbe se udaljio od ivičnjaka. Ako je i čula da se motor upalio, prošlo je dovoljno vremena da ne pomisli da je neko sedeo u automobilu kraj ivičnjaka kada je skrenula na prilazni put.

Izgledala je dobro, razmišljao je, mnogo bolje nego pre nekoliko meseci. Kada je tek otpuštena iz bolnice, bila je toliko slaba da se našao u iskušenju da je kidnapuje na ulici, samo da bi je sprečio da vozi. Bila je mršava kao leš i bleđa kao duh. Isprva je uspevala da vozi možda pola sata, a potom bi se umorila i bila primorana da se zaustavi u najbližem motelu. Ponekad bi prošlo više od jednog dana pre nego što bi se ponovo osmelila, zbog čega se plašio da je sve to vreme bila bez hrane.

Nekoliko puta je razmišljao da joj naruči picu na kućnu adresu, ali to bi je ozbiljno preplašilo. Uzdržao se i posmatrao, nadajući se da će stići tamo kud ide i smestiti se pre nego što je snaga potpuno izda.

Uspela je da dođe do Kanzas Sitija; nije znao da li je to sve vreme bilo njeno odredište ili je stigla dovoljno daleko i odlučila da se malo odmori, a onda i da ostane. Kada je iznajmila tu malu pacovsku rupu, odahnuo je od olakšanja.

Kilogrami koje je nabacila dobro su joj stajali; bila je teža sada nego što je bila čak i u Njujorku, ali tada je ionako bila previše mršava, i kilogrami koje je izgubila posle nesreće bili su gubitak koji nije mogla da dozvoli sebi. Posmatrao ju je dok obavlja posao, znao je da neprestano radi, ali je zarađivala dovoljno da ima za hranu i na rukama su joj se videli mišići koje je stekla noseći teške poslužavnike ceo dan.

Imala je dva miliona dolara u banci u Grisomu, a živela je u kraju koji je bio samo na centimetar od toga da se okarakteriše kao sirotinjski i radila je kao konobarica. Ironija je bila da se nije pitao zašto; znao je zašto ne upotrebljava novac.

Salinas je ponovo kontaktirao s njim, pa je shvatio da je vreme za sledeće ubistvo, u kakvoj god šemi da je Salinas bio. Nije odgovorio na poziv. Nije prihvatio posao u proteklih sedam meseci, iako se ponekad dokono pitao da li mu je zapisano još jedno ubistvo, jer ga je nerviralo što Salinas i dalje diše.

Razmisliće o tome. U međuvremenu, u Kanzas Sitiju je sve bilo u redu.

24.

- Da li je hrana za pse loša za decu?

Endi se zaustavila i zagledala se u dve žene u separeu. Obe su bile mlade, obučene u farmerke i džempere, kose vezane u konjski rep i sa skoro istovetnim uznemirenim izrazom lica. Nimalo nisu ličile, ali bile su u istoj situaciji: mlade majke, mnogobrojna deca i nemogući rasporedi. To što su bile kod Glena u utorak u tri poslepodne, ukazivalo je na to da su ugrabile malo vremena za sebe dok su deca bila ili u vrtiću ili kod baka.

- Ne obraćajte pažnju na mene - rekla je, bestidno prisluškujući. Konobarice su često slučajno čule mnogo zanimljivih sitnica, ali zbog ove je poželela da se nasmeje.

Jedna od žena je uzela pomfrit i umočila ga u kečap pre nego što je uzdahnula. - Moj najmlađi ima godinu dana. Od kada je prohodao, kad god hranim psa, on dotrči i pokušava da jede njegovu hranu. Držim ga podalje kada mogu, ali čim okrenem leđa, odmah se vrati do činije za psa. Stvarno mu se sviđa *ajems* - završila je bespomoćno.

- Barem nije jeftina marka - rekla je druga žena, sležući ramenima. - Moja deca jedu prljavštinu. Misli pozitivno.

Smeh. Endi je produžila do šanka s poslužavnikom punim prljavih tanjira i pribora za jelo. Televizor montiran na zidu bio je utišan, ali dok je prolazila, jedan od kamiondžija koji su sedeli za dugim šankom rekao je: - Hej, pojačaj televizor. To je vremenska prognoza.

Prebacujući težinu poslužavnika na kuk, Endi je uzela daljinski upravljač i pritisla dugme za zvuk. Razgovor je smesta zamro jer su se svi okrenuli da pogledaju u ekran.

-... Meteorološki zavod je izdao upozorenje o mogućem tornadu do devet posle podne za sledeće okruge u istočnom Kansasu. Ovo upozorenje uključuje i oblast Kansas Sitija. Dinamika ove oluje je impresivna...

Odnela je poslužavnik do prolaza gde su konobarice ostavljale prljavo posuđe koje je skupljalo kuhinjsko osoblje. Nije imala posla sa upozorenjima o tornadu kada je živela u Njujorku, ali sada kada se vratila na Srednji zapad, celokupna procedura joj je brzo postala poznata kao da nikada nije ni otišla. Proleće je bilo dobrodošlo s dužim danima i toplotom; donelo je olakšanje posle velike hladnoće i snega koji je leteo sa zaraćenim vazдушnim masama što jure napred-nazad. Još prošle nedelje je palo dodatnih desetak centimetara snega. Sada je vreme bilo toplo i vlažno, a ogromni olujni oblaci su se nagomilavali visoko na nebu.

Pratiti vreme bila je navika svakoga na Srednjem zapadu i jugu. - Moguć tornado do devet večeras - dreknula je kuhinjskom osoblju.

- Bože - rekla je druga konobarica, Deniz, brišući ruke pre nego što je posegla u džep za mobilnim telefonom. - Džoša je trebalo da prenoći kod jednog druga. Bolje da se postaram da pusti mačke u kuću pre nego što ode.

- Mačke će biti u redu - rekla je Endi odsutno. - Samo mu kaži da proveri da li je isključio šporet.

- Šporet? Džoša ne kuva... Oh! - Razrogačila je oči kada je shvatila da je Endi nekako odlutala u mislima, što su naučili da je bio signal. Kesi nije držala jezik za zubima, već je ispričala nekima svojim drugarima vozačima o Endinom iskustvu bliske smrti, a neki od tih drugara su pitali druge konobarice o tome, i mada su je neke od njih i ranije smatrale pomalo medijumom, sada su *zaista* obraćale pažnju na ono što kaže.

Deniz je besno pritiskala dugmiće na mobilnom telefonu. - Govorna pošta! - promrmljala je iznervirano. Umesto da mu ostavi govornu poruku, napisala mu je jednu; tinejdžerima je bilo skoro nemoguće da se odupru čitanju tekstualne poruke, dok su s lakoćom mogli da ignorišu govorne.

Telefon joj je zazvonio za dva minuta. - Ne, nemam instaliranu kameru za špijuniranje kod kuće - rekla je nakon što je saslušala besnog tinejdžera koji je tako glasno kreštao da je Endi mogla da ga čuje na udaljenosti od tri metra. - Ali to je dobra ideja, hvala ti što si mi je dao. Sada odmah idi kući i proveri da li je šporet isključen, je l' me čuješ? Odmah! Džoša, ako kažeš još jednu reč, ne samo što ćeš otići kući već ćeš i *ostati* kod kuće! Da li je to jasno? Možeš da kažeš „da“.

Uz uzdah zadovoljstva, Deniz je prekinula vezu i mahnula Endi. - Hvala. Sada misli da imam kamere za špijuniranje svuda po kući ili da sam vidovita. Kako bilo, razmisliće dvaput pre nego što uradi nešto što ne bi trebalo.

- Drago mi je što mogu da pomognem.

Uz blag drhtaj unutrašnjeg zadovoljstva Endi je shvatila da se oseća dobro. Svidalo joj se što može da pomaže ljudima, čak i sitnicama, iako sprečavanje požara u kuhinji koji je mogao da spali Denizinu kuću verovatno nije bilo sitnica, svakako ne za Deniz. Volela je da radi i plaća svoje račune. Fizički se osećala prokleta dobro, ne samo za nekog ko je bio proboden i umro već bolje nego što se osećala godinama. Bila je aktivna, imala je dovoljno da jede, dobro je spavala. Kada bi bila spremna da upotrebi ta dva miliona, pa dobro, život bi joj bio bolji, ali savest joj ne bi dopustila da to učini.

Ko god je rekao da novac kvari ljude, pogrešio je. Novac je u redu; novac je dobar. Imati ga je mnogo bolje nego nemati ga. Kvarenje potekne od ljudi, ne od samog novca. Volela bi da iskoristi makar deo od ta dva miliona da kupi sebi lepu kuću i nov automobil, ali svaki put kada bi bila na pola puta da nagovori

sebe da to uradi, neki unutrašnji pakosni glasić bi rekao „Ne, ne možeš to da uradiš.”

Ali novac je ležao na njenom računu u banci, iskušavajući je svakog dana, i znala je da ga se mora osloboditi pre nego što je uhvati trenutak slabosti, kada pakosni unutrašnji glasić ode na pauzu za kafu ili tako nešto. Samo je želela da se jednom desi da ono što hoće da uradi i ono što je ispravno budu ista stvar.

Oh, dobro. Još uvek je imala svoj nakit i nije ga ukrala, zato ne bi trebalo da bude problem da ga proda i upotrebi novac. Iznos ne bi bio ni blizu dva miliona dolara, ali bi i dalje imala rezervu sem ako joj unutrašnji glasić ne bi rekao da nadoknadi ono što je iskoristila od dva miliona, što bi je dovelo u nepopravljivo lošu situaciju.

Oluja je zatutnjala u vazduhu oko pet popodne; to je obično bilo vreme gužve na stajalištu za kamione kad su se ljudi vraćali s posla. Snažan pljusak ih je zadržao u automobilima, kako napreduju duž auto-puteva i regionalnih drumova. Zaustaviti se možda bi bio bolji izbor, ali niko nije želeo da izađe i natopi se. Čak su i veliki kamioni s prikolicama nastavljali da prolaze. Mušterije koje su već bile na stajalištu za kamione ostale su tu gde jesu, zabavljajući se poslednjom šoljom kafe ili odlučujući da ipak pojedu parče pite, ali sve u svemu, kuhinjsko osoblje i konobarice imali su vremena da zajedno odahnu.

Posao je i dalje išao slabo. Oluja je u naletima marširala gradom i mada su izbegli opasnost tornada, to nevreme je bilo zadivljujuće. Ogromne munje bleštale su nebom, a pravolinijski vetar je oduvao đubre preko parkinga kao rakete. Endi je oduvek volela oluje na neki način, pa je, kada je mogla, stajala kraj prozora i posmatrala.

Pred mrak su naleti oslabili, a kiša se stišala i posao je malo krenuo. Majka priroda ipak nije završila s vatrometom; poslednji talas oluje marširao je gradom, pružajući još malo drame, mada ovaj nalet nije bio ni približno toliko jak kao što su bili raniji. Jedna posebno lepa i dugotrajna munja osvetlila je nebo i Endi je automatski pogledala kroz prozor.

Da je čovek hodao ka restoranu ne bi obratila pažnju na njega. Ali nije hodao; samo je stajao nepokretan kao stena, dok su munje sevale oko njega. Nije mogla da razazna nijednu crtu njegovog lica, nosio je dugačku kabanicu i bio je samo taman obris, ali joj je želudac poskočio a disanje se zaustavilo, i *znala* je. Tako je reagovala na jednog čoveka, i samo na tog jednog čoveka.

Naterala se da se okrene od prozora kao da nije videla ništa neuobičajeno. Želela je da pobegne vrišteći, ali dozvoliti sebi da se uspaniči bilo je poslednja stvar koju je trebalo da uradi; vidi šta se dogodilo ranije.

Način na koji je samo stajao tamo, zureći unutra, podsetio ju je na to kako je Kesi opisala muškarca koga je videla prošlog meseca. Posmatrao je još tada? Koliko dugo je znao gde je? Najmanje mesec dana, bila je sigurna. Pa šta je onda čekao? Zašto nije krenuo u akciju?

Nije shvatala šta je radio. Možda se igrao njome kao mačka s mišem. Možda je igrao neku igru, čekao da vidi koliko dugo će joj trebati da ga primeti. Ako bi pobjegla, to bi ga podstaklo da izbací kandže.

Kada je sledeća munja sevnula, nije mogla da spreči sebe da se brzo okrene i pogleda kroz prozor, ali je tamna figura nestala. Niko nije stajao napolju i posmatrao je kroz kišu, skoro izazivajući grom da ga udari. Skoro bi pomislila da joj se priviđaju stvari - skoro, da nije bilo činjenice da ga je Kesi videla i načina na koji su joj se nervi zgrčili a želudac poskakivao.

Naterala se da završi smenu, naterala se da prima narudžbine, puni šolje i čaše, čisti ostatke hrane. Dok je to radila, mislila je o tome šta je značilo njegovo pojavljivanje i suočila se s nekim činjenicama koje je izbegavala proteklih osam meseci.

Kada joj se smena završila, potražila je Glena, koji je radio duže od svih njih. Do dobrih kuvara koji su brzo pripremali i servirali hranu teško se dolazilo, a Glen nije želeo da zaposli nekog ko je bio samo adekvatan; isuviše se posvećivao poslu za tako nešto. Ako nije mogao da nađe još dva kuvara koji su zadovoljavali tražene standarde, onda je on radio dve smene ne žaleći se.

- Moram da razgovaram s tobom - rekla je dok je skidala kecelju i bacala je u korpu za veš. - Nasamo, ako možeš da odvojiš minut.

- Da li izgledam kao da mogu da izdvojim minut? - promumlao je, dok mu je debelo lice sijalo od znoja.

Bacio je stručan pogled na dva listića s narudžbinama, zakačena štipaljka o kanap ispred njega. - Za ove dve neće biti potrebno više od minuta, pa ohladi motore do tada. Idi sačekaj u mojoj kancelariji.

Otišla je u njegovu kancelariju i utonula u jednu od stolica s pravim naslonom, uzdišući od olakšanja kada je stopala oslobodila svoje težine. Protegla je noge i savila stopala ka sebi koliko god je mogla, osećajući istežanje u Ahilovim tetivama dok su joj se noge opuštale. Zatim je zarotirala zglobove, a onda ramena i vrat. Bože, bila je umorna; umorna od bežanja, umorna od gledanja preko ramena, a postojao je samo jedan način da bude zaista slobodna.

Glen je žurno došao u kancelariju i zatvorio vrata. - U redu, šta se dešava?

- Videla sam jednog čoveka na parkingu večeras - rekla je, prelazeći odmah na stvar. - On me lovi već skoro godinu dana i sada me je ponovo pronašao. Moram da odem.

Glenovo lice se zajapurilo. - Pokaži mi ga i ja ću se postarati da ti nikada više ne dosađuje - zarežao je.

- Ne možeš me zaštititi od njega - rekla je nežno. - Mislim da ni čuvari koji bi radili ceo dan i noć ne bi uspeli da ga zaustave. Jedino što mogu da uradim jeste da budem korak ispred njega.

- Da li si išla u policiju?

- Glene, znaš da zabrane nisu vredne papira na kome su napisane - progundala je. - Ako ga uhvate da narušava zabranu, onda je to prekršaj ili nešto tako, ne znam pravi izraz, ali ona nikada nikoga nije sprečila da uradi nešto što zaista želi.

Prežvakavao je realnost onoga što je rekla, gledajući mrgodno kada je konačno priznao da je u pravu. - Prokletstvo, ne želim da te izgubim. Postala si dobra konobarica. A i zabavljaš nas ovde. Imaš li ideju kuda ćeš?

Endi je trebalo minut da pređe preko toga da pruža zabavu, iako je pretpostavljala da ga je donekle uveselila njena pretnja da nabode jaja nekog tipa na ražanj. - Ne, voziću se dok ne nađem neko mesto gde ću se osećati bezbedno. Otrešću ga se na neko vreme, ali on zna kako da pronađe ljude.

- Znala je tačno kuda će otići, ali je bilo bolje da Glen ostane u neznanju.

Podigao se iz stolice i otišao do elektronskog sefa iza stola. Zaklonivši svojom masom brojčanik, ukucao je brojeve; čuo se zvuk zujanja, a zatim klik kada su se vrata otvorila.

- Ovde je ono što ti dugujem - rekao je, izbrojavši malo gotovine od dnevnog pazara. - Vozi pažljivo i želim ti sreću.

- Ponovo je pocrveneo, a zatim se nagnuo i brzo je poljubio u obraz. - Ti si dobra žena, Endi. Ako ikada poželiš da se vratiš, posao te čeka.

Endi se nasmešila i impulsivno ga zagrlila kratko i nežno, a zatim zaustavila suze žmirkanjem. - Setiću se toga. I ti se pazi. - Ustuknula je iznenada, pogled joj je odlutao dok je gledala u njega i kroz njega. - Moraš da promeniš navike izlanula se. - Prestani da podižeš gotovinu noću sa aparata kada se vraćaš kući.

- Pa dobro, dovraga, kada onda da je podignem? - pitao je razdražljivo. - Banka mi je na putu do kuće i nemam baš mnogo vremena...

- Nađi vreme. I koristi drugu filijalu sledećih nekoliko nedelja.

Zinuo je, a onda je stisnuo usne u namrgođenu liniju. - Da li imaš jednu od tih vizija? - pitao je sumnjičavo.

- Nemam vizije - porekla je tonom razdražljivim kao što je bio i njegov. - To je zdrav razum. Rizikuješ odlazeći do aparata za podizanje novca u istoj filijali svake večeri, i znaš to. Donosi bolje odluke i neće te upucati.

Zapravo joj je došla pomisao da će zadobiti udarac u glavu i imati kontuziju, ali je biti upucan zvučalo mnogo dramatičnije i ozbiljnije, pa će je možda poslušati. I dalje je izgledao tvrdoglavo, pa je promrmljala: - Dobro, samo napred i budi svojeglav i glup - i napustila njegovu kancelariju pre nego što je počela da plače. Zaista joj je bila draga ta tvrdoglava budala, i mrzela je pomisao na to da bi nešto moglo da mu se desi, ali na kraju krajeva, to je njegova odluka, a ne njena.

Imala je dovoljno svojih velikih odluka kojima je trebalo da se pozabavi, mislila je dok je s mukom koračala ka eksploreru. Ostale konobarice iz druge smene odlazile su u isto vreme, pa nije bila sama i pretpostavljala je da je tako bezbedna, koliko je to bilo moguće. Otišao je. Kao što je osećala njegovo prisustvo, tako je osećala i njegovo odsustvo. Nije znao da ga je videla, mačka je otišla da dremne, sigurna da će miš ostati u svojoj rupi.

Osećala se čudno... mirno, sada kada je odlučila šta će. Prva stvar koju će uraditi - pobrinuće se da nestanu ta dva miliona dolara, jer ako bi bila ubijena pre nego što uradi nešto, tada novac ne bi nikome koristio. *Svetom Judi* bi uvek dobro došao novac, a i pomogla bi bolesnoj deci. Eto. Odluka je doneta. Bilo je toliko lako da se pitala zašto se toliko dugo rvala s tim problemom.

Njen drugi zaključak je bio da nikada ne bi bila slobodna dokle god je Rafael živ. Zadržao bi ubicu da je lovi, a u međuvremenu bi nastavio da unosi drogu u zemlju, uništavajući živote, ubijajući ljude, zgrćuću pritom mnogo novca. Nije mogla da mu dozvoli da nastavi.

Bila je kukavica kada je živela s njim, starajući se da se nikada ne zagleda dovoljno duboko kako bi našla dokaze koji bi mogli da se upotrebe protiv njega, namerno ignorišući prilike koje je imala da otkrije više o onome što je radio. Nije želela da zna, a kao rezultat toga nije imala podatke koje bi mogla odneti FBI-ju i koji bi doveli do hapšenja. Rafael je ionako imao novac da se bori protiv pravnog sistema; čak i da ga optuže, mogao bi dugo da oteže slučaj na sudu.

Ali ona ga je poznavala, poznavala je svirepost koju je krio ispod tri hiljade dolara vrednih odela i frizure poznatog stiliste. Poznavala je njegov ego i pravila sveta u kome je živeo. Kada bi je zaista video, kada bi znao da je živa i njemu pred nosom, to bi ga izludelo. Možda bi izgubio svaki osećaj za oprez, jer njegov mačizam mu ne bi dozvolio da je pusti na miru. Ništa ga ne bi zaustavilo da je ubije.

FBI bi možda mogao da joj obezbedi zaštitu. Nadala se da je tako, ali uz osećaj fatalizma, prihvatila je i da možda ne bi bilo tako. Ipak, na ovaj ili onaj način, morala je da uradi što je u njenoj moći da zaustavi Rafaela, da mu razbije posao. *To* bi, onda, bila vrednost njenog novog života - a cena bi mogla biti upravo njen život.

25.

Isprva je mislio da ga nije videla. Tačnije, znao je da ga je videla, ali je mislio da ga nije prepoznala. Smesta je otišao u automobil, psujući sebe zato što je bio toliko prokleta glup da stoji napolju, znajući da bi ga sevanje munja svakog trenutka moglo otkriti. Međutim, osećao se primoranim da je posmatra, i na kraju je iskušenje bilo isuviše snažno; smejala se, a on je shvatio koliko je želeo da ponovo čuje njen melodičan smeh. Stoga je stajao tamo oko minut, i sledeća stvar koje je bio svestan bila je da je munja osvetlila noć, a ona se okrenula da pogleda kroz prozor.

Parking je bio osvetljen, ali je delovalo da kiša upija mnogo svetlosti i on se parkirao u dubokoj senci između dva kamiona s prikolicama, u delu koji su obično koristile samo kamiondžije. Ipak, i dalje je mogao videti kroz prozor; to i senka bili su razlozi što je izabrao to mesto. Spustio je nekoliko prozora taman toliko da pusti unutra svež vazduh i spreči da se prednje staklo zamagli, a onda je sedeo u mraku i posmatrao, čekajući da li će pobeći, ali se ona vratila poslu i nakratko je pustio sebe da misli da ga nije prepoznala. Onda se njegov instinkt umešao; da li je želeo toliko da rizikuje? Odgovor je bilo jasno ne.

Nije želeo da ona ikada sazna da je posmatra, da pazi na nju. Užasavala ga se, s dobrim razlogom. Jedino što nije želeo da uradi bilo je da je ponovo preplaši ili da joj nanese još bola. Sada, mislio je, verovatno nema izbora. Morao je da je vidi, kaže joj da nema razloga da ga se plaši pre nego što ponovo pobegne.

Nije mogla da pobegne od njega, sem ukoliko ne bi istovremeno bacila telefon i automobil u more, a on ne bi mogao da joj uđe u trag, što je bilo malo verovatno. Međutim, ona se istrošila bežeći, a nije dozvoljavala sebi da se igde smesti. Drei je bilo potrebno da se sredi: bio joj je potreban dom, prijatelji, život u kome će se osećati bezbedno i normalno. Nije želeo da ona živi u strahu; niti da misli kako mora da beži da bi spasla život.

Šta bi uradila, kada izađe s posla? Da li bi odmah pobegla kao zec ili bi nastavila da se ponaša kao da ga nije videla, nadajući se da će ga prevariti da bi mu pažnja popustila? Za drugi izbor bi bili potrebni čelični živci, ali se ranije uspaničila i doživela nesreću. Nije mogao da dozvoli sebi da zaboravi, ikada, koliko je oštromna. Učila je iz svojih grešaka i ne bi dvaput uradila istu stvar.

Kladio se da bi otišla kući. Verovatno bi žrtvovala eksplorera, ostavljajući ga da stoji na prilaznom putu dok bi spakovala nekoliko komada odeće i otišla u gluvo doba noći. Imala bi zalihu gotovine pri ruci, u slučaju da mora da ostavi sve u kratkom roku, jer je planirala unapred.

Proverio je koliko je sati. Ostalo je još nekoliko sati do završetka njene smene, a on nije želeo da ostavi iznajmljeni automobil parkiran u njenoj ulici toliko dugo, niti ovako rano uveče. Ljudi su još uvek bili budni, gledali televiziju. Svetla su počinjala da se gase čim bi se završile vesti u deset, jer oni, sve u svemu, nisu bili deo mase koja je pratila Lenov i Letermanov šou. Tada će krenuti. Za sada je bio na dobrom mestu za osmatranje i čekanje. Ako je strpljenje vrlina, onda on ima barem jednu.

U deset i trideset, odabrao je trenutak kada je okrenula leđa da bi upalio automobil i izašao sa senovitog parking mesta. Kada je stigao do njene kuće, parkirao je niz ulicu i došao nazad peške. Kiša je posustala do rominjanja, što mu je dozvolilo da nosi kabanicu koja ga je prikrivala, ali to je značilo da je morao da bude pažljiv u vezi s kapanjem vode tamo gde bi ona mogla da je primeti.

Kao i obično, koristila je prednja vrata; ostavljala je upaljeno svetlo na tremu i bila zaštićena od vremenskih nepogoda. Stepenice nisu bile natkrivene - izložena dva stepenika od betona koji se mrvio. Već su bile mokre, pa nije ni bilo važno što je voda s njegove kabanice kapala po njima. Spoljašnja vrata štitila su od nepogoda unutrašnja drvena i bila su zaključana. Otvorio ih je za pet sekundi. Unutrašnja vrata su imala jednostavnu okruglu bravu, onu koja ne bi zadržala ni desetogodišnjaka, a njihovo otvaranje nije trajalo toliko dugo kao otvaranje spoljašnjih. Ušao je, skinuo mokru kabanicu i stavio je u maleni deo za veš baš pored kuhinje, a zatim obrisao krpom vodu koju je ostavio za sobom.

Mali stan mu nije pružao mnogo mesta za sakrivanje. Nije želeo da ga vidi čim uđe jer bi izašla na trem i pobegla. Želeo ju je unutra, iza zaključanih vrata, što bi je usporilo i dalo mu vremena da je zgrabi, da razgovara s njom.

Stanje, u smislu rasporeda, bio noćna mora. Prednja vrata su se otvarala pravo u malu dnevnu sobu, gde je ono malo nameštaja što je imala nagurano uza zid jer je prostor bio ograničen. Jedina lampa koju je ostavila upaljenu bila je dovoljna da osvetli celu sobu. Sledeći je bio mali hodnik, ako bi se mogao tako nazvati; bio je dugačak taman toliko da orman stane uz unutrašnji zid, i pomislio je da je taj prostor nekada pripadao dnevnoj sobi, ali je preuređen kada je kuća pretvorena u dva stana. Na hodniku nije bilo vrata; na njega se nastavljala kuhinja, još skućenija jer je jedan njen deo iskorišćen kao vešernica. Sledeći su bili spavaća soba i kupatilo, jedva dovoljni da se u njih ugura ono što je neophodno.

Želeo je da bude između nje i svih vrata pre nego što ga ugleda. Takođe, morao je da bude dovoljno blizu da bi joj stavio ruku preko usta pre nego što sruši kuću vrištanjem a susedi pozovu policiju.

Biće prestravljena, barem u početku; mrzeo je to, ali nije mogao ništa. Morala je da ga sasluša.

Najbolje mesto da se smesti bilo je pored zida u kuhinji. Proći će odmah pored njega, ali nije bilo vrata da se sakrije iza njih, a ni kredenca. U korist mu

je išla činjenica da tu obično nije palila svetio, a zatim je odlazila da isključi lampu u dnevnoj sobi. Ako bude pratila rutinu, sačekaće dok bude skoro u spavaćoj sobi, da bi mogao da stane između nje i kuhinjskih vrata.

Bilo je mnogo stvari koje bi mogle krenuti naopako. Ako je uplašena, možda će upaliti svetio u kuhinji. Morao je da bude usredsređen, spreman da reaguje šta god da ona uradi. Boriće se. Bez obzira na sve, Drea je ta koja preživljava. Nije odustajala. Boriće se dokle god bude mogla. Ili će je kontrolisati a da je ne povredi dok ne bude došla do tačke smirenja, ili je naterati da ga sasluša. Nikada u životu se nije uzdržavao; sam taj koncept mu je bio stran. Ako se borio, borio se da pobedi. Ali Drei neće zadavati udarce. Ona, međutim, neće osećati isto ograničenje, pa se pripremio da proguta poneku povredu dok je ne bude smirio. Deo njega je mrzeo što će biti toliko uplašena, ali ispod toga je bilo nešto što je morao da prizna: predosećaj.

Ostavio bi je zauvek na miru da je život krenuo tim tokom. Ali nije, i konačno - *konačno* - ponovo će je dotaći, držati uz sebe, makar samo nakratko. Zatvorio je oči usled prodorne bujice sećanja, osećaja njenih mekih unutrašnjih mišića kako se stežu oko njega kada je svršavao. Četiri sata je bila njegova, s vitkim rukama obavijenim oko njegovog vrata, nogama oko njegovih kukova.

Još samo malo i moći će ponovo da je dodirne. Nije se zavaravao onim što će se desiti kada je smiri i objasni joj da greši što misli da je želeo da joj nanese zlo. Da li će ikada više imati neki kontakt potpuno je zavisilo od nje - i znao je kako će to proći.

Pogledao je na sat. Imao je još dvadeset minuta, možda pola sata. Ako je želeo tačno da zna gde je, mogao je da uzme laptop iz automobila i prati lokatore koje je ugradio u njen telefon i automobil, ali time bi se zamarao samo ako se ne bi pojavila na vreme.

Smestio se u kuhinjsku stolicu da čeka.

Endi je dva puta prošla autom pored kuće pre nego što je skrenula na prilazni put. Nije videla ništa neuobičajeno, ali nije znala šta on vozi, pa nije bilo načina da opazi njegov automobil. Automobili parkirani duž ulice bili su mračni i ugašeni i, koliko je videla, prazni.

Rizikovala je odlaskom kući. Znala je to. Mogao je da je prati do kuće bilo kada tokom prošlog meseca, pretpostavljajući da ju je pronašao onda kada ga je Kesi videla. Moguće je i da je pronašao pre nekoliko meseci. Ali morala je da uzme nakit i malu rezervu gotovine jer je od toga živela. Shvatila je teška srca da će morati da kupi druga lažna dokumenta, a to je koštalo mnogo. Ništa se nije pomerilo u mraku, susedstvo je bilo mirno; nijedan pas nije lajao upozoravajući na stranca koji se šunja niz ulicu. Ili će produžiti, mislila je, ili

će ući u kuću. Morala je da uđe. Ili je bio unutra ili nije bio. Nalazio se iza tog velikog hrasta na kraju dvorišta ili se nije nalazio.

Prikupljajući hrabrost, duboko je udahnula, zgrabila tašnu i izašla iz eksplorera. Obično je zaključavala kola, ali ovog puta nije, u slučaju da mora da dotrči do njega, a svaka sekunda bila je važna. Žuto svetio na tremu umesto da je uteši, doprinelo je osećanju izloženosti dok je petljala s ključem, uspevši na kraju da otključa vrata.

Pohabana dnevna soba je izgledala normalno. Stanje bio tih kao i uvek. Zastala je osluškujući na trenutak, ali nije čula nikakav šum niti disanje. Niti bi čula, shvatila je. Bio je isuviše dobar za to. Srce joj je udaralo tako jako da nije bila sigurna da bi i čula nešto od grmljavine krvi. U grudima je stezalo, terajući je da se bori za vazduh. To joj se dešavalo svaki put kada bi samo pomislila na njega. Nije čak ni morao da bude tu da bi je uplašio gotovo nasmrt.

Nakit se nalazio u tašni u fioci komode. Samo će otići u spavaću sobu, zgrabiti nakit, ubaciti nešto odeće u kofer i otići. Izaći će za dva minuta, najviše, a svaka sekunda koju je provodila tu bila je sekunda koju možda nije smela sebi da priušti. Još jednom je duboko udahnula i brzo krenula ka spavaćoj sobi.

Jaka šaka je stegla preko usta dok ju je ruka obuhvatila oko struka i cimnula je unazad do nečijeg tela toliko snažno da ju je udar zboleo. Nije čula ni šapat, nije osetila strujanje vazduha, bukvalno ništa što bi je upozorilo. Samo je bio iznenada *tu*, iza nje i krv joj je jurnula iz glave kada je prošaputao: - Drea.

26.

Gusta siva magla prekrila joj je um, istiskujući sve razumne misli napolje. Reagovala je kao divlja životinja, bacajući se unazad svom snagom, pokušavajući da ga izbací iz ravnoteže, ukloni ruku koja joj je bila preko usta da bi mogla da vrišti, sve samo da pobegne. Stenjući divlje, izvijala se i šutirala, grebala, udarala laktovima, cimala glavom unazad pokušavajući da ga zakači po ustima ili vilici, bez koordinisanih ili planiranih pokreta; svaki pokret je bio posledica čistog instinkta, kao kada zec pokušava da umakne čeljustima vuka. Čula ga je kako nešto govori, ali ništa posle početnog izgovaranja njenog imena nije imalo bilo kakvog smisla, niti je bilo prepoznatljivo kao reči.

Tama je nadvladala, i u kuhinji i u njenom umu. Znala je da je ostavila lampu u dnevnoj sobi, ali izgledalo je kao da nikakva svetlost ne dopire tako daleko; njen užas je oslepeo za sve sem za potrebu da se bori, da pobegne. Nekako, nekako, pozajmljujući snagu od očajanja, uspela je da se delimično otrgne iz njegovog stiska. Nije imala ravnotežu, orijentaciju; kada je cela njena težina iznenada prešla na jednu stranu, nije uspela da se osloni na stopala, saplela se nekako o jednu od kuhinjskih stolica i pala na pod. Stolica se preturila i otklizala, ali nije imala dovoljno vazduha u stisnutim plućima i sve što je mogla da uradi bilo je da ispusti slab drhtav glas.

Bio je na njoj kao panter, oslanjajući se celom težinom, priljubljući je uz pod. Još jednom joj je njegova šaka pritisla usta. Cimala je glavom, pokušavajući da otvori usta i ujede ga, sve samo da se oslobodi njegovog čeličnog stiska. Na prvo grebanje njenih zuba, stegao je prste preko njene vilice, pritiskajući osetljivu tačku što je dovelo do eksplozije bola u njenoj glavi.

Iako je bol bio skoro parališući, trudila se da se bori. Kada je pokušala da ga udari u glavu, okrenuo se tako da joj je laktovima pritisnuo ruke i prikovao ih za pod. Očajnički se migoljila, pokušavajući da provuče noge između njegovih da bi mogla da upotrebi snagu butnih mišića kako bi ga odgurnula. Brzim okretom kukova uglavio je koleno između njenih i gurnuo ga u stranu; još jedan okret i obe njene noge su bile između njegovih. Premeštajući težinu s jedne na drugu stranu dok joj klizao kolenima nagore, podigao je i rastavio joj noge, tako da su joj butine bile bespomoćno raširene duž njegovih dok ju je njegov težak torzo pritiskao.

Užasnuta, shvatila je da se uzbudio; njegova erekcija, zarobljena pantalonama, bolno je pritiskala njenu pubičnu kost. Podigao se, samo malo, spustivši se nadole tako da je više nije povređivao tu, ali više je volela bol nego osećaj tog debelog ispupčenja na sebi kao da pokušava da uđe u nju kroz materijal pantalona. Bože dragi, hoće li je silovati?

Ne bi to mogla podneti, ne bi mogla podneti da je on povredi na taj način. Od svih muškaraca koje je ikada srela, samo je on zapravo *dotakao*, potpuno bez napora prošao sve njene zaštitne prepreke, što joj je slomilo srce za koje je mogla da se zakune da je bilo nedodirljivo. Naučio je da nije bilo tako, naučio je na teži način da nije bila tako neprobojna kako se zavaravala. Saznanje da je unajmljen da je ubije bilo je dovoljno teško, toliko teško da se slomila do tačke kad je izgubila kontrolu, ali je silovanje nekako gore, pokazivalo je ne samo nedostatak osećanja već i potpuni osećaj prezira. Radije bi da je smesta ubije.

Njena uzaludna borba je polako slabila, a beskorisni pokušaji da vrišti pretvorili su se u prigušeno jecanje. Suze su joj curile iz uglova očiju i slivale se niz slepoočnice u kosu. Nije mogla podneti da ga gleda, nije mogla podneti da vidi njegovo lice, iako su suze koje su tekle to dopuštale, pa je stisnula oči najjače što je mogla.

I u prvom trenutku mira, čula je duboki žamor njegovog glasa. - Neću te povrediti - rekao je usnama koje su se pomerale uz njeno uvo. - Drea, budi mirna. Neću te povrediti. Nikada te neću povrediti.

Isprva su joj reči bile neshvatljive kao što su bile na početku, a čak i kada ih je konačno razumela, nije shvatila njihovo značenje. Ne bi je povredio? Da li to znači da će je ubiti bezbolno? Da neće patiti?

Lepo od njega.

Bes, bes koji spasava život, jurnuo je kroz bol i užas i nekako se još jednom istrгла, iskrećuću glavu u stranu i zarivajući zube u bilo koji deo njegovog tela koji je mogla da dohvati, što je slučajno bila strana njegove podlaktice odmah iznad ručnog zgloba. Vreo, metalni ukus krvi eksplodirao je u njenim ustima, kao da je zagrizla metalni novčić. Rekao je: - Jebote! - napregnutim glasom, izbacujući reč kroz stisnute zube, a drugom šakom je ponovo pritisnuo one tačke na njenoj vilici. Usprkos snazi, vilice su joj popustile i on je izvukao ruku iz njenih zuba.

- Učini mi uslugu - progundao je. - Ako osećaš da nekako moraš da me povrediš, udari me u oko umesto da me ugrižeš. Onda barem neću morati da primam injekciju protiv tetanusa.

Oči su joj se širom otvorile i streljale ga besno. I on je nju streljao pogledom s razdaljine od otprilike dvadeset pet centimetara, taman dovoljno daleko da nije mogla da ga udari glavom, barem ne s njenim ograničenim pokretima. Uprkos njenom ranijem utisku potpune tame, kuhinja nije bila sasvim mračna; svetio iz dnevne sobe pravilo je mutan, blagi odblesak preko poda od linoleuma, dopuštalo joj da vidi snažne obrise njegovog lica u senci i svetlucanje njegovih tamnih sjajnih očiju.

Tišina se rastegla između njih, napregnuta i usijana. Posle jednog trenutka udahnuo je polako i kontrolisano i izdahnuo na isti način. - Možeš li sada da me saslušаш? - pitao je konačno. - Ili moram da te vežem i da ti zapušim usta?

Iznenadenje je blesnulo kroz nju i zurila je u njega zbunjeno. Ako je nameravao da je ubije, mogao je to jednostavno i da uradi, nije morao da je vezuje i zapuši joj usta. Pobedio bi; bila je prepuštena njegovoj milosti - to jest, ako je uopšte imao.

Da li je zaista mislio... da li je moguće da je neće ubiti, tačka?

Nije morao da je napadne, shvatila je. Mogao je da puca u nju u svakom trenutku, ako mu je cilj bio da je ubije. Toliko dugo se rukovodila pretpostavkom da je nameravao da uradi upravo to, da se osećala kao da je tlo ispod nje isparilo. Ako to što je mislila da je činjenica uopšte nije bilo stvarno, šta dođavola jeste?

Da njegova šaka nije bila preko njenih usta, vilica bi joj pala od iznenadenja. Polako, pažljivo, pokreta sputanih njegovim stiskom, prvo je klimnula glavom, jednom, gore-dole, a zatim je isto tako polako odmahнула njome.

Shvativši da su njeni pokreti upravo ono što i jesu, odgovori na njegova pitanja, po redu, rekao je: - Onda obrati pažnju. Neću te povrediti ni na koji način. Da li je to jasno? Da li razumeš?

Ponovo je klimnula, ograničenim pokretom kao i prvi put. Neznatno je popustio stisak.

- U redu. Sada ću te pustiti da ustaneš. Da li ti treba pomoć?

Odmahnula je glavom, iako iskreno nije znala. Polako je oslobađao, masirajući joj u međuvremenu tačke na vilici, ublažavajući ono što je moglo da bude udar agonije. Onda se gipko izmakao i čučnuo, a zatim provukao ruku ispod njenih ramena podižući je u sedeći položaj.

Potpuno ošamućena, Endi je sedela ćutke na podu. Nakon što je na momenat pridržao, pitao je: - Sve u redu? - Kada je klimnula glavom, ustao je na taj svoj elegantan i kontrolisan način i otišao do sudopere, pustio vodu da teče i stavio ruku ispod. - Upali svetlo - rekao je, ne gledajući u nju.

Još uvek šokirana, u tišini, ustala je iz četvoroonožnog položaja i otišla do vrata, gde je pritisla prekidač na zidu. Posle skoro potpunog mraka, iznenadna poplava svetlosti bila je toliko sjajna da je stajala žmirkajući, pokušavajući da prihvati neverovatnu činjenicu da je čovek od koga je mesecima bila prestravljena mirno stajao pored sudopere u kuhinji ispirajući krv s ruke.

Približila se oklevajući, zaustavivši se nekoliko decimetara od njega jer nije mogla potpuno da se natera da priđe do njegovog domašaja. Gledala je u ranu na njegovoj ruci, u tamne, ljubičaste ivice gde su njeni zubi probili kožu. U glavi joj se zaljuljalo, pa je pružila ruku da se uhvati za ivicu radne površine da bi se pridržala. Uradila je ovo, ona koja nikada ranije ni na koji način nije bila nasilna.

Zadrhtala je kada je adrenalin koji joj je preplavio telo počeo da iščezava. Drhtanje je krenulo od gležnjeva i popelo se do kolena, a zatim je tako brzo

ispunilo da je delovalo kao da joj se i unutrašnji organi drmajuju. Zubi su joj zveckali kao klikeri koji poskakuju po stazi od cigala. Nastavio je da ispira ruku vodom, ne gledajući u nju, iako je morao čuti brzo cvokotanje njenih zuba. Smrznuvši se usled te reakcije tela, obrgrlila se i stisnula vilice pokušavajući da prekine njihovo podrhtavanje i buku. - Da-da li ti zaista treba injekcija protiv tetanusa? - konačno je pitala, tankim glasom. Od svih glupavih misli koje je mogla da izgovori, zašto je izabrala baš tu koja je bila izvan njenog poimanja.

- Ne - rekao je kratko. - Moje vakcine su važeće.

Zurila je u njega, tonući po treći put u more zbunjenosti. Nemoguće da je mislio na vakcine u detinjstvu, protiv boginja na primer, a jedina druga vrsta vakcinacije koja joj je padala na pamet bila je vakcina protiv besnila za životinje. Ništa nije imalo smisla; ili je bila u šoku, ili je bila u drugačijem svemiru. Glasala je za drugačiji svemir jer je bilo nemoguće da on stoji tu, u kuhinji. Ivice realnosti su se maglile kada je on bio blizu; njegovo prisustvo je bilo toliko snažno da je privlačilo svu njenu pažnju kao što magnet privlači čelične strugotine, ostavljajući sve drugo izbledele i van fokusa.

- V-vakcine? - Zvučala je kao idiot koji zamuckuje, ali i dalje je drhtala, a to je bilo sve što je mogla da uradi da bi kontrolisala zube koji su cvokotali.

- Za izlazak iz zemlje.

Osećala se kao idiot jer naravno da je znala da je obavljao puno „poslova“ van zemlje, a pametni ljudi koji su išli u zemlje trećeg sveta pobrinuli bi se da dobiju sve odgovarajuće vakcine. Zatim se ponovo osetila kao idiot jer se usredsredila na svakodnevne stvari kao što je bilo da li su njegove vakcine validne ili ne, ali je promena njene stvarnosti bila toliko nagla i toliko drastična da nije mogla odjednom da je prihvati, a osećala se sposobnom samo za prihvatanje malih stvari.

Pogled joj je lutao po njemu, iscertavajući njegovu visinu, široku građu njegovih mišićavih ramena. Kratki rukavi njegove tamnozeleno polo majice otkrivali su vretenastu snagu njegovih ruku, ali nije morala da vidi mišiće da bi znala koliko je jak. Bio je uredan, dobro obučen muškarac, s majicom uvučenom u pantalone, tankim crnim kaišem obavijenim oko izvajanog struka. Crne pantalone su imale oštru ivicu, a crne cipele mekog đona bile su čiste, uprkos činjenici da je prethodno stajao na kiši. Skoro izgladnelo je zurila u njegovu gustu tamnu kosu, i dalje kratku, i tamnu kratku bradu; upijala je detalje njegovog izgleda, a to osveženje sećanja bilo je i bolno i olakšavajuće.

Poznavala je miris njegove kože, kao da ga je mirisala svakog dana, kao da se budila da bi videla njegovu tamnu glavu na jastuku pored sebe. Poznavala je boju njegovog glasa, dubokog i blago promuklog. Poznavala je ukus njegove kože, način na koji se ljubi, mekoću njegovih usana, oblik i dužinu i debljinu njegovog penisa. Znala je da je i dalje plašio više od svih ljudi koje je ikada upoznala - ali nije znala njegovo ime, nije želeo da ona zna čak ni toliko o njemu, i neka je prokleta ako ga ponovo bude pitala, premda ju je bol neznanja

skoro ugušio. Odatle je poticala najmanje polovina njenog straha, ne samo zato što je bio hladan i smrtonosan već i zato što je iz nekog suludog razloga mogao da joj slomi srce, a ona je oduvek to osećala.

Morala je da pita. Iako je znala da će se izložiti još većem bolu, morala je da pokuša još jednom, a ako ovog puta ne bude hteo ništa da joj kaže, onda će znati da mora prekinuti tu glupu čežnju za nemogućim. Možda neće moći da zaustavi osećanja, ali je mogla da zaustavi očekivanja puna nade, koja su je dovela do toga da zuri u njega kao tinejdžerka u rok zvezdu.

- Ne znam ko si - prošaputala je, glasom tankim i slomljenim.

Pogledao je nakratko, zatim otcepio komad ubrusa što je stajao pored sudopere i počeo da suši ruke i šake. - Sajmon Gudnajt.³

Bila je toliko zaprepašćena da je rekla: - To nije tvoje ime! - i skoro se nasmejala, zatim skoro zaplakala, jer je rekao barem nešto. Obrisala je oči, uklanjajući suzu koja je skliznula.

Slegnuo je ramenima. - Jeste za sada, kao što si ti Endi Pirson za sada.

- Endi je moje pravo ime. Dobro, Andrea. Uvek su me zvali Endi kada sam bila dete.

- Sajmon je moje pravo ime - odgovorio je, upijajući krv koja je izvirala iz ubodnih rana.

Što je značilo da Gudnajt nije, i bilo joj je drago jer je to baš nezgodno prezime za predstavljanje. Zašto ga je odabrao? Radi nekakvog lukavog smisla za humor, ili zato što toliko nije ličilo na njega da je, u nekom smislu, bilo još jedan nivo maskiranja. Skoro da se ponovo nasmejala.

Zaboravi Smit i Džouns; njih dvoje su Bats i Gudnajt, a ako to nije zvučalo kao vodvilj grupa, onda nije znala šta jeste.

Zatim se zagledala u krv na papirnom ubrusu i potreba da se nasmeje odmah se pretvorila u pepeo. - To treba da se ušije. Odvešću te do službe za hitne slučajeve.

- Mogu to i sam, kad odem odavde - rekao je odbijajući.

- Naravno, zašto ne bi oponašao Ramba? - odbrusila je okrećući se ka ulubljenom frižideru i cimnuvši vrata zamrzivača. Izvadila je pakovanje zamrznutog graška i bacila ga ka njemu. Okrenuo se da bi je posmatrao, verovatno da bi bio siguran da neće da uradi ništa sem onoga što je bio voljan da joj dopusti, pa nije bio iznenađen bacanjem i lako je uhvatio grašak. - Onda stavi to na ranu da ivice ne bi otekle ili nećeš moći da pokažeš koliko si snažan.

Delovalo je da se zabavlja, ne zato što se nasmejao, već zato što su mu se samo na sekund uglovi očiju malo naborali. - Ne toliko snažan; koristim anestetik u spreju da prvo umrtvim to mesto.

³ Engl.: laku noć. (Prim. prev.)

Što je značilo da se već ušivao. Pre nego što je uspela to potpuno da shvati, pokretom glave pokazao je ka stolu.

- Sedi. Moramo da razgovaramo.

Automatski je počela da seda na najbliži stolicu, ali on je uhvatio za ruku levom šakom, podigao preturenu stolicu desnom i stavio je uz dalju stranu stola, najbližu zidu, pre nego što je podstakao da sedne na nju, a zatim i sam seo na drugu. To ga je postavilo između nje i vrata, navika koja je možda bila ukorenjena, ali je pokret svakako bio nameran. Da bi odlučila da beži, morala je da bude iznervirana ili uznemirena, a nije bila ni jedno ni drugo, jer je smatrala da neće moći da skupi snagu za bežanje, sem ukoliko ne bi izbio požar u kući.

Izvijajući se, zavalio se u stolici taman toliko da dohvati krpu za sudove koju je okačila na ručicu jasnog od kuhinjskih elemenata. Umotao je njome kesu smrznutog graška, stavio je na sto, a ruku preko nje. - Da li si dala otkaz na poslu?

- Da - rekla je jer nije bilo razloga da mu ne kaže. Bila je i na oprezu i ljuta zato što je bio tako prokleta hiperintuitivan, i znao poteze koje će preduzeti pre nego što bi ih napravila. Ovo nije bila igra dame, postavljena na tablu, sa ograničenim brojem figura i ograničenim brojem polja. Mogla je da uradi bilo šta. Mogla je da ode pravo na aerodrom ili samo da počne da vozi i da se uopšte ne vrati ovamo. Ali od svih stvari koje je mogla da uradi, on je tačno znao šta će učiniti, i bio je tu i čekao je.

- Možda možeš ponovo da ga dobiješ. - Letimično je pogledao, brz dodir pogleda crnog opala koji je za tren izlistao sve o njoj. - Ne moraš da bežiš. Salinas misli da si mrtva.

Endi se ponovo obgrlila prekrivajući laktove dlanovima i pokušavajući da zadrži svu toplotu koju je mogla. I dalje joj je bilo mnogo hladno, iako su barem zubi prestali da joj cvokoću. - Zašto si me onda ti pratio? Zašto si me posmatrao?

- Nisam morao da te pratim - odgovorio je hladno. - Uvek sam znao gde si.

- Uvek? - zvučala je kao odjek. - Ali kako?

- Pratio sam te kada su te otpustili iz bolnice.

Bio je tamo? Sve vreme je bio tamo? Žmirnula je ka njemu, a svetio s tavanice odjednom je bilo isuviše blistavo i razotkrivajuće i navelo ju je na intuitivan skok. - Ti si platio moj račun u bolnici! - optužila ga je tonom koji je bio toliko neprijateljski kao da ga je optužila da je išao preko reda u obližnjem Volmartu u vreme Božića.

Kratko je odmahnuo rukom, odbacujući optužbu kao nevažnu.

- Zašto? - bila je uporna. - Mogla sam da platim. Znaš da imam novac.

- Nisam želeo da njegov novac plaća tvoju negu. - Svi izrazi i naglašavanje reči zvučali su kao da naručuje hamburger, ali je njegov tamni pogled bio

ponovo na njoj i osetila je njegovu jačinu koja je pekla. Nije mogla da kaže o čemu je razmišljao, znala je samo da je iznenada osetila kako se grči u stolici i kako spora navala toplote počinje da rasteruje hladnoću od koje se tresla.

-Ali... zašto? Unajmio te je da me ubiješ. Da nije bilo nesreće, ti bi me ubio - znam da bi, a i ti to znaš! - Podigla je glas na nekoliko poslednjih reči i prekinuvši time sve drugo što bi možda izustila, odupirući se nagonu da više na njega.

- Možda. Ne znam. - Usta su mu se pretvorila u ljutitu liniju. - Mogu da kažem da nikada nisam prihvatio posao, i zvanično ne bih lagao, ali ne mogu sa sigurnošću da kažem šta bi se dogodilo da nisi doživela nesreću. Bez obzira na to koliko bih želeo da mislim da ne bih to uradio, moram priznati da ne znam zasigurno.

- Zašto nisi prihvatio posao? - Znala je da navaljuje, ali nije je bilo briga. Bila je ljuta na njega iz raznoraznih razloga, od kojih je jedan bio taj što je delovao tako hladno i kontrolisano, dok je onda bila gomila nadraženih nervnih završetaka i osećala se kao da svakog momenta može da se slomi i pobegne niz ulicu vrišteći. - Nisam ti predstavljala ništa. I dalje ti ne predstavljam ništa.

Samo je posmatrao, izraza nečitljivog kao i uvek, što ju je još više naljutilo. - Koliko ti je ponudio? Nedovoljno? Da li je to bio problem?

- Dva miliona - rekao je mirno. - Novac nije bio u pitanju.

Dva miliona! Osetila je kako vazduh izlazi iz njenih pluća. Rafael je ponudio istu sumu koju je ona ukrala, a sigurno je znao da neće povratiti novac zbog komplikovanog bankarstva i zakona o porezu i propisa, zbog čega je njegovo ukupno dugovanje bilo četiri miliona. Zurila je u čoveka koji je sedeo preko puta nje i pitala se kako je mogao da odmah ne prihvati taj posao.

- Šta je onda tačno *bilo* u pitanju? - insistirala je.

Ustao je, uzdahnuvši dok je gurao stolicu unazad. Oslonivši se dlanom jedne ruke na sto i provukavši drugu ispod njene kose da bi je pridržao, nagnuo se i prekrpio njene usne svojim. Um joj se pomračio i zaledila se, ruku i dalje obmotanih oko svog tela, glave izvijene njegovim stiskom na njenoj kosi i usana otvorenih i oblikovanih pritiskom njegovih. Njegov jezik je ispitivao i prihvatila ga je, obamrla, poželevši mu dobrodošlicu oklevajućim dodirima svog jezika.

Pustio je i ponovo seo. Ne pomerajući se, Endi je netremice zurila u sto. U tišini je čula sat kako kuca, zujanje frižidera, prigušen prasak dok je mašina za led automatski izbacivala sveže kocke u posudu. Bilo je ironično, ali je ona, koja retko nije znala kako da izađe na kraj s muškarcem ili šta da kaže da bi preokrenula situaciju u svoju korist, bila potpuno izgubljena. Nije imala ideju šta da kaže i sumnjala je da je iko ikada upravljao ovim čovekom. Sedela je u bespomoćnoj tišini i odbijala da ga pogleda.

- Pretpostavljam da nisi bila u pravu što se tiče onog ništa - rekao je, iznenada smrknutim tonom.

27.

Nekada bi bila ushićena tim škrtim priznanjem osećanja njoj, ali sve o čemu je mislila bilo je: *Zašto sada?* Zašto se pojavio sada, kada je konačno donela odluke i odredila ciljeve. Ni odluke, a ni ciljevi nikako nisu uključivali muškaraca u njen život, posebno ne ovog muškarca, a zapravo nije ni znala da li se nešto takvo i nudi. On je samo izjavio to što je izjavio. U njegovom životu nije bilo mesta za ženu, barem ne za stalno, a ako bi ona ikada ponovo našla vremena i prostora za vezu i ako bi živela u skladu sa onim što je odlučila, ne bi se zadovoljila ni sa čim manjim od stalne veze.

Sada je već mesecima bila bez muškarca; usamljenost joj se sviđala, kao i svest o samoj sebi koju je ponovo sticala. Nije bila ničija devojka, pratnja ili saputnik; pripadala je samo sebi. Vreme kada bi bez oklevanja krenula sa Sajmonom - morala je da se navikne na to ime - bilo je prošlost. Sada je između njih bila smrt i ponovno buđenje, i činjenica da su se njeni pogledi promenili, iako je još uvek u osnovi bila ista osoba kao i ranije. Sreća i sigurnost koje je želela bile su u njoj, ne nešto što je on niti bilo ko drugi mogao da joj pruži.

Izenada je shvatila da je on bio tamo kada je umrla, saznanje koje je nateralo da iznenada podigne glavu kako bi se zagledala u njega. Sećala se da ga je videla, njegov normalno ravnodušan izraz jednom nezaštićen i ispunjen... čime? Nečim što nije mogla da shvati. Rekao je nešto, ali sećanje na ono što je rekao bilo je izgubljeno u mnogo većem sećanju te čiste, bele svetlosti, a ionako nije bilo važno. Ono što jeste važno bilo je da je znao šta joj se dogodilo. Znao je da je umrla. Uzeo je njene stvari i ostavio je tamo - zašto se onda vratio? Posle onoga što je video, zašto bi ikada *razmotrio* mogućnost da je možda preživela?

- Umrla sam - rekla je izričito.

Neznatno je izvio obrve kao da je blago iznenađen iznenadnom promenom teme. - Znam.

- Šta te je onda nateralo da me proveravaš? Većinu mrtvih ljudi sahrane i to je to. Nikada nije trebalo da saznaš da sam i dalje živa.

- Imao sam svoje razloge.

Razloge koje nije hteo da joj kaže, to je bilo sasvim jasno. Uzrujana, zarila je obe šake u kosu, sklanjajući je s lica i vukući je, kao da će joj pritisak na kožu temena dovesti misli u red. Njegovo blago čkiljenje reklo joj je da je želeo da pređe na drugu temu, da odustane od toga, ali ona nije mogla.

- Znao si da sam mrtva. Bez greške. Ti ne praviš takve greške. Dakle, zar te čak nimalo ne zanima kako to da sada sedim ovde? Znam da mene *mного*

zanima zašto si ti ovde ako ne da bi me ubio, jer ne padam na to da sam ti odjednom važna. Jednom je bilo dovoljno, sećaš se?

- Ne gradim veze - odgovorio je, potpuno mirnim tonom. - U tom smislu, jednom je bilo dovoljno. To ne znači da me nisi privlačila. Imao sam erekciju četiri sata, sećaš se?

O, da, sećala, svake pojedinosti i svakog osećaja, toliko snažno i detaljno da je delovalo kao da se vratila u taj trenutak. Osetila je da joj lice postaje toplo. - To je bio samo seks. To nema nikakve veze sa onim o čemu pričam.

- Obično ne - složio se, dajući joj još jedan od onih poluosmeha, koji bi na svakom drugom bio osmeh od uva do uva.

Lice joj je postalo još toplije. Ogorčena jer je pokušavala da sazna nešto, a on joj je odvlačio pažnju seksom, lupila je šakom o sto, što je zvučalo kao slab pucanj. - Drži se teme. *Zašto si me ponovo potražio?* Šta te je podstaklo?

- Proverio sam novine na internetu da bih video da li si identifikovana. Umesto toga, otkrio sam da si preživela.

- Zašto je bilo važno da li sam identifikovana ili ne?

- To je bilo čisto radi moje radoznalosti.

To je svakako bio škrt odgovor ako je očekivala nešto što bi je dirnulo u srce. Trebalo bi da uvek, uvek zapamti da on nije funkcionisao kao većina ostalih ljudi. - Ali nisi rekao Rafaelu?

- Zašto bih? Preživela si, a on je trajno ostao u mraku, pa sam to tako i ostavio.

- Zašto si se zamario time da me pratiš? Platilo si račun u bolnici, to je bilo više nego dovoljno. Zašto nisi posle otišao svojim veselim putem i pustio me da nastavim sa svojim životom? - Ispalila je pitanje u njega, rešena da dobije odgovor po cenu da mora da ga istrese iz njega, iako bi se kladila da bi takav pokušaj bio nešto što bi trebalo videti.

- Povremeno sam proveravao da bih se uverio da si dobro. Da me večeras nisi videla, ne bih sada sedeo ovde, ali jesi, i morao sam da ti kažem da nemaš razloga da bežiš.

- Zašto je tebi bilo važno da li sam dobro ili ne? Dobro sam, imam - imala sam - posao, imam novca. Mogao si da proveriš jednom i pustiš to. - Ona je trebalo da pusti umesto što je gnjavila s tom temom, ali nije mogla. Na površini, njegovi odgovori su bili zadovoljavajući, ali imala je neki nelagodan osećaj da iza onoga što je radio postoji nešto više. On nije bilo ko; bio je muškarac koji je odgovarao samo sebi, koji je živeo izvan zakona i nije bio sklon uobičajenim ljudskim osećanjima. Možda je razlog što ju je stalno proveravao bio upravo onaj koji je rekao, ali možda je postojao drugi razlog, neki kojeg je trebalo da se plaši.

Nije odmah odgovorio; umesto toga, posmatrao ju je u uznemirujućoj tišini, poluzatvorenih očiju. Onda je uhvatio njen pogled, a ona je skoro poskočila, toliko je bila uznemirena snagom njegovog pogleda. - Gledao sam te kako umireš - rekao je meko. - Ništa nisam mogao da uradim da te spasem, nikako nisam mogao da ti pomognem. Bila si već toliko blizu kraja da nisam uspeo da ti kažem da mi je žao, da nisam nameravao da se išta od toga desi. Ali video sam tvoje lice, video tvoj izraz kada si pogledala pored mene i videla... nešto drugo, nešto što mora biti da je najlepše što si ikada videla. Prošaputala si „anđeo“, a onda umrla.

- Sećam se tvog lica - promrmljala je. - I svetlosti iza tebe.

- Sedeo sam s tobom neko vreme. Dotakao ti obraz. Nisi imala puls, nisi disala, a koža ti je već postajala hladna. Pozvao sam 911 i sačekao da čujem sirene pre nego što sam krenuo. Ne pričamo o nekoliko minuta, Drea...

- Endi - prošaputala je. - Nisam više ona.

- Bila si mrtva najmanje pola sata, a nisi bila potopljena u ledeno jezero da bi ti se usporio rad organa i kiseonik usmerio u mozak. Nema šanse da su bolničari mogli da te ožive, a zapravo i nisu. Počela si da dišeš sama, *skoro jebenh sat vremena nakon što si umrla* - rekao je smrknuto. - Nemaš nikakvo oštećenje mozga. Nikakvo. Ni najmanje. Zato sada moram da verujem u čuda, jer si ti čudo koje živi, diše, hoda i govori, a to znači da negde tamo postoji nešto drugo posle ovoga, zar ne?

Blistavi osmeh joj se raširio preko lica. - Da - jednostavno je rekla.

- Onda se navikni na to, dušo, jer čudo ima stalnog telohranitelja.

Nastavila je da sedi za kuhinjskim stolom i pošto je on otišao. Još malo su razgovarali, a kada ju je potpuno ubedio da nikada više ne treba da ga se plaši, otišao je. Zapravo, ona je došla do tog zaključka mnogo pre njega, ali je on po prirodi bio obazriv i nepoverljiv.

Toliko joj se različitih misli rojilo po glavi da je jedva uspevala da ih razvrsta. Prva misao je bila čisto olakšanje: Rafael je mislio da je mrtva. Nije nimalo morala da brine o njemu, nikada više. Nije poslao Sajmona za njom; nije još uvek pokušavao da je ubije. Bila je slobodna.

Slobodna! Prvi put u odraslom dobu, možda u celom svom životu, bila je istinski slobodna. Mislila je da je bila slobodna kada je napustila Rafaela, ali sada je znala razliku. Biti slobodan mnogo je više od pukog zadovoljstva u tome da jedeš ono što želiš ili se ne pretvaraš da si glup.

Bila je slobodna da bude srećna.

Mislila je da nikada nije bila srećna, čak ni kao dete. Izvesno je da nikada nije bila bezbrižna. Kao dete, obično je imala pun stomak i dovoljno odeće da joj bude toplo, ali je uvek izlazila iz školskog autobusa i nerado hodala prilaznim putem gde god da su njeni roditelji živeli, jer nikada nije znala šta je

tamo čeka. Da li su se njeni roditelji svadali, bili isuviše pijani da bi marili da li su ih deca čula kako jedno drugo nazivaju kurvom ili kopiletom? Da li će večera biti nešto više od onoga što je mogla sama sebi da spremi? Da li će njen tata naleteti na nju na putu ka kupatilu i gurnuti je jer mu je na putu?

A kasnije, imala je druge brige. Da li će trenutni momak njene mame pokušati da gurne ruku među njene noge kada mama okrene leđa? Pokušala je, samo jednom, da kaže majci za to, da bi joj ona samo rekla da je ista kao njen jebeni otac

- I da prestane da laže. Posle toga, postala je stručnjak u izbegavanju svog doma kad god bi neki od momaka bio tamo i da za tren izađe kroz prozor svoje sobe ako bi se neki od njih pojavio kada je već bila kod kuće. Do dvanaeste godine bila je majstor u izbegavanju, sakrivanju, bežanju.

Pobegla je, svakako, ali nikada nije bila slobodna - do sada.

Budućnost se pružala pred njom, ne budućnost bez briga ili problema, već budućnost koju Rafael neće ometati, bez straha da će je pronaći. U početku, sve na šta je mogla da se usredsredi bio je osećaj slobode, do kosti duboko olakšanje što neće morati da provede ostatak života gledajući preko ramena ili nudeći sebe kao mamac da bi postavila zamku Rafaelu.

Kada se istuširala i odvukla svoje umorno telo u krevet, prošlo je tri, ali nije mogla da isključi mozak i zaspí. Previše toga se desilo za tako kratko vreme; prošla je od čistog užasa i iscrpljujuće borbe sa Sajmonom preko zbunjenosti, požude, olakšanja do radosti, poskakujući od tačke do tačke bez dovoljno vremena da svaku od reakcija makar počne da prihvata i shvata šta je sada značila za njen život.

Dok je ležala budna u mraku, zurila je u tavanicu i prolazila kroz sve što se desilo od trenutka kada je Sajmon prvi put zgrabio. Ako se izuzme olakšanje što je skinula Rafaela s vrata, Sajmon joj je bio najviše na umu.

Doveo ju je u nezgodan položaj, predstavljajući najjače iskušenje s kojim se suočavala. Nikada neće biti ravnodušna prema njemu. Da je uperio prst ka njoj i rekao „Pođi sa mnom“, nije bila sigurna da ne bi uradila upravo to - nekako je morala da nađe snagu da mu se odupre. Bio je plaćeni ubica; biti u vezi s njim ne bi bilo, ni po jednoj definiciji, ni dobro ni moralno vladanje. Biti u vezi nije bio problem, iako sada nije mogla čak ni da *misli* o seksu bez mnogo opreza, jer se pre toga baš žestoko zeznula. On je bio problem. Ko i šta je bio, sve u vezi s njim bilo je problem.

Odjednom joj je došla misao da bi trebalo da ga prijavi policiji, a strah joj je smesta uvezao stomak. Nije znala da li može to da mu uradi, iako bi to bilo ispravno. Zatim je shvatila da ne samo da nije znala ništa konkretno, pa stoga policajcima nije mogla da kaže ništa što bi bilo korisno već da se i ono malo što je znala dogodilo van zemlje. Nije čak ni znala u kojoj zemlji ili zemljama je bio, što bi vlasti mogle da otkriju jednostavnim pregledom njegovog pasoša,

pod uslovom da ima samo jedan, u šta je ona prilično sumnjala. Ipak je zarađivao provlačeći se neprimećen u razne zemlje i iz njih.

Zaštitio se, shvatila je, barem kad je reč o sprovođenju zakona u ovoj zemlji. Bio je bezbedan što se tiče hapšenja jer mu se nije mogao pripisati nijedan zločin. Čak i kada bi mogla da pruži nešto određeno, policajci najverovatnije ne bi pronašli dokaze da je bio izvan zemlje u tom određenom trenutku.

Prijavljivanjem ne bi postigla baš ništa. Suze olakšanja su je zapekle u očima kada je to shvatila. Nije želela da ga prijavi; nije želela da on ostatak života provede u zatvoru. Možda bi trebalo, ali ona nije svetica i nije mogla potpuno da ignoriše svoje srce.

Ono što ju je još više zbunjivalo u celoj situaciji bila je činjenica da je, sve u svemu, on delovao kao daleko pristojnije ljudsko biće od bilo kog šljama s kojim je njena majka izlazila, iako je ubistvo trebalo da bude nešto krajnje nedopustivo. Na skali loših stvari, šta je teže, ubistvo ili zlostavljanje?

Zakon kaže da je to ubistvo. Ali, dođavola, bilo je ljudi koji nisu zasluživali da žive, a ako gospodar droge unajmi Sajmona da ubije nekog, taj neko je verovatno suparnik gospodara droge. Kako je to mogla da bude loše? Sve što smanjuje njihov broj moralo je da bude dobro za čovečanstvo. Da li je to loše zato što je Sajmon ubijao za novac ne mareći za poboljšanje sveta, za smanjenje broja ološa u odnosu na broj ljudi? Motivacija ne može da bude sve jer postoji mnogo ljudi koji iz najboljih namera nanose svetu zlo.

To nije nešto što se moglo shvatiti za sat vremena, a bila je previše umorna da bi nastavila da brine oko detalja. Dobra vest je da sada nije morala da radi ništa. Nije morala da odluči ništa u vezi sa Sajmonom, niti je morala da uradi ništa u vezi s Rafaelom. Bila je slobodna da...

Misli su joj zapale u ćorsokak. Rafael.

Znači samo zato što je ona bezbedna, u redu je da ga pusti da nastavi da uvozi drogu, koja je uništavala ljudske živote, izazivala zavisnost i ubijala, i da se pritom monstrozno bogati? Samo zato što je ona bila bezbedna, nije imala obavezu da učini ono što je mogla kako bi okončala Rafaelovo poslovanje?

Ne. Odgovor u njenoj utrobi bio je brz i nedvosmislen. Imala je veću obavezu od bilo koga drugog na zemlji jer je živela od tog novca, imala koristi od njega i jer je bila u jedinstvenom položaju ne samo zato što poznaje Rafaela toliko dobro već i zato što je jedina osoba na zemlji čije prisustvo bi ga podstaklo da uradi nešto glupo, nešto što bi policajcima pružilo solidnu optužbu protiv njega.

Morala je to učiniti. Bez obzira na rizik, to je bilo nešto što je trebalo da uradi.

Njene misli su se vratile Sajmonu. On se sada osećao obaveznim da je štiti, što je moglo pakleno da joj poremeti sve planove koje je napravila da bi,

figurativno rečeno, zabola Rafaelu prst u oko. Nije želela da Sajmon bude umešan u to; to je bio njen dug, njena obaveza. Međutim, kako bi on gledao na tu situaciju, bilo je nešto sasvim drugo.

Da li bi pokušao da je zaustavi? Bez sumnje. Još gore, podozrevala je da je obično uspevao u svemu što bi odlučio. Nije morala uopšte da napreže maštu da bi ga videla kako je negde drži zarobljenu ili je brzo odvodi iz zemlje kako ne bi došla do Rafaela.

Ista stara pesma, drugačiji stih: morala je da pobegne od njega.

Uveren da ne bi pobegla, postaće manje oprezan, mislila je. Možda ne odmah; bio je prepreden i sumnjičav, i možda će je posmatrati s razdaljine sledećih nekoliko dana. Stoga će se muvati okolo, obaviti neke pripreme, uljuljkati njegove sumnje dok se ne oseti sigurnim da ode. Nije bilo načina da sazna kada bi to tačno moglo da bude, ali i on je samo čovek; možda snažniji i pametniji od većine, ali je i dalje samo čovek, mora da jede, spava i piški, kao i svi drugi. Povremeno je morala da mu popusti pažnja. Uz malo sreće, čak i ako on ostane tu, ona bi mogla da uđe u avion i da ode mnogo pre nego što on to shvati.

Moći će da je prati; do sada je predvideo svaki njen potez, svaki korak koji je napravila da promeni svoj izgled i identitet. Nije se nadala da će on iznenada postati glup, a da će se ona iznenada pretvoriti u talentovanog umetnika bežanija, ali sve što joj je trebalo bilo je nekoliko dana prednosti, možda ni toliko dugo, i biće u Njujorku.

Kontaktiraće FBI. Rafael je sigurno bio pod neprestanom prismotrom, a Federalna policija je sigurno očajavala, nesposobna da sklopi čvrst slučaj protiv njega. Sigurno će zaduženi agent oheručke prihvatiti priliku da je na neki način iskoristi.

Kada jednom bude u rukama FBI-ja, biće izvan Sajmonovog domašaja.

28.

Kada je stigao u svoju hotelsku sobu, Sajmon je priključio laptop i proverio njenu lokaciju, samo da bi bio siguran da ju je ubedio da je bezbedna i da nije već u begu od onoga što je smatrala svojim životom. Dobro - i eksplorer i mobilni telefon bili su tamo gde je i trebalo da budu, nepokretni, što verovatno znači da je ona u krevetu. Podesio je program da pošalje poruku na njegov mobilni telefon ako lokatori počnu da se kreću, samo za slučaj da pokuša da izvede neki trik.

Voleo bi da je tamo s njom, ali kada je poljubio, osetio je rezervisanost koja je govorila da nije želela da ga ponovo prati na tom putu, barem još ne. Nije mu se sviđalo da čeka, ali čekaće neko vreme, u svakom slučaju. Usavršio je strpljenje podigavši ga na nivo umetnosti, izoštrio ga kao oružje, prevazilazeći prilikom lova i ljude i prirodu, ali sada kada je veo tajne između njega i Endi pao, instinkti su mu govorili da dela brzo i ozbiljno. Preživljavala je u životu tako što je terala sebe da udovoljava muškarcima, potiskujući svoje potrebe, ono što joj se sviđalo ili nije, a odražavajući samo ono što su muškarci želeli da vide. Trebalo joj je vreme, da, ali i da sama bude željena. Bilo joj je potrebno udvaranje, ubeđivanje, obrnuta situacija; bio joj je potreban muškarac koji će joj se ulagivati.

Strpljenje je bilo samo drugi oblik upornosti. Možda to znači da je skot jer nije otišao iz njenog života i ostavio je na miru, nakon svega što je uradio i sveg bola koji joj je naneo.

Pa šta? Radije će biti skot i imati je, nego biti džentlmen i pustiti je da ode.

Da uopšte nije reagovala na njega, izborio bi se s gubitkom i ostavio je na miru, ali nije izmicala u stolici, a dovoljno je poznavao žene da zna da se sećala kako je bilo između njih. Dovoljno je shvatio o njoj tokom onog poslepodneva koje su proveli zajedno, tako da je znao kako izgleda kada se uzbuđi. Želela je da bude ravnodušna, ali nije bila, ništa više nego što je on bio ravnodušan prema njoj. Želeo je da bude; želeo je da je zaboravi čim ode od nje. Prvi put u životu to se nije desilo. Snalazio se u stvarnosti, ne u ružama i željama, a ono što je bilo između njih bilo je stvarno - neistraženo, nerazvijeno ali stvarno.

Uveren da će ostati tamo gde jeste, barem za sada, izvadio je komplet za prvu pomoć i pažljivo dezinfikovao ujed na ruci, a zatim poprskao to mesto da bi utrulo. Anestetik je delovao samo površinski, ali je dovoljno ublažavao bol tako da ga ušivanje nije brinulo. Imao je kopče koje su bolele još više. Nakon što je utapkao antibiotik preko šavova, zalepio je nekoliko flastera preko njih, a zatim pažljivo upakovao mali komplet, beležeći šta je trebalo da dopuni. Komplet za prvu pomoć išao je svuda sa njim i verovatno mu je nekoliko puta

spasao život. U tropima, otvorena rana, koliko god da je mala, mogla je brzo da postane opasna po život.

Zatim je, zevajući, popio nekoliko ibuprofena pre nego što je skinuo odeću. Kad je ugasio svetlo, ispružio se preko kreveta. Telefon će mu signalizirati ukoliko stigne poruka i probudiće ga ukoliko ona odluči da tajno pobegne, ali bio je prilično siguran da te večeri neće ići nikud. Ako je nešto naumila, verovatno će pokušati da ga zavara tako što će ostati tu nekoliko dana. Bila je lukava, ali je on bio lukaviji. Zaspao je znajući da su, za sada, stvari pod kontrolom.

Endi je spavala do kasno - što je bilo iznenađujuće - i konačno je u pola dvanaest nesigurno stigla do kuhinje da uzme kafu. Imala je glavobolju, možda zbog navale adrenalina ili joj je možda samo trebala doza kofeina. Obično je ustajala oko osam, što joj je davalo vremena za kućne poslove ili obaveze pre odlaska na posao, a sad je sa svojom prvom šoljom kafe kasnila otprilike tri sata.

Uzela je dva aspirina, a zatim odnela kafu u dnevnu sobu. Uključila je svoj polovni televizor, sklupčala se u uglu sofe ne želeći da radi u tom momentu ništa osim da pijucka kafu i čeka da aspirin počne da deluje. Gledala je malo podnevne vesti, dovoljno da sazna da se očekuje još jedno olujno poslepodne, a zatim, uprkos kafi, ponovo zadremala.

Probudila su je dva oštra zvuka kucanja na prednjim vratima. Možda su komšije, mislila je kiselo, sa zakašnjenjem zabrinute zbog sinoćnje lupnjave, da provere da li je dobro. Ona ih je svakako čula kako lupaju naokolo, pa je znala da su sigurno čuli barem kada je oborila stolicu. No da li je neko proverio da nije provalnik ušao unutra ili nešto slično? Da je ona čula takvu buku s druge strane, barem bi udarila u zid i glasnije pitala je li sve u redu.

Zastala je pre nego što je otključala vrata, podižući letvicu roletne i provirivši napolje. Iznenada je shvatila da zuri pravo u Sajmona koji je stajao ispred samih vrata. Vazduh joj je istekao iz pluća zbog njegovog fizičkog prisustva, kao da je pri pogledu napolje otkrila da tu stoji veliki vuk. Njegov pogled se susreo s njenim kroz staklo i on je izvio obrvu kao da kaže: *Pa?*

Zaprepašćena, pustila je letvicu da padne i stajala tu minut pokušavajući da odluči da li da otvori vrata ili ne. Nadala se da je već napustio grad. Zašto se zadržavao? Šta je još imalo da se kaže?

- Možeš i da otvoriš - čulo se kroz drvena vrata. - Neću otići.

- Šta još ima novo? - progundala je, otključavajući bravu i otvarajući vrata. Ušao je sa osmehom koji mu je lebdeo oko usana. - Šta? - upitala je, sklanjajući s lica kosu koja je bila u neredu od spavanja. Još nije bila ni provukla četku kroz nju i nije je bilo briga.

- Došao sam da vidim želiš li da izadeš na ručak. Pretpostavljam da ne - rekao je prigušenim glasom koji je odavao da ga to pomalo zabavlja.

Endi je zevnula i vratila se na sofu, podižući noge i ušuškavajući gola stopala ispod jastučića. Još uvek je imala na sebi donji deo pidžame i majicu kratkih rukava, dakle, ne, nije nameravala da izlazi na ručak niti bilo gde drugde. - Mislim da ne želim - zvučala je kao odjek dok se mrštila na njega. - Još nisam doručkovala. Hvala na pitanju. Šta želiš?

Slegnuo je ramenima. - Da te izvedem na ručak. Ništa više.

Kao da je čak i na minut poverovala u to. - Da, sigurno. Verovatno i ne dišeš bez prikrivenog motiva.

- Najvažnije je ostati živ. - Podigao je glavu, njušeći vazduh. - Da li je kafa sveža?

- Skoro. - Pogledala je koliko je sati. Dremala je duže nego što je mislila. - Stajala je otprilike sat vremena, pa bi trebalo da je još uvek dobra. - I samoj bi joj dobro došlo još kafe, pa je ustala i otišla u kuhinju, noseći šolju sa sobom. - Kakvu piješ? - pitala je dok je otvarala vratanica kuhinjskog elementa i uzimala drugu šolju, podižući glas da bi mogao da je čuje u dnevnoj sobi.

- Crnu - rekao je odmah iza nje, a ona je poskočila skoro ispustivši šolju. Pružio je ruku da je uhvati, zatvorivši šaku oko njene da bi joj učvrstio stisak. Smesta se izvukla, podigla posudu s kafom sa grejača i napunila obe šolje.

- Napravi neku buku dok hodaš - konačno je rekla izričito.

- Mogao bih da zviždim.

- Šta god. Samo nemoj da mi se prikradaš. - Bila je više uznemirena nego što je želela da on primeti jer je taj trenutak živo podsetio na onaj kada joj je prišao s leđa na balkonu stana u potkrovlju i kada je vodio ljubav s njom baš tamo, čak je i ne okrenuvši da bi je poljubio. U to vreme, nije joj mogao jasnije staviti do znanja da mu ona ne predstavlja ništa sem parčeta zadnjice, a ipak je dozvolila sebi da je zavede čisto uživanje i da se tokom tog popodneva u njenom umu razvija jedna pomisao sve dok nije shvatila da je on neće povesti sa sobom. Još uvek je osećala poniženje zbog njegovog odbijanja.

Spustila je šolju i udahnula polako i ravnomerno. - Mislim da bi trebalo da odeš - rekla je grubo. - Želim da odeš.

- Jer sam te sinoć poljubio? - Pogled mu je bio prodoran dok je proučavao.

- Zato što si to što jesi, a ja sam ono što sam. Znam šta sam bila ranije, ali od nesreće sam sama... - Dodavola, znao je to; pažljivo je posmatrao sve vreme. - I mislim da je za mene najbolje da budem sama. Ne donosim dobre odluke kada je reč o muškarcima. Tužno ali istinito.

- Ne tražim od tebe da donosiš bilo kakve odluke. Moraš da jedeš, zar ne? Hajdemo na ručak. Ili doručak. Možemo da odemo i u palačinkarnicu. - Ton mu je bio blag i nezahtevan i da nije bila na oprezu, možda bi je uljuljkao u pogrešan osećaj sigurnosti. Da li je odlazak u palačinkarnicu mogao da bude opasan? Problem je u tome što sa ovim muškarcem ne postoji *bezbednost*, a razlog za to ležao je koliko u njoj, toliko i u njemu.

Odmahnula je glavom. - Ne želim nikud da idem sa tobom.

- Ako pođeš, odgovoriću na sva pitanja koja mi budeš postavila.

Sledila se, besna na sebe jer je ponuda bila isuviše primamljiva da bi joj se oduprla, i znala je to. Razumom je znala da bi trebalo da se drži podalje, podalje od njega, ali eto ga kako je kuša s mogućnošću da otkrije o njemu sve što je želela a ona se ustremila na tu mogućnost kao kobac na zeca.

Gledao ju je dok mu je šaljiv sjaj iskrio u očima, izvio je uglove usana i bio je tako prokleta privlačan bez štita i uobičajenog bezizraznog pogleda, da je zadržala od snage njegove privlačnosti. I dalje je pokušavala da zadrži isti stav.
- Ne želim da znam ništa o tebi.

- Naravno da želiš, kao na primer kako sam dobio tetovažu na zadnjici.

- Nemaš tetovažu na zadnjici! - prasnula je, sevajući očima na njega. Videla mu je zadnjicu i koliko god da je dobra, nije je zaslepela; primetila bi tetovažu.

Počeo je da otkopčava kaiš.

- Nemoj to da radiš! - rekla je uznemirena. - Ne moraš da...

Tankim prstima je uhvatio jezičak rajsferšlusa i povukao ga nadole.

Endi je izgubila nit onoga što je govorila.

Okrenuo se, zakačio palčeve za pojas pantalona i spustio ih. Donji deo njegove košulje pao je preko zaobljenih, mišićavih krivina; pružio je ruku pozadi da bi podigao košulju i tu je bila, visoko na desnoj strani zadnjice, neka vrsta apstraktnog motiva koji je ličio na čudan, izuvijan lavirint. Prsti su joj se zgrčili od iznenadne, snažne potrebe da pruži ruku i dodirne ga, ne zbog tetovaže već zato što je želela da ponovo oseti oblik i čvrstinu njegove zadnjice pod svojim šakama.

Stegla je šake u pesnice i pokušala da zvuči neuznemireno. - Čudan motiv. Šta znači?

Podigao je pantalone i uvukao košulju u njih, okrećući se licem prema njoj dok je zakopčavao rajsferšlus i dugme, šaljivo je gledajući. - Reći ću ti za vreme ručka.

- Dovraga - promrsila je, okrećući se na petama i odlazeći u spavaću sobu da se spremi.

Izašla je posle deset minuta, ne uradivši ništa više od pranja zuba i češljanja, presvlačenja pidžame u farmerke i majicu s dugim rukavima, ostavljajući otkopčano samo jedno dugme uz vrat jer više nije nosila nikakve izreze, s obzirom na to da je ožiljak na grudima neprestano podsećao da su se stvari promenile. Nije se zamarala čak ni minimalnim šminkanjem, jer nije pokušavala da zadivi ni njega ni bilo koga drugog. Gurnula je stopala u par japanki, pogledala u nenalagirane nokte na nogama i blago frknula. Njen izgled

je bio potpuna suprotnost onome iz vremena kada ju je Rafael predao, ali ako mu se nije sviđalo, mogao je da je poljubi u dupe i ode.

Nasmešio se kada je video, zaista se, iskreno nasmešio. - Tako si prokletu lepa - rekao je.

Kompliment je bio toliko neočekivan, toliko u suprotnosti sa onim o čemu je upravo razmišljala, da se ukočila i stala, zinući u šoku - Ja, uh, hvala ti. Ali... *jesi li ti slep?*

- Ne. Nisam - odgovorio je ozbiljno kao da pitanje nije bilo retoričko. Pružio je ruku i dotakao joj kosu. - Nekako mi nedostaju lokne, ali sviđa mi se boja. Sada nisi onako bleštava, ne onako krhka. To je dobro. Usta su ti i dalje... nema veze.

- Nema veze, šta? - Igrao se njome kao upecanom ribom. Znala je to, ali nije joj bilo važno. Šta s njenim ustima? Nije trebalo da pita jer je odgovor morao da bude nešto u vezi sa seksom, a nije želela da ide tim putem, ali... *šta s njenim ustima?*

- Reći ću ti za vreme ručka.

Sve dok nisu seli u separe u jednom delu IHOP-a⁴ s jelovnikom u rukama i kafom koja se pušila ispred njih, nije shvatila da je rekao da će odgovoriti na svako pitanje, ali ne i da li će odgovoriti iskreno. Iznervirana jer nije pomislila na tu caku ranije, pljesnula je jelovnikom po stolu i pogledala ga nezadovoljno. - Odgovoriti na svako pitanje je jedna stvar, no da li ćeš reći istinu?

- Naravno - rekao je lako, toliko lako da je znala da je pogodila metu.

- Lažeš.

Spustio je svoj jelovnik. - Endi, razmisli o tome. Šta moram da krijem od tebe? Ili ti od mene?

- Kako bih ja to mogla da znam? Kada bih znala sve o tebi, onda ne bih morala da ti postavljam pitanja, zar ne?

- U pravu si.

Nasmešio joj se. Volela bi kada bi prestao to da radi. Kada se smešio, zaboravljala je da je on plaćeni ubica, zaboravljala je da mu venama teče ledena voda i da je odlazeći od nje povredio više nego bilo koji muškarac. Ali razmišljanje o tome kako odlazi nagonilo je da misli i na tetovažu na njegovoj zadnjici, i da se pita kako je moguće da joj je promakla.

- Dakle, šta znači motiv tvoje tetovaže?

- Ne znam. To je privremena dečja tetovaža. Stavio sam je jutros.

Upravo je otpila gutljaj kafe i zagrcnula se, pokrivši šakom usta i nos i pokušavajući da ne isprska ceo sto. Čim je uspela da proguta, nasmejala se

⁴ Internacional House of Pancakes, lanac restorana specijalizovanih za pripremanje doručaka.(Prim.prev.)

činjenici da ju je tako vešto namamio da uradi ono što je želeo. - To je varanje, a ja sam pala na to. Zнала sam da nemaš tetovažu.

Konobarica je prišla sa spremnim blokčedom i olovkom.

-Jeste li odlučili šta želite?

Endi je poručila kajganu, slaninu i tost, a Sajmon je uzeo isto to s dodatkom prženog krompira s crnim lukom. Čim su ponovo ostali sami, spustila je šolju kako se ne bi osramotila ušmrkavanjem kafe ako bi imao još neko iznenađenje u rukavu, ili u pantalonama.

Bilo je mnogo pitanja koja je htela da mu postavi, ali neka se nije usudila da pomene jer nije bila sigurna da želi da čuje odgovore. Kada je sada razmislila o tome, to što joj je dao moć da postavi pitanja i da dobije odgovore na njih bilo je malo obeshrabrujuće. Bilo bi obeshrabrujuće sa svakim, ali sa ovim čovekom osećala se kao da čačka tigra štapom, što je čak i uz tigrovo dopuštenje moglo da bude opasno.

Počela je s lakim stvarima, zbog sebe. - Koliko imaš godina?

Ponovo je malo izvio obrve pokazavši iznenađenje zbog njenog izbora pitanja. - Trideset pet.

- Datum rođenja?

- Prvi novembar.

Začutala je. Želela je da zna njegovo pravo prezime, ali možda bi bilo bolje da to ne dira. Njegove tajne su bile mračnije nego njene, granice koje su ga definisale s više nasilja i oštrije ga iscrtavale.

- To je to? - pitao je kada mu više nisu pristizala pitanja. - Želela si da znaš koliko imam godina i kada sam rođen?

- Ne, nije to to. Ovo je teže nego što sam očekivala.

- Želiš li da znaš koliko sam imao godina kada sam prvi put nekoga ubio?

- Ne. - Brzo je pogledala okolo da bi videla da li ga je neko slučajno čuo, ali je njegov glas bio isuviše tih da bi dopro do nekog, niko ih nije užasnuto gledao.

- Sedamnaest - nastavio je neumoljivo. - Otkrio sam da imam prirodni talenat za tajna ubistva koja vrše vladini operativci. Napustio sam to prošle godine, nakon što sam sedeo u bolničkoj crkvi i plakao jer sam neposredno pre toga stajao ispred tvoje sobe i slušao te kako razgovaraš s medicinskom sestrom, i znao sam da nisi samo živa već nekako kompletna. Od tada nisam prihvatio nijedan posao.

29.

Proklet da je, proklet da je, proklet da je.

Endi ga je proklinjala sledeća dva dana, ne samo jer ga uopšte nije videla, iako je predosećala da je i dalje tu, da nadgleda, već zato što se, sedeći u separeu u IHOP-u i slušajući ga kako razotkriva svoju dušu, zaljubila u njega. Od svih nesmotrenih stvari koje je uradila u svom životu, zaljublivanje u ovog čoveka, čak i penzionisanog, svakako je na vrhu lestvice. Ako joj je ikada trebala potvrda da bi trebalo da se drži podalje od bilo kakve romantične veze jer je nesposobna da donese dobru odluku prilikom izbora muškaraca, eto ga pozitivan dokaz.

Nije plakala, iako je želela. On je svoje srceparajuće ispovedanje obavio toliko mirno, takom uzdržanim glasom, da joj je pomogao da ostane pribrana, tako da mu je posle nekog vremena postavila još neka pitanja, na primer, gde je rođen (rođen je u vojnoj bazi u Nemačkoj) i da li ima porodicu (bio je jedinac, a oba roditelja su mu umrla). Čak i da je imao blisku porodicu, mislila je, i dalje bi izabrao da bude sam. I ona je plovila sama, pa je znala kako je to ne oslanjati se ni na koga, ne verovati nikome. I dalje nije verovala, barem ne mnogo. Nije imala bliskih prijatelja od kada se smestila tu u Kanzas Sitiju, što je zaista bilo žalosno, ali s te tačke gledišta, potpuno ga je razumela.

Bio je netipičan na mnogo načina. Nije mario ni za jedan sport, što je takođe imalo smisla; timski sportovi ne bi odgovarali samotnjaku. Nije imao omiljenu boju i nije voleo pitu. Možda je opredeljivanje smatrao slabošću koja bi mogla biti iskorišćena protiv njega i namerno se odvojio od mnogo čega što voli i ne voli; možda je uvek imao tu distancu između sebe i drugih.

Ipak, dopro je do nje, više nego jednom. Tokom poslepodneva koje su delili, video je koliko je bila uplašena i smirio je nežnošću, zaveo uživanjem. *Vodio je ljubav* s njom, premda istovremeno nijedno od njih nije to videlo na taj način. Kada je doživela nesreću, ostao je s njom dok je umirala, pazio je dok neko drugi nije uspeo da dođe.

Nikada nije sanjala nesreću, retko su joj nadirala nejasna sećanja o umiranju. Prvo je došla neverovatna svetlost, nekako čista i živa, a zatim je bila na tom predivnom mestu. Njeno sećanje na oba događaja bilo je detaljno do mirisa i struktura površina, ali ono što je bilo između njih, bilo je nepotpuno i van fokusa. Možda se to desilo zato što je sedela preko puta njega, gledala u njegovo lice i prisećala se, pa je iznenada videla scenu tako jasno kao da joj se dešavala pred očima. U svom umu čula je šapat „*Bože, dušo*“, i spazila ga kako

joj dodiruje kosu. Posmatrala ga je kako čeka s njom. Gledati direktno u sopstveno telo bilo je nemoguće, kao da je oko nje bila neka vrsta štita, ali mogla je da ga vidi, sasvim jasno. Mogla je da primeti ožalošćenost koju se borio da kontroliše, bol koji je jedva priznavao.

Kao grom iz vedra neba, koji joj je još jednom prošao kroz grudi, znala je zašto je u novinama potražio vesti o njenoj nesreći. Želeo je da otkrije gde je sahranjena da bi odneo cveće na njen grob.

- Endi. - Pružio je ruku preko stola i uhvatio njenu šaku, obuhvatajući je svojim hrapavim dlanom. - Gde si?

Unutra je bila skrhana, ali se sabrala i vratila u sadašnjost, daleko od sećanja koja nije želela, ali uz još malo razumevanja ovog čoveka koji je sedeo naspram nje, čoveka koji je pokušavao da bude manje dalek, voljan da se razotkrije odgovarajući na bilo koje njeno pitanje.

Nije mogla da se natera da išta drugo pita, pa su u tišini završili ostatak obroka. Posmatrao je, izrazom ponovo mirnim i praznim, mada nije mogla da kaže da je ranije bio divlje izražajan. Dozvolio je sebi da pokaže da se malo zabavljao i povremeno bi se njegov pogled zaustavio na njenim usnama, a čista vatra bi počela da gori u njegovim očima, ali sem toga, nije se probijalo ništa od onoga što je mislio ili osećao.

Odveo ju je kući i popeo se s njom na trem, ali je stajao malo dalje, što joj je nekako govorilo da nije nameravao da uđe, čak ni ako bi ga pozvala. Umesto toga, otišao je do druge strane kuće i oštro zakucuo na prednja vrata. Šta je radio? Obrve su joj se spojile odajući zbunjenost dok ga je posmatrala. Petnaest sekundi kasnije, zakucuo je ponovo. Niko nije došao do vrata.

- Šta radiš?

- Uveravam se da niko nije u kući. Automobila nema, ali bi neko od njih mogao da bude kod kuće. - Tom rečenicom joj je potvrdio da je posmatrao kuću dovoljno dugo da bi znao da u drugoj polovini živi par, ali nedovoljno da bi znao da oboje rade drugu smenu, kao i ona, i da odlaze već oko jedan sat.

- Zašto? Šta ima veze?

- Ljudi su njuškala. Slušaju kada ne bi trebalo.

-Pa?

- Pa ovo ih se nimalo ne tiče.

Radoznalo, u potpunom mraku, gledala je kako izvlači novčanik i iz njega karticu. - U slučaju da imaš problema s pristupom novcu - rekao je, pružajući joj karticu.

Bila je to njena stara vozačka dozvola.

Zurila je u dozvolu, u sliku na njoj, i prsti su joj zadrhtali kada je pružila ruku da je uzme. Mislila je da je Drea nestala, mrtva iako nije sahranjena, ali eto je ponovo: gomila dugih plavih lokni, kompletna šminka, blago rasejan izraz.

Sada nije bila ta osoba. Većina ljudi bi morala pažljivo da pogleda fotografiju da bi otkrila sličnost između Dreinog i njenog lica.

- Daću novac bolnici Sveti Juda - rekla je obamrlo. - Imam ovde račun u banci. Htela sam da izvršim elektronski prenos na ovaj račun, zatim da odem u banku i dobijem overen ček na *Svetog Judu*. IP adresa će biti drugačija prilikom prenosa, ali imam lozinku i... - Glas joj je zamro. Brbljala je ne obraćajući pažnju na ono što govori. Znao je za IP adrese i elektronski prenos, iako je posao s bankama sigurno obavljao u inostranstvu. Verovatno ne bi imala problema da izvrši prenos, iako je razmišljala o tome da unapred pozove gospođu Pirson i upozori je. Međutim, vrativši joj staru vozačku dozvolu, Sajmon joj je garantovao da neće imati problema da s novcem uradi što god bude htela, čak ni ako gospođa Pirson više ne radi u banci.

- Hvala ti - prošaputala je, uzimajući dozvolu iako nikada više nije želela da vidi tu fotografiju. - Zašto si je zadržao?

Nije odgovorio na pitanje, jer je očigledno njeno blanko pravo za tu oblast ukinuto kada su napustili restoran. Umesto toga je rekao: - Moram da uhvatim avion - i ostavio je tu na tremu. Gledala ga je kako se odvozi, zatim ušla i sela na kauč, misleći o protekla dva sata.

Morao je da uhvati avion, malo sutra. Ni na trenutak mu nije poverovala.

Od tada ga nije videla, ali je znala da to ništa ne znači. Bio je tu, negde, i dalje je proveravajući. Nije joj verovao da neće pobeći, iako je skrenuo sa svog puta da bi je uverio da nema čega da se plaši.

U tom pogledu, makar, Endi mu je verovala. Bila je bezbedna. Mogla je slobodno da živi svoj život na otvorenom, da prestane da se osvrće preko ramena, slobodno da radi što god poželi, premda bi bilo pametno da izbegava Njujork dok Rafael ne bude mrtav ili u zatvoru. Izgledi da vidi nekog određenog u gradu te veličine bili su mali, ali i čudnije stvari su se događale; bila je živi dokaz toga.

Očigledno nije bila pametna jer je povratak u Njujork upravo ono što je nameravala da učini. Ipak, prvo je morala da umakne svom samozvanom telohranitelju.

Jedino što je mogla da uradi, što bi ga najviše uverilo da će ostati tu gde jeste, bilo je da se vrati kod Glena i ponovo zatraži posao, a Glen bi je sasvim sigurno primio. Na nesreću, to je bilo jedino što nije mogla da uradi jer je imala nameru da otputuje u sledećih nekoliko dana, a nije želela tako da obmane Glena.

Umesto toga, usredsredila se na završavanje poslova. Ipak je pozvala gospođu Pirson, koja je pokazala iskreno olakšanje. Zabrinula se pošto se ništa nije dešavalo s računom od kada je zadnji put videla Endi, a na imejlove nije dobijala odgovor; plašila se da se nešto dogodilo. Nešto se jeste dogodilo, ali Endi nije zalazila u to. Umesto toga, uverila je gospođu Pirson da je sve u redu.

Još malo su ćaskale i u jednom trenutku Endi je pomislila da je gospođa Pirson pomenula da će joj se za nekoliko meseci roditi unuka. Međutim, kada je rekla „Čestitam na unuci“, gospođa Pirson je huknula.

- Otkud znate da je beba na putu?

- Rekli ste mi - rekla je Endi, pomalo nesigurno. - Zar ne?

- Ne. Nisam to pomenula. Nećemo znati da li je dečak ili devojčica do sledećeg meseca.

- Oh. Zaklela bih se... - Prekinula je i užurbano počela da traži izgovor za to što je izrekla jer nije htela da zalazi u objašnjavanje. - Ne, sada se sećam ko je pomenuo da ima unuku. Izvinite, malo sam rasejana od jutros. Mora da mi treba još kafe.

Kada je prekinula vezu, izvršila je elektronski transfer, a zatim povremeno proveravala račun dok se transakcija nije pojavila. Kada je overen ček bio na putu ka dečjoj bolnici, osetila je kao da joj je ogroman teret pao s ramena. Taj novac joj je predstavljao opterećenje od trenutka kada ga je uzela, što je, pretpostavljala je, bilo i logično.

Ipak, pomešan sa olakšanjem, javio se i osećaj žaljenja. Baš šteta što nije mogla da ga zadrži, jer bi donekle volelala da bude bogata, čak i sa ukradenim novcem - *prljavim* ukradenim novcem. Možda će dobiti dodatne poene zato što ga se oslobodila jer je to bilo toliko protiv njenih želja. Biti čestit bilo je podjednako opterećujuće kao što je bilo i posedovanje tog novca.

Ali novac je sada nestao, to je bilo sređeno i mogla je da pređe na sledeću stvar na spisku. Nije imala mnogo gotovine, a bila joj je potrebna, pa je došlo vreme da iskoristi nakit koji joj je Rafael poklonio.

Uzela je telefonski imenik i počela da traži brokera za dijamante. Mogla je da založi nakit, ali bila je svesna samo njegove delimične vrednosti, a zalagaonica bi imala veliki profit jer nije imala nameru da otkupi nijedan komad. Morala je da proda nakit, a nije želela da gubi vreme oglašavajući ga na *Ibeju*.

Krenula je u akciju i osećala se prinuđenom da je završi, da ode u Njujork i pokrene plan. Bilo je vreme.

Nedelju dana kasnije, s novcem na računu u banci - mada ne s toliko novca koliko se nadala - i novom kreditnom karticom, rezervisala je let za Njujork za sledeći dan i spremila se da sredi stan, za slučaj da ne uspe da se vrati.

Ispraznila je frižider, oslobađajući se sve kvarljive hrane u kući. Ako se ne bude vratila, nije želela da vlasnik za mesec dana otvori vrata i uđe u nepodnošljiv smrad istrulele hrane. Čistila je, prala i sređivala i pokušavala da ne plače. Pohabani polovni nameštaj koji je kupila da bi sredila stan nije bio ništa posebno, a stan ionako nije bio njen, ali joj je i dalje bio prvi pravi dom. Bio je *njen*; izabrala je sve u njemu, od jeftinog posuđa do prekrivača za krevet. Lampu u dnevnoj sobi je kupila na garažnoj rasprodaji za pet dolara, a mekan

pokrivač prebačen preko naslona na kauču za dolar na drugoj garažnoj rasprodaji. Miris osveživača vazduha bio je miris koji se njoj sviđa, sapun je bio sapun koji se *njoj* sviđa.

Spakovala je svu odeću. Nije imala mnogo; sve što je posedovala stalo je u dva kofera, uključujući i šminku. Uživala je u tome što se ne šminka mnogo, što ne mora da brine hoće li je neko videti ako nije savršeno doterana i nagizdana. Poslednji ostaci trajnih lokni odavno su izrasli, i pustila je da joj izraste njena tamna kosa. Nije želela da ponovo bude plava; Drea je bila plava; Endi je imala smeđu kosu.

Kada je stan bio čist i koferi spakovani, trebalo je da obavi još dva zadatka. Prvi je bio u velikom tržnom centru gde se nalazila prodavnica perika. Moraće ponovo da bude Drea kako bi privukla Rafaelovu pažnju, ali želela je da može da skinje periku i brzo postane neko pored koga bi prošao a da ga ne prepozna.

U prodavnici nije bilo perika koje bi odgovarale kosi kakvu je tada imala. Izabrala je jednu, dovoljno sličnu: malo duža, malo ravnija, a boja je bila više platinasta nego zlatna, ali poslužiće.

Njen poslednji zadatak zahtevao je zavaravanje, ali druge vrste. Samo za slučaj da je Sajmon još uvek posmatra, otišla je u radnju s povrćem, gde je obično kupovala, i nabavila neke nekvarljive namirnice. Kupovanje hrane će ga uveriti da namerava da ostane tu gde jeste. Osim toga, ako bude morala da se vrati u stan, bilo bi dobro da ima hranu.

Sledećeg jutra se odvezla do aerodroma, parkirala eksplorer na parking mestu na kome je automobil mogao dugo da ostane i otpočela svoj povratak u Njujork. Njeno mesto, rezervisano u zadnjem trenutku, bilo je srednje sedište u poslednjem redu. Sedela je pritešnjena između povećeg gospodina i njegove podjednako povelike žene, koji su očigledno izabrali ta sedišta nadajući se da niko neće sesti između njih kako bi se udobnije raširili. Nisu imali sreće, a nije ni ona.

Nakon što je provela malo više od tri sata čekajući na drugi let, bilo je već poslepodne kada je konačno sletela na *La Gvardiju*. Uzela je prtljag, odvukla kofere do dela odakle je mogla da se preveze do grada i stala na ivičnjak čekajući da stigne hotelski autobus. Prolećni dan je bio hladan, bilo je otprilike deset stepeni, a uz lagani vetar imala je osećaj da nema više od sedam stepeni.

Kada je autobus stigao, u njega su pored nje ušle još četiri osobe, ali delovalo je da niko od njih ne putuje zajedno, pa su se svi vozili u tišini prema oblakoderima Menhetna.

Volela je taj grad, mislila je Endi dok je posmatrala kako se linija horizonta približava. Sviđali su joj se ljudi i užurban tempo, pogledi i zvuči i mirisi. Kansas Siti nije bio mali grad, ni u kom smislu, ali nije bio ni prineti Njujorku. Možda bi, ako se stvari reše, mogla ponovo da se preseli ovamo.

Ili možda ne. Ne bi mogla da dobije dobro plaćen posao, a Menhetn je skup. Novac koji je prikupila od prodaje nakita ne bi tu dugo potrajao. Morala je da bude praktična, jer nije znala nikakve posebne veštine niti je stekla obrazovanje, a želeći više nego što može sebi da obezbedi upravo je ono što ju je odvelo do muškaraca kao što je Rafael. Od sada, biće zadovoljna onim što može sama sebi da priušti.

Prijavila se u *Holidej inu* i kada je bila u svojoj pomalo prljavoj sobi, izvukla je ogroman telefonski imenik i počela da traži broj. - Vlada Sjedinjenih Američkih Država - promrmljala je, a onda pronašla grupu imena i počela da vuče prstom niz kolonu. Kada je stigla do broja koji je želela, zadržala je prst na njemu dok je drugom rukom uključila mobilni telefon i sačekala da pronađe mrežu. Kada je pronašao, ukucala je broj.

Evo je. Pronašao ju je. Konačno je uključila mobilni telefon.

Sajmonovi prsti su leteli preko tastature laptopa, ukucavajući komande. Premestio se u San Francisko i ostao tamo duže nego na bilo kom drugom mestu. Sada kada više nije bio aktivan u poslu, nije bilo potrebe da se stalno premešta. Nije sasvim pustio korenje, ali donekle je promenio navike.

Napustio je Kansas Siti kada je rekao Endi da odlazi. Nije želeo da je guši; dao joj je materijala za razmišljanje, a i ona se morala ponegde prilagoditi. Pratio ju je i umirilo ga je to što joj je kretanje postalo uglavnom rutinsko, iako ga je mučilo što se nije vratila kod Glena. Pošto ga nije dovela u stanje pripravnosti, naterala ga je da neuobičajeno pažljivo motri na nju.

Mobilni telefon je zazujao pre zore, mada se nije odmah uznemirio. Kansas Siti je bio u drugoj vremenskoj zoni, pa je dan tamo već odmakao. Ali je ustao i potražio eksplorer i kada mu se kretanje zaustavilo na aerodromu, oblio ga je hladan znoj. Ulazila je u prokleti avion, a on je bio hiljadu šeststo kilometara daleko, nesposoban da uradi ijednu jebenu stvar u vezi s tim.

Nije provaljivao preko kompjutera ni u jedan sistem mesecima, nije bilo potrebe. Nije znao kojim avionom je letela, što mu je otežavalo, ali je počeo sistematski da pretražuje sve, u slučaju da nije ponela mobilni telefon sa sobom ili se nije zamarala time da ga uključi dok joj ne zatreba.

Kada se lokator u telefonu uključio, odmah je ukucacao komande koje će mu reći gde se tačno nalazi, a kada je mapa na ekranu iskočila, osetio je da su mu graške ledenog znoja poiskakale po koži.

Bila je u Njujorku.

30.

Sledećeg jutra, Endi je uspela da prođe sve barikade i sigurnosne provere u zgradi FBI-ja. Dobila je propusnicu za posetioce i pratnju, pokazano joj je gde da sačeka i na kraju je ušla u malu kancelariju. Specijalni agent Rik Koton je ustao kada je stupila unutra i rukovao se s njom. Imao je lep, snažan stisak, ni previše čvrst ni slab, ali na prvi pogled nije videla šta je bilo tako posebno u vezi s njim.

Bio je srednjih godina, prosed, poprilično doteran, i imao je miran, blag izraz lica. Utisak koji je stekla na osnovu onoga kako su se ostali oko njega ponašali bio je da se sviđao ljudima, ali nije bilo strujanja elektriciteta koje bi reklo da je imao moć i uticaj. Poznavala je to strujanje jer ga je osetila jednog letnjeg popodneva prošle godine. Snaga Sajmonove ličnosti dominirala je svakom prostorijom u kojoj je bio, dok bi Rika Kotona ljudi jedva primetili.

- Molim vas, sedite, gospođice Pirson - rekao je agent Koton pokazujući na stolicu s pravim naslonom, izandalog izgleda. - Čini mi se da je u vašoj poruci stajalo da imate neke informacije o nekom ko se zove Rafael Salinas?

Ako bi mu još malo približila karte, pomislila je Endi, ne bi mogao da ih vidi sam. Želeo je da prvo ona pokaže svoju ruku, što joj je odgovaralo.

- Ne zovem se Pirson - rekla je Endi. - Nego Andrea Bats. Koristila sam ime Drea Ruso i živela s Rafaelom Salinasom dve godine.

Videla je šok na njegovom licu pre nego što je uspeo da disciplinuje izraz. Trepnuo je, gledajući ukočeno u nju. - Tada sam imala dugu, plavu, kovrdžavu kosu - dodala je uslužno.

Rekao je: - Samo trenutak - podigao telefon i okrenuo lokal. Rekao je: - Drea Ruso sedi u mojoj kancelariji - i spustio slušalicu.

Sedeo je ćutke, pa je i ona to radila. Iskreno, nije imala ideju da li bi ikako mogla da koristi FBI-ju, ili oni njoj, ali su bili logično mesto za početak. To što nudi sebe kao mamac, uspelo bi samo ako bi je neko pratio, u suprotnom je mamac bio samo obrok. Možda neće moći da uradi ništa u vezi s Rafaelom, ali barem je pokušala.

Muškarac kose boje peska otvorio je vrata i ušao. - Gospođice Ruso - rekao je - ja sam specijalni agent Brajan Hasli; sada sam ja zadužen za istragu o Salinasu. Da li biste prešli u moju kancelariju, molim?

Endi je zastala i malo iskrenula glavu u stranu dok ga je proučavala. Nije kucao pre nego što je ušao u kancelariju agenta Kotona i uhvatila je blag naglasak koji je stavio na reč „sada“, što je bilo potpuno nepotrebno sem ukoliko nije naglašavao to agentu koji je ranije bio zadužen za istragu. Politika biroa, pretpostavljala je, pomešana s taštinom i željom za moći. Agent Koton, s

druge strane, delovao je blago i neuznemireno. Nije bio ni tašt ni zainteresovan za moć.

- Ne - rekla je, naglašavajući odgovor dok je donosila odluku. - Razgovaraću sa specijalnim agentom Kotonom.

Specijalni agent Hasli je rekao: - Pogrešno ste razumeli. Agent Koton nije više zadužen za...

— Nisam ja ništa pogrešno razumela - odgovorila je, dok joj je glas postajao hladan. - Engleski mi je maternji jezik, pa znam mnogo reči. - Engleski je bio i jedini jezik koji je govorila, ali nije bilo potrebe da on to zna.

Lice mu se zajapurilo. - Izvinjavam se. Nisam imao nameru da nagovestim...

- Da sam glupa? U redu je. Mnogi muškarci prave tu grešku. - Nasmešila mu se slatko, što bi mu, da je pažljivo gledao, sledilo krv u žilama. - Rafael Salinas je bio jedan od njih.

- Uveravam vas, gospođice Ruso...

- Bats - rekla je, naglašavajući svako slovo. - Moje pravo ime je Andrea Bats. Mislila sam da to znate.

- Naravno, ja...

Nije mu dozvolila da završi nijednu rečenicu nakon što se predstavio kada je ušao, pa nije videla razlog da to sada uradi. - Specijalni agent Koton - rekla je čvrsto - ili niko. Izbor je vaš.

Eto ga, bačeno u njegovo krilo. Dodeliće svoju ulogu u istrazi specijalnom agentu Kotonu ili će biti odgovoran za gubljenje kontakta koji bi možda mogao da dovede do pada Rafaela Salinasa, jednom i za sva vremena. Na prvi izbor bi gledao kao na skoro nedopustivo omalovažavanje svog autoriteta - bio je taj tip - ali bi drugi izbor mogao da bude poguban za karijeru.

- Razjasniću to s pomoćnikom direktora - promrmljao je ozlojeđeno, odlazeći iz kancelarije i ostavljajući otvorena vrata.

Endi je ustala i zatvorila vrata uz tup udarac.

- Nije mi se dopao - priznala je dok se vraćala na mesto.

Specijalni agent Koton dozvolio je sebi mali smešak, ali sve što je rekao bilo je: - On je dobar agent.

- Pretpostavljam da jeste ili ne bi bio u Njujorku, ali pretpostavljam da se isti zaključak može primeniti i na vas. - Agenti su se nadmetali da budu raspoređeni u veće gradove, s Vašingtonom i Njujorkom na čelu, na vrelu događaja, gde je sve bilo na visokom nivou.

- Radim s veoma oštroumnim ljudima. Lako je delovati dobro kada su svi ljudi oko vas usredsređeni na svoj posao.

Endi je iz toga shvatila da je on bio voljan da podeli zasluge, dok Hasli nije. Bila je zadovoljna odlukom da se drži specijalnog agenta Kotona.

- Ako nemate ništa protiv, pozvao bih i agenta koji je radio sa mnom kada mi je dodeljen Salinasov slučaj - rekao je, podižući ponovo slušalicu. - Zove se Zavijer Džekson i genije je za svoj posao. Imao je nevolju da mu ja budem partner, ali još uvek ponekad razgovaramo, iako ne radimo više na slučaju.

Shvatila je da im je slučaj oduzet jer nisu imali rezultate, mada bi se kladila u sve pare da ni Hasli nije bio ništa bolji. Nije ni čudo što je Hasli nepopustljivo zahtevao da ona razgovara s njim umesto s Kotonom; dobio bi velike zasluge i možda baš ono što mu je trebalo da slučaj dostigne tačku ključanja i zapravo mu pruži neki dokaz protiv Rafaela koji bi poslužio za podizanje tužbe.

Ona i Koton su neobavezno ćaskali dok su čekali genija Džeksona. Otprilike petnaest minuta kasnije čulo se kucanje na vratima i čekanje dok Koton nije podigao glas i rekao: - Uđite.

Zavijer Džekson je bio mlad, možda njenih godina, vitak, crn i zgodan, blago egzotičnih crta lica i kože boje masline. Oblačio se modernije od većine zaposlenih u FBI-ju koje je videla u zgradi; iako je nosio propisno odelo i belu košulju, kravata mu je bila jarkocrvena sa sićušnim motivima za koje se, kada se pažljivije zagledala, ispostavilo da su otmeno stilizovani konji tamnocrvene boje. Umesto ravnog pravougaonog vrha bele maramice, iz džepa na sakou virilo je nekoliko jedva primetnih vrhova iste crvene boje. Sve u svemu bio je prefinjeno upadljiviji, bržih pokreta, nedefinisanog akcenata kao kod spikera na televiziji. Izraz u njegovim očima bio je nedvosmisleno nalik ajkulinom, ali ne kao Haslijev, njegov stav prema agentu Kotonu odavao je poštovanje.

Nijedan od njih neće umreti uskoro.

Shvatila je to, pokupivši iznenadno uverenje iz vazduha kao da je bilo zrela jabuka koja se klatila pred njom, ali nije videla nikakvu potrebu da im to kaže. Džekson je mislio da je otporan na metke, a Koton se radovao penziji i činjenici da će više vremena provoditi sa ženom radeći stvari u kojima je uživao. Nikakve brige o smrti nisu zamračivale njihove umove, pa nije ni načela tu temu.

Džekson je pogledao s nevericom. - Da li ste vi stvarno Drea Ruso?

Nasmejala se, a on je smesta rekao: - O, da, prepoznajem taj smeh. - Radoznalost mu je gorela u očima. - Mislio sam da ste možda mrtvi. Samo ste nestali.

- Namerno - uverila ga je. - Pobegla sam da spasem svoj život.

- Salinas vas želi mrtvu?

- Želeo je. Međutim, kada sam napustila grad, doživela sam saobraćajnu nesreću i u vestima je greškom objavljeno da sam poginula, što mi je u stvari spasio život jer je Rafael opozvao svoje lovačke pse.

Bio je samo jedan lovački pas, i on je taj koji je Rafaelu podneo izveštaj da je ona mrtva, što je bila istina, ali je u njenu aktuelnu verziju istine bilo mnogo lakše poverovati nego u ono što se zapravo dogodilo.

- Znači on misli da ste mrtvi - rekao je Koton. - Bezbedni ste. Zašto ste se vratili u grad, nazad na njegovu teritoriju?

- Ako ja znam o njemu nešto što bi vama pomoglo da izgradite slučaj protiv njega, da ga smestite u zatvor, onda bi bilo pogrešno da igram nasigurno dok on i dalje donosi drogu u zemlju svake nedelje. Rafael je pametan - rekla je. - Možda nikada nećete uspeti da sakupite dovoljno dokaza protiv njega, sem ukoliko nekako ne uđete u njegov sistem. Ja bih mogla da budem taj ulaz. Ne znam da li je to moguće, ali sam voljna da pokušam.

- Da li znate ko mu je knjigovođa? Pravi, ne onaj koji radi knjige za pokazivanje?

Odmahnula je glavom. Čuvanje tajne o knjigovođi, o tome gde se on ili ona nalazi, bila je osovina celokupnog Rafaelovog poslovanja. - Nikada nisam čula da se pominje njegovo ime. Bio je neoprezan u vezi s nekoliko stvari - kao što je to njegova lozinka za banku - ali ne u vezi s tim. Mislim da niko ni od njegovih ljudi to ne zna. Pričali su preda mnom, ali nikad nisu pomenuli ništa o knjigama ili knjigovođi.

- Da li je nekada nestao a da ne povede nekog od svojih ljudi sa sobom? Džekson se pridružio.

- Ne da ja znam, mada je mogao da ode sa svojom uobičajenom pratnjom i da ih posle toga negde otkači. Ali, kao što sam rekla, nikada ih nisam čula da pričaju o nečemu takvom. Rafael je paranoičan kada je reč o izlascima. Misli da su ulice pune suparnika koji čekaju da ga ubiju. Želi da bude okružen drugim telima, u svakom trenutku.

Obojica su je zasula pitanjima, o svakom detalju koga su mogli da se sete. Pričali su satima, dok je Endi ubacivala svaki detalj koga se mogla setiti, ali počela je da očajava jer je delovalo da ništa nije dovoljno da mu se prikači. Plašila se toga, plašila da će morati da pribegne očajničkim merama.

- Postoji jedna mogućnost koju moram pomenuti - rekla je na kraju, kada su oba agenta delovala obeshrabreno jer se ispostavljalalo da je njihova zlatna prilika da prikuju Salinasa neuspešna. - To nije federalni prekršaj, ali je ideja da se Rafael izbaci iz posla i skloni sa ulica, je l' tako? Ako me vidi, poludeće. Trebalo bi da sam mrtva. Kada sam otišla ja... uzela sam nešto što mu je bilo veoma važno. - Da, mogla je iskreno da kaže da su mu dva miliona dolara bila važna, ali nekome kao što je Rafael podjednako je bila važna i uvreda koju je nanela njegovom egu. U tom smislu, njegova taština mogla je biti važnija. Ubedio je sebe da je voli, a ona mu je bacila tu ljubav u lice. - Da može, ubio bi me na mestu. Dakle, kako to možemo iskoristiti protiv njega?

-

- Neće uspeti - rekao je Džekson meko, nakon što je Drea Ruso otišla - sasvim promenjena Drea, ali je to svakako bila ona. - Čak i kada bismo mogli da upotrebimo civila kao mamac, što nam nadređeni nikada ne bi dozvolili,

optužba za pokušaj ubistva ne nosi dovoljno tešku presudu da ga udalji sa ulica duže od otprilike godinu dana - pod uslovom da ga uopšte smestimo u zatvor.

- Znam - rekao je Koton. Glas mu je bio umoran. - Znam. Još uvek ne možemo da prikujemo gada, čak ni uz njenu pomoć. A bože sačuvaj da je postavimo kao mamac i da je on stvarno ubije na ulici. Ne bih mogao da oprostim sebi kad bi se to dogodilo.

Endi je svratila u restoran da ruča, toliko obeshrabrena da je jedva mogla da guta supu koju je naručila. Bila je toliko sigurna da može da se vrati u Njujork i u kratkom roku nekako sredi da Rafael bude u federalnom pritvoru ili mrtav. Iskreno je mislila „mrtav“; možda bi se desila neka dramatična pucnjava, koja bi zasigurno oživela dosadne dnevne vesti, a Rafael bi bio ubijen. Ako bi se na to gledalo logično, sada kada je bila tu, nije mogla da kaže kako je došla do tog scenarija. To nije bilo kao iznenadni utisci koje je imala kada je reč o drugim ljudima; nikad nije imala neki koji se odnosio na nju.

Njen plan, ako bi se mogao nazvati planom, bio je veliki po obimu, ali veoma površan u detaljima. Sada kada je bila tu, osećala se prilično glupavo. Ništa nije smislila, što je bilo toliko nesvojstveno njoj da je samo mogla da odmahne glavom. Nije bila hrabra, nije bila neustrašiva, nije bila nikakva heroina, ali je zamislila ovaj veliki plan bez ikakvog načina da ga izvrši. Šta, dovraga, nije u redu s njom?

Sem ukoliko joj je zaista nije bilo suđeno da umre ovde - sem ukoliko bi njena smrt bila način na koji bi Rafael konačno bio zauvek sklonjen.

Slepo je zurila kroz prozor na ulicu u beskrajni potok pešaka. Nije se plašila smrti, ali plašila se da neće biti dovoljno dobra da se vrati na mesto gde se nalazi Alban. Izuzetno se trudila da postane vrednije ljudsko biće, da radi za ono što je imala u životu, da prestane da koristi izgled i seks da bi dobila ono što želi, ali prošlo je samo osam meseci. Osam meseci naređanih naspram petnaest godina morali su da budu na donjem kraju skale. Ako bi sada umrla, da li bi imala dovoljno dobrih dela da bude drugačije?

Možda je njena smrt, konačna smrt, bila pravi test. „Veće ljubavi ne imade čovek“⁵ i slično. Ako bi se svelo na to i njena smrt bila ono što je potrebno da se Rafael savlada, ona bi to uradila. Nekako bi skupila hrabrost da to uradi.

Međutim, oh, nije želela da napusti Sajmona. Uprkos njihovoj prošlosti, ono što je bilo među njima osećala je kao nešto novo i treperavo, jedva istraženo. I *uprkos* njegovoj prošlosti, uprkos tome što je govorila sebi da je on najlošiji mogući izbor, želela je da mu stavi ruke na lice hrapavo od brade, da se zagleda u boje crnog opala u njegovim očima i posmatra kako cveta nežnost tamo gde je ranije bila samo praznina.

Želela je vreme da bi ga upoznala, zaista upoznala. Želela je više od površnog saznanja koje joj je pružio za vreme sesije pitanja i odgovora u IHOP-

⁵ Stih iz Biblije. (Prim. prev.)

u. Želela je da mu ispriča blesave šale i natera ga da se smeje, htela je da deli obroke s njim, da budu zajedno prilikom njegove promene - od čoveka koji je sam ušivao sopstvene rane do nekoga ko je mogao da pusti druge da mu pomognu.

Bio je tako sam. Ako ona umre, šta će biti s njim? Da li bi ostao na putu koji je izabrao ili bi se vratio svojim starim navikama? Nije verovala da je toliko jedinstvena da nikada ne bi pronašao nekog drugog koga bi voleo, ali pitanje je: da li bi? Da li bi pokušao? Ili bi se ogradio još čvršće nego ikada ranije? Znala je odgovor na to jer je videla kako je potpuno odbacio sve predloge koje je dala tokom popodneva koje su proveli zajedno, odbijajući da joj kaže čak i svoje ime. Nije želeo ni da ga poljubi; sećala se kako se sledio u početku, kao da je bio spreman da je odgurne. Ali nije; nešto u njemu je žudelo za zagrljajem, za poljupcem i kada je počeo da joj uzvraća poljubac, osetila je da nikada ranije nije bila poljubljena tako duboko, tako gladno.

Da ga nije videla na stajalištu za kamione, da nije otišao u njen stan da je uveri kako je sve u redu, da je nije poljubio, uvek bi mislila o njemu s bolom i kajanjem kojih se ne bi mogla osloboditi, ali ne bi *žudela* za njim. Misli o njemu ne bi je naterale da se kaje što radi ono što je znala da treba da uradi.

Kada je završila sa supom, napustila je restoran i uhvatila autobus koji je išao kroz grad do *Holidej ina* gde je odsela. Linija je prolazila veoma blizu hotela; morala je da hoda samo nekoliko kratkih blokova. Ušla je sama u škripavi lift i odvezla se do svog sprata. Kolica za spremanje soba bila su parkirana na kraju hodnika, a kroz otvorena vrata čula je zujanje usisivača.

Ubacila je karticu, otvorila je vrata i sledila se, ostavljajući ih otvorenim.

- Nemoj da vrištiš. - Sajmon se pomolio ispred nje sa zagonetnim izrazom lica.

Progutala je zvuk taman na vreme dok ju je on privlačio uz sebe i zatvarao vrata, stavljajući lanac na mesto a zatim okrećući bravu. - Šta radiš ovde? - zarezao je veoma iznerviranim glasom.

- Ovo je moja soba. Baš sam htela da ti postavim isto pitanje - rekla je Endi, progutavši pljuvačku, ispuštajući tašnu na pod i bacajući mu se oko vrata. Suze su je zapekle u očima i skoro je briznula u plač, ali ih je treptanjem uklonila. Da nije upravo tada razmišljala o njemu, razmišljala koliko je želela da ga vidi, možda bi se uzdržala, ali su olakšanje na zvuk njegovog glasa i osećaj mišićave čvrstine njegovog tela uz njeno bili isuviše snažni, njena žudnja isuviše blizu površine. Propela se na vrhove prstiju, pritisla usne na njegove, zastenjajući malo zbog njegovog ukusa i dobro upamćene mekoće njegovih usana.

Ranije je oklevao kada je poljubio, ali ovog puta nije. Stegao je ruke oko nje i okrenuo je, a zatim podigao i poneo pored kupatila do glavnog dela sobe...

... gde se nalazio krevet.

Prekinuo je poljubac dovoljno dugo da se sagne i uhvati prekrivač na krevetu, svlačeći ga potpuno na pod, a zatim je položio preko kreveta a zatim i sam legao.

Poljupci su mu zadržali istu vrelinu, istu glad, koju je pamtila. Prekrio ju je svojom težinom, pritiskajući je na dušek, a Endi je obavila noge oko njega, pomerajući bedra uz njegove kukove da bi ga mazila između njih. Polako je počeo da njiše ukrućeni penis preko nje, čak i kada je odigao torzo da bi mogao da joj skine kaput. - Bolje da budeš sigurna u vezi sa ovim - promrmljao je, susrećući njen pogled. - Povratka nema.

Žestina u njegovim očima koje su ličile na proreze protresla ju je, sagorela. Uхватила je njegovo lice rukama, baš kao što je zamišljala da radi i preuzela rizik. - Volim te, Sajmone. - Želela je da mu to kaže makar jednom, za slučaj da neće imati drugu priliku. Želela je da zna da je voljen, da joj je potreban, da nije sam.

Tada je zastao, ruke su iznenada počele da mu drhte i odbijaju da drže njegovu težinu. Potonuo je na nju, teško dišući, čela pritisnutog uz njeno. - Ne moraš to da govoriš - promumlao je toliko skrušenim glasom da joj se srce slomilo.

- Istina je. Kada nisi hteo da me povedeš sa sobom, raspala sam se. Plakala sam satima. - Milovala mu je kosu, nežnim pokretima. - Jedva sam mogla da razmišljam. Toliko je bolelo, a morala sam da ubedim Rafaela da sam uznemirena jer sam shvatila da me ne voli i da si rekao da sam isuviše problematična i da me nisi dotakao.

Malo je izvio glavu i zurio je u nju, noseš uz nos.

- Misliš, progutao je to? - pitao je s nevericom.

- Naravno. Imam talenat za laganje - rekla je, dok su joj se usta blago zgrčila odajući da je to zabavljalo.

- Prokletstvo. Znao sam da si dobra, ali to je svetska klasa.

- Hvala. - Nasmejala se, podižući glavu da bi ponovo osetila ukus tih mekih usana. Osetila je da se izvijaju u osmeh i srce joj se steglo.

Nežno joj je štipkao bradu i milujući je krenuo rukom nadole da bi uhvatio njenu butinu i povukao je više. - Hajde da skinemo odeću. Zaista, zaista moram da te jebem izvesno vreme.

- Koliko dugo je neko vreme? - počela je da otkopčava bluzu, ali je odustala kako bi otkopčala njegovu dugmad, jer bi radije pod prstima osetila njegovu kožu. - Hoćeš da oboriš sopstveni rekord?

- Misliš duže od četiri sata? - Odmahnuo je glavom, smešeći se. - Ne mogu. Ne ovog puta. Recimo da će biti dvadeset minuta.

- Zabušantu. Znam da ti to možeš bolje. - Nije joj trebalo dvadeset minuta, mislila je, podižući i trljajući kukove o njega, tražeći tvrdo nabreknuce njegove

erekcije. Pet minuta će biti dovoljno. Svi unutrašnji mišići su joj se stegli kada se iznenada setila kakav je bio osećaj kada je ušao u nju, prodirući duboko. Njegov penis je bio dovoljno debeo da oseti rastezanje, čak i onda; kako će se osećati sada, kada je mesecima bila u celibatu? Bilo je kao da joj je seksualni nagon presušio, jer od nesreće nije čak ni pomislila na seks - dok se on nije pojavio u kuhinji, a ona shvatila da nagon postoji, da je samo bio uspavan jer je bila zaokupljena drugim stvarima.

Otkopčala mu je košulju i izvukla je iz pantalona. Njegove široke grudi blago posute maljama mamile su je i ona je raširila ruke preko njih tako da su je malje golicale po dlanovima a prsti su pronašli male ravne pločice njegovih bradavica, sa sićušnim kvrgama u centru koje su otvrdle dok ih je milovala. Jagodice na licu su mu potamnele kada se nadvio nad njom dozvoljavajući joj da se poigra.

Dosta s tim. Stvarno, stvarno su joj se dopadale njegove grudi, ali ono što je najviše želela bilo je u njegovim pantalonama. Napustivši njegove bradavice, potražila je kopču njegovog kaiša, skoro je istrjavši dok je otkopčavala. - Pazi na rajsferšlus... - uspeo je da kaže, a onda je spasao svoj penis u erekciji od njene opasne nestrpljivosti da ga oslobodi. Iznenada se raspomamila, udarajući ga po šakama i pokušaju da dođe do njega.

- Pomeri se - progundala je. - Pusti me da ga ja uhvatim.

- Uspori. Možeš da ga dobiješ... Sranje. Sačekaj malo.

- Ne. Požuri.

- Skini se.

Otkotrljao se u stranu, a ona se nestrpljivo uspravila na kolena, cimajući i kidajući odeću i bacajući je dole. Čim je skinula farmerke i veš, bacila ih je u stranu i opkoračila ga usredsredivši se na ono što joj je pružalo daleko više zadovoljstva.

- Volim te, Sajmone - rekla je kada je zgrabila njegov penis i usmerila ga između svojih nogu. Namerno je koristila njegovo ime, potencirajući da voli njega, čoveka, a ne samo seks. Stomačni mišići su joj se stegli od očekivanja vrelog prodora. Spustila se, taman toliko da njegov nabrekli glavić prođe kroz njen otvor. Jak pritisak ju je pekao dok se njeno meso pređavalo, otvaralo, oblikovalo oko njega. Bolelo je, ali nije je bilo briga. Još malo se spustila, gladna da dobije više, a onda je mučila sebe neznatno se izvivši.

Krik mu se oteo iz grla i zgrabivši je za kukove, povukao je nadole brzim trzajem koji ga je potpuno potisnuo u nju. Izvio je glavu i sklopio oči dok je uživao u tom trenutku prodiranja, a onda je opustio stisak i telo i prelep osmeh mu je izvio usta dok je govorio: - Evo. Navali, dušo. Ceo je tvoj.

31.

Zašto si došla ovamo? - pitao je.

- Kako si me našao? - suprotstavila se ona.

Ležali su goli među čaršavima i jastucima, pospani i opušteni i konačno u mogućnosti da se usredsrede na nešto drugo osim da budu što bliže jedno drugom. I dalje je držao blizu sebe, uz bok, tako da joj je glava ležala na njegovom ramenu, kao da i dalje nije mogao da izdrži da je ne dodiruje.

Za oboje je ovo bilo novo, taj osećaj krajnje radosti u nekome drugom. Ni Endi nije prestajala da ga dodiruje, zapanjena brzom promenom koja je nastala između njih, tako da je sada mogla slobodo da ga dodiruje i ljubi, da zarije lice u njegov vrat i uživa u predivnoj toploti i mirisu njegove kože. I dalje je imala male epizode neverice: zaista je tu *s njim*? Njeno telo je radosno prihvatilo njegovo, ali njen um nije potpuno sustigao ovu iznenadnu promenu. Muškarac zbog koga je mesecima bila prestravljena sada je njen ljubavnik. Ne samo njen ljubavnik, već njena ljubav. Koliko god to nesmotreno bilo, volela ga je. Nisu imali taj luksuz da se poznaju godinama, da izlaze, da znaju sve detalje jedno o drugom, u šta spadaju i lični prohtevi i ukusi. Umesto toga, svaki put kada su se sreli, kontakt je bio snažan i prepun emocija s kojima nijedno od njih nije imalo iskustva. Ona je bila, podjednako kao i on, početnik u ovom poslu voljenja, pa je sve to bilo teško prihvatiti.

Za početak, osećala se bunovno. Opijeno. Opijena njime, seksom, olakšanjem i radošću i bolom, svim izmešanim zajedno. Kada ju je dodirnuo, osetila je da brine o njoj - ona, Endi Bats / Drea Ruso - koja nikada ranije nije bila željena u životu, koja nikada nije bila voljena, nikada cenjena. Potpuno saznanje da je on poštuje, da je vodio računa o njenom zadovoljstvu, njenoj udobnosti i dobrobiti bilo je skoro više nego što je mogla da podnese.

Podjednako uznemirujuća bila je dubina i snaga s kojom je brinuo o njoj. Učinila bi sve da ga zaštiti, da brine o njemu i poravna sve na njegovom životnom putu. Ako je ovo osećala prema njemu, mogla je samo da zamisli kako je to osećanje izgledalo usmereno ka njoj, u čoveku čije je srednje ime bilo „snaga" i čiji je svaki instinkt bio predatorski. Kako bi reagovao da je znao da namerava da dovede svoj život u opasnost? Ne baš dobro, plašila se. Nijedan čovek se ne bi osećao dobro, čak ni prosečni Džo, a on nije bio prosečan ni po jednom merilu kojeg je mogla da se seti.

Moraće da mu kaže zašto je tu. Ne želi da ga obmanjuje. Njihov nov, predivan odnos zasluživao je više od toga, ali ne odmah. Sada, ako je pomislio da je došlo vreme za pitanja i odgovore, želela je da se prvo odgovori na njena pitanja kako bi ga sprečila da joj odvrati pažnju nakon što dobije svoje odgovore.

Pomerila je glavu unazad na njegovom ramenu i pogledala ga u lice dok je razmatrala mogućnosti. - Čak i da imaš uređaj za praćenje u mom eksploreru, mogao bi da me pratiš samo do parkinga na aerodromu - rekla je razmišljajući naglas. - Ne bi znao koju sam avio-kompaniju koristila niti kojim letom sam dođe došla. Pretpostavljam da, ako si dovoljno dobar haker...

- Jesam - ubacio je, bez ijednog nagoveštaja ega ili hvalisanja, jednostavno izgovarajući činjenicu.

- Mogao si na kraju da saznaš, ali za to bi bilo potrebno vreme, sem ukoliko me nisi čistom srećom pronašao u prvih nekoliko baza podataka u koje si provalio. Ali nakon što si otkrio da sam došla u Njujork, morao bi da otkriješ gde sam odsela. S obzirom na to koliko hotela i motela ima u ovom kraju i da nemaš pojma koje ime sam koristila da se prijavim, bukvalno ne postoji način da me pronađeš tako brzo koristeći kompjuter.

Ništa nije rekao, dok je zainteresovano posmatrao kako razmišlja o toj situaciji.

- Imaš spravu za praćenje na meni - rekla je. - To je jedino objašnjenje. Ne u eksploreru već na meni.

- Imam jednu i u eksploreru - priznao je bez stida.

- Pa gde je?

- Razmišljaj logično. - Usta su mu se iskrivila otkrivajući da se zabavlja. - Doći ćeš do odgovora.

- Trebalo bi da bude na nečemu što držim uz sebe. Moja tašna, ali žene stalno menjaju tašne. Nešto u mojoj tašni. Oh, dovraga - moj mobilni telefon.

- GPS tehnologija je odlična stvar. Mogu da te lociram u krugu od nekoliko metara, a sa svog kompjutera mogu čak da dobijem adresu na kojoj se nalaziš. Na primer, zašto si bila u zgradi FBI-ja?

- Da razgovaram sa FBI-jem. Naravno. - Propratila je „naravno“ prevrtanjem očima, samo da bi ga zadirkivala. Pretpostavljala je da nije bio baš mnogo zadirkivan u životu, a bila mu je potrebna razigranost. - Kako si postavio spravu za praćenje u moj mobilni telefon? Kada si ga se dočepao?

- Pre nekoliko meseci. Ušao sam u tvoj stan rano jednog jutra, dok si spavala.

Bio je u njenom stanu, u njenoj spavaćoj sobi - jer tašnu je držala pri ruci, za svaki slučaj - a nikada to ne bi saznala. Da ga prerani blesak munje nije otkrio kako stoji na parking u stajališta za kamione, nikada ne bi znala da je pazio na nju kao anđeo čuvar, uvek na odstojanju, ali uvek proveravajući da li je bezbedna. Ali hvala bogu na tom blesku munje: zbog njega je sada on ovde i grli je.

- Nisi morala da dolaziš u Njujork da bi razgovarala sa FBI-jem - naglasio je on. - Postoji spoljna kancelarija u Kansas Sitiju.

- Ali nijedan od tih agenata nije nadzirao Rafaela - rekla je. - Morala sam da dođem ovamo.

- FBI ima telefone.

- Sajmone, morala sam da dođem *ovamo*

- To što si ovde je opasno - rekao je, ignorišući njen ton glasa, koji ga je pozivao da prestane da priča o tome. Okrenuo se licem prema njoj, tako da su im tela bila potpuno priljubljena jedno uz drugo. - Čak i s drugačijom kosom, čak iako nisi odsela u Salinasovom delu grada, ne bi trebalo da si ovde. Na ulici su hiljade ljudi uključene u njegov posao na ovaj ili onaj način. Velika većina te poznaje iz viđenja. FBI ih posmatra; oni posmatraju FBI. Salinas bi već mogao da bude obavešten da se žena koja veoma liči na tebe sastala s federalcima.

Ona zapravo nije razmatrala mogućnost da bi neko od ljudi sa ulice mogao da fotografiše svakog bi ušao u federalnu zgradu, iako je trebalo. Svakako bi bili zainteresovani inostrani krugovi uključeni u špijunažu i obaveštavanje. Rafael - da, mogla je zamisliti da ide i dotle. Nije dospeo tu gde je u trgovini drogom previđanjem očiglednog. Poverenje nije postojalo, čak ni u njegovoj organizaciji.

Uhvatio je za bradu i podigao glavu tako da je mogao da pročita i najmanju promenu njenog izraza lica. - Treći put, zašto si ovde? - Ruka mu se zadržala pomerajući pramen kose iza uva.

- Znaš zašto. - Uzdahnula je i prislona obraz na njegov dlan. - Šta god da mogu da uradim i pomognem im da ga uhvate, uradiću. Provela sam jutro u razgovoru sa dvojicom agenata, prolazeći kroz svaki detalj kojeg sam mogla da se setim.

- Zašto je hvatanje Salinasa toliko važno? Mnogo ljudi se bavi dilovanjem droge. Oni su šljam, on je šljam. Gori je od nekih, ali upoznao sam druge pored kojih on deluje kao dečko iz hora.

To je bio zastrašujući način gledanja. Endi je malo zadrhtala. - O njemu znam neke stvari. Ne poznajem te druge. A i profitirala sam od droge dok sam živela s njim. Moram se iskupiti zbog toga, pokušati da ispravim stvari. - Još uvek mu neće reći da je FBI-ju ponudila da posluži kao mamac u svakoj zamci koju bi mu postavili. Agenti Koton i Džekson nisu bili oduševljeni idejom, iz različitih razloga, a ako se ta ideja ne bude nikada ostvarila, nema svrhe ljutiti Sajmona ni zbog čega. Potajno je sumnjala da bi naljutiti Sajmona moglo biti opasno - ne za nju, ali nije želela da on očisti celu zgradu FBI-ja.

Ali ako bi - veliko *ako* - Koton i Džekson došli do plana, morala bi da mu kaže. Teško je sticala poverenje u nekoga, a Sajmon još teže. Ne bi zloupotrebila nešto tako dragoceno i novo.

Danas, međutim, nije imala ništa da mu kaže. Tokom ostatka dana i noći nije imala ništa važnije da radi sem da jednostavno bude s njim. Možda neće imati mnogo vremena da budu zajedno, pa je želela da iskoristi što više.

Endi je prešla iz stanja jedno nesrećne osobe do toga da skoro sija od radosti zbog Sajmonovog prisustva. Odremali su, ponovo vodili ljubav; do tada je poslepodne prešlo u več i ogladnela je. Posle tuširanja - zajedničkog - u neupadljivoj i pomalo prljavoj kadi, odšetali su ulicom do italijanskog restorana.

Sajmon nije poneo torbu, pa je obukao odeću koju je već imao na sebi. Endi se nije raspakovala, s pretpostavkom da je njen kofer čistiji od fioka u ormanu, pa je podigla otkopčan gornji deo kofera da bi pronašla čist donji veš. Za oko joj je zapala kutija od perike i užurbano je bacila majicu preko nje. Hvala nebesima da nije izvadila periku da je očešlja, a kutija je bila prilično mala pa...

- Šta je to? - pitao je Sajmon bezizraznim glasom, tiho se pojavljujući iznad njenog ramena. Zavukao je ruku u kofer i jednim prstom podigao majicu koja je prekrivala kutiju sa perikom.

- To je majica - rekla je Endi, iako je proketo dobro znala da nije to pitao.

Nije odgovorio. Umesto toga, izvadio je kutiju iz kofera i otvorio je, izvadio periku i protresao je tako da su dugi plavi uvojcji slobodni pali. Podigao je dok su se sintetičke lokne uvijale oko njegove podlaktice.

- Nije baš iste boje, ali je blizu - rekao je, još uvek tim dalekim, namerno nezainteresovanim tonom dok je okretao periku levo-desno, proučavajući je. - I nije toliko kovrdžava. - Spustio je nazad u kofer i začkiljio u nju. Postojao je samo jedan razlog da ona ima dugu, plavu kovrdžavu periku i oboje su znali koji. - Nek sam sjeban i proklet ako ti dopustim da izigravaš mamac u nekakvoj idiotskoj zamci koju su federalci izmislili.

Endi je skupila ramena. Verovala je da radi ispravnu stvar, pa je morala da se drži svoje odluke. - Federalci nisu izmislili ništa. To je bila moja ideja - koja se njima nije dopala. - Nije mu rekla da ga se ne tiče šta ona radi, jer ga se ticalo, kao što se nje ticalo šta on radi. Dala mu je to pravo kada mu je rekla da ga voli.

- Proketo dobro. Još nisam ubio nijednog predstavnika zakona, ali bi to moglo biti dobro mesto da počnem.

Za većinu ljudi bi, da kažu tako nešto, bilo bezbedno pretpostaviti da preteruju i daju oduška prikrivenim osećanjima. Ali ne i za Sajmona. On je izgovarao činjenice i stajao iza svojih izjava. Endi je pružila ruku i uhvatila njegovu; dopustio joj je, ali nije uzvratio stisak.

Obuhvatila je njegovu šaku obema svojim i privila je na grudi, odmah iznad ožiljka koji se protezao od ključne kosti sve do kraja grudnog koša. Pre sat vremena ljubio je taj ožiljak s nežnošću s kojom majka ljubi novorođenče, i znala je da su oboje razmišljali o onome što joj se dogodio i o šetajućem čudu koje sada predstavlja. - Moram da platim za ovo - rekla je meko. - Sve ima svoju cenu, a deo te cene je da uradim ono što mogu, šta god mogu, da zaustavim Rafaela. Ne mogu otići i ne uraditi ništa samo zato što sam se

zaljubila u tebe i što bih volela ništa više nego da ostatak života provedem ploveći okeanom s tobom, ili šta god da ti radiš. Moram da otplatim ovaj dug. Moram da zaradim ovu drugu šansu.

- Zaradi je na neki drugi način. Radi u svratištu za beskućnike. Daj sav novac u dobrotvorne...

- To sam već uradila - rekla je. - Pre nego što sam došla ovamo.

- Pobrинуla si se za nesvršene poslove za slučaj da ne preživiš?

Sarkazam je pretvarao reči u oštrice noža, ali je rekla: - Da - i videla kako se trgnuo. Reakcija je tako brzo nestala da je mogla biti i iluzija, ali ona je znala da nije i srce ju je bolelo zbog njega.

- Ne želim da uradim ništa što bi me udaljilo od tebe. Imam još jedan sastanak sa agentima sutra i obećavam - *obećavam* - da neću dovoditi sebe u opasnost ako postoji neki drugi način.

- To nije dovoljno. Ne želim te u njegovoj blizini, proveo on samo sat vremena u zatvoru ili ne, ili umro bogat i srećan u devedesetoj. Već sam te jednom posmatrao kako umireš. Ne mogu to ponovo, Endi. Neću.

Izvukao je ruku iz njenih, okrenuo se i otišao do prozora, iako je sve što je moglo da se vidi bila uska sporedna ulica i zadnja strana druge zgrade. Čutke je završila oblačenje. Nije bilo ničeg što je mogla da kaže da ga umiri sem ukoliko bi lagala, a bilo je ironično što ona, lažov svetske klase, nije mogla da se natera da izneveri njegovo poverenje. Obećala je onoliko koliko je mogla; van toga, mogla se samo nadati najboljem.

Odšetali su do restorana, gde su jeli u tišini. To nije bila sumorna tišina, niti ogorčena, već više kao da su oboje rekli sve što se moglo reći i sve drugo bi bilo kao pričati o nečemu što je već rešeno. Istovremeno, nije joj bilo do ćaskanja, a on nije bio tip za ćaskanje; niti je želela da pravi planove za njihovu budućnost kada je možda neće imati, zbog čega je ostala bez reči.

Ali držao ju je za ruku dok su se vraćali do *Holidej ina* i nakon što su skinuli skoro svu odeću, seli su na krevet, poduprli se naslaganim jastucima i gledali televiziju. Zaspala je usred emisije, glave spuštene na njegov stomak.

Sledećeg jutra je pozvala agenta Kotona i zatražila da se sastanu negde drugde, van zgrade FBI-ja. Sajmonovo upozorenje o ljudima koji posmatraju zgradu FBI-ja da bi videli ko je ulazio uznemirilo je Endi, kao što ju je uznemirilo kada je bila u kupovini i primetila da je jedan čovek iz obezbeđenja na spratu posmatra. Znala je da ne radi ništa pogrešno, ali još uvek joj se nije sviđalo da je posmatraju; to je pokretalo neku vrstu iskonskog alarma.

Ono što ju je više brinulo bila je mogućnost da Rafael ima plaćenog potkazivača koji tu radi, i da je već našao da je žena koja tvrdi da je njegova bivša ljubavnica pričala sa agentima. To bi mu dalo vremena da razmisli i planira i oduzelo dragocenost šoka kada je ponovo vidi. Ako je morala da se žrtvuje, dovraga, nije želela da to bude ni za šta.

- Šta kažete na Medison skver park? - predložio je Koton. - Biću u tom kraju, pa bi to bilo lepo mesto za razgovor. Čekaću kod Konklingove statue u jedan sat.

Sajmon je otišao oko deset, rekavši samo da ide po svoj kofer i da se vraća. Nije znala kuda je morao da ide, ali je čekala do malo posle podneva pre nego što je otišla, a on se još nije bio vratio. Napisala mu je poruku i ostavila je na stolu. Nije imao karticu za otključavanje vrata, ali to ga nije zaustavilo prethodnog dana, pa nije bila zabrinuta da će se vratiti i zateći ga kako stoji u hodniku i čeka je.

Dan je bio topliji od prethodnog, s vetrom zbog koga su dežmekasti beli oblaci jurili preko neba, pa joj je bilo drago što ima kaput. Gurnula je ruke u džepove i krenula žustrim korakom ostalih stanovnika, i stigla u park malo pre dogovorenog vremena. Otišla je u najjužniji deo, gde je bila statua Konklinga. Nije smatrala da je senator Konkling uradio išta posebno, sem što se smrztio i umro u vejavici 1888. godine, ali je to očigledno bilo dovoljno da zasluži statuu.

Agent Koton i agent Džekson su je čekali, kaputa zakopčanih zbog vetra. - Nadam se da volite kafu - rekao je Koton, pružajući joj šolju kafe za poneti. - Doneo sam i mleko i šećer, ako vam trebaju.

- Ovako je u redu, hvala. - Topla šolja je delovala prijatno u njenim hladnim rukama; popila je mali gutljaj, ne želeći da opeče usta prevrućom kafom.

- Hajde da sednemo ovde - rekao je Koton, pokazujući na obližnju klupu. Otišli su do nje i ona je sela između dvojice muškaraca, koji su se nadali i plašili da su došli do održivog plana.

- Da li ste se setili još nečeg što biste mogli da nam kažete? - pitao je dok mu je pogled neprestano ispitivao okolinu. Policajci, čak i federalni, uvek imaju nemirne oči.

- Ne, ali želim da razgovaram o planu koji sam predložila...

- Nemoj da se trudiš - rekao je tihi glas iza njih. - On je predodređen za neuspeh.

Oba agenta FBI-ja su se vidno trgla, brzo se izvukla iz klupe da bi se suprotstavila onome što je mogao da bude napad. Endi je prepoznala njegov glas čim je progovorio i takođe skočila. Nije ga očekivala; izložiti se tako agentima FBI-ja, dozvoliti da dobro osmotre njegovo lice, nije bila dobra ideja.

Stajao je odmah iza klupe s rukama u džepovima crnog kašmirskog kaputa, očiju skrivenih veoma tamnim naočarima za sunce. Nije imala pojma kako je prišao tako blizu a da ga nijedan od agenata nije primetio; nije bio u vidokrugu kada su seli, a bili su tu, izračunala je, manje od trideset sekundi, što je značilo da se brzo kretao.

Posle kratke, iznenadne tišine, Koton je uzdahnuo i skinuo naočare za sunce. - Ja sam specijalni agent Rik Koton - rekao je, predstavljajući se i pokazujući svoju značku. - Ovo je specijalni agent Zavijer Džekson.

- Znam vaša imena. - Nije im rekao svoje, čak ni izmišljeno. Niti je izvadio ruke iz džepova. Koton je napravio kratak pokret, kao da želi da se rukuje, ali je na kraju video da se taj uljudni gest neće desiti i prekinuo je kretnju.

- Nemam slobodu da diskutujem o poslovima gospođice Pirson sa...

- U redu je. On zna sve o tome - rekla je Endi. Nije ga predstavila. Da je želeo da agenti znaju njegovo ime, ili bilo koje ime, predstavio bi se. Da joj je samo rekao da će doći na sastanak i da joj je unapred rekao kako će se predstaviti, ova situacija bi se rešila mnogo lakše.

Agent Koton nije bio zadovoljan Sajmonovim prisustvom. Rekao joj je: - Ovo nije dobar trenutak. Zvaću vas u vezi s vašim planom. Mislim da možemo nešto da sredimo. - Klimnuo je Sajmonu, a onda su on i agent Džekson žustro krenuli prema ulici.

Zapanjena jer nije verovala da su čak i pomislili da je plan u kome je ona mogla da bude upucana uopšte održiv, Endi je sagnula glavu i gledala u stopala dok se borila s peckanjem suza. Nije htela da pogleda u Sajmona, nije mogla da se suoči s tim ravnodušnim izrazom.

- Hajdemo - rekao je uzimajući je za ruku i spajajući je sa svojom. Bio je tih za vreme šetnje do *Holidej ina*, iako su imali mnogo prilika za razgovor. Rekao je svoj stav i nije video potrebu da ga stalno potvrđuje.

Ona se ipak osećala primoranom da ponudi svu utehu koju je mogla. - Sve će biti u redu - konačno se usudila da kaže, ali naišla je samo na zid tišine.

32.

Džekson je ćutao dok su on i Koton išli ulicom prema svojim kolima. Bio je strpljiv, saćekao je dok nisu zatvorili vrata automobila za sobom i vezali pojaseve pre nego što je upitao: - Šta je to bilo? - Nije mogao da se seti nijednog razloga zbog ćega bi Koton namerno obmanuo Dreu Ruso - bilo mu je teško da razmišlja o njoj kao o nekoj „Endi” - o izvodljivosti bilo kakvog plana u kome bi ona bila iskorišćena kao mamac. Da se Salinas krio a oni pokušavali da ga izvuku, možda, ali to nije bio slučaj. Fizićki, mogli su da ga šćepaju kad god su hteli. Njihov problem je bio nabavljanje dokaza protiv njega koji bi bili održivi, a pošto nisu imali snimak kako je ubija, nije bilo načina da je iskoriste. Biro je neće namestiti kao žrtveno jagnje, pa je cela ideja bila osuđena na propast.

Koton je proućavao ulicu, ljude oko njih, pre nego što je blago upitao: - Nisi ga prepoznao?

- Prepoznao? Da li je trebalo?

- On je muškarac s balkona.

Džekson je buljio u Kotona, zaprepašćen. „Muškarac s balkona”, kako su ga zvali, bio je mesecima izvor frustrirajućih nagaćanja. Jednostavno je nestao, a oni nikada nisu otkrili kako. Džekson se zavalio u sedište i gledao pravo dok je u glavi upoređivao muškaraca u svom sećanju sa onim koga je upravo video u parku. - Neka sam proklet. Dobro zapažaš, Kotine. Dobovao je prstima po nozi. - Verovatno je sve ovo vreme bila s njim.

Ionako se nadao da jeste. Nikada to ne bi nikome priznao, ali svićdala mu se na neki način. Kada je bila sa Salinasom, sažaljevaio ju je, jer je bila kao ona lepa, beskorisna lutka koju bi Salinas izvukao kad god je želeo da se poigra s njom, ali inaće ga nije zanimala. Ko god da je bio tip na balkonu, volela ga je. Džekson je bio tvrdi realista, ali biti realista znaćilo je da prepozna je ono što je ispred njega. Kada se tip pojavio odmah iza njih, tako tiho kao prokleti duh, i on i Koton su skoro doživeli prokleti infarkt, ali kada se ona okrenula, lice joj je zablistalo - bilo je razdraženo, ali blistavo, kao da je u njenom svetu sunce upravo izašlo. Možda ju je sunce malo iznerviralo, ali joj je ipak bilo drago što ga vidi.

Bila je drugaćija, a to nije bilo samo zbog kraće, tamnije i ravnije kose niti zbog toga što se više nije oblaćila da bi se pokazivala. Na neki način, sada je bila privlaćnija nego ranije, ali ne zato što je blistala. Bilo je nećeg u njenom izrazu, spokoja, koga ranije nije bilo. Ponekad je delovalo da joj je pažnja prikovana za nešto u daljini; jednom je proverio da li je neko iza njega, ali nije bilo nikog, a kada se okrenuo, ona se ponovo usredsredila na njega. To je bila još jedna stvar: kada je gledala u neku osobu, zaista je gledala, duboko i

temeljno. Kada se taj pogled okrenuo ka njemu, morao je da se izbori s nagonom da spusti pogled i proveri rajsferšlus, da bi video da li je to tera da ga tako pažljivo proučava.

Pročitati tipa nije bilo tako lako kao pročitati nju. Dođavola, nijedan mišić mu nije zaigrao, a proklete naočare za sunce nisu im bile od pomoći. Bio je bezizrazan kao lutka u izlogu. Ali kad se Džekson okrenuo i video tipa kako je hvata za ruku, nešto u načinu na koji je dodirnuo reklo je Džeksonu da su osećanja između njih uzajamna.

Džeksonu je bilo drago zbog nje. Iz razgovora koji je onog dana vodila sa Salinasom na balkonu znali su da je tom tipu ustupio njene usluge kao da mu je bila samo kurva. Znali su da je bila izuzetno uznemirena. Zatim je, sledećeg dana, nestala. Znali su da nije spakovala odeću i iselila se jer su pratili svakog koje ulazio u zgradu i izlazio iz nje. Poslednji put kada su je videli, ušla je automobil s jednim od Salinasovih bandita, a kada se on vratio, nije bila s njim.

Kada je nestala, bilo je mnogo preokreta u Salinasovim navikama, a Džekson se tada pitao da li je ubijena a njeno telo uklonjeno, iz razloga koje su mogli samo da nagađaju. Razmišljajući o danima koji su usledili posle njenog nestanka, odjednom je povezoao još jednu stvar. - Hej! Sećaš se onog sastanka koji je Salinas imao u Central parku? Nismo uspeli da fotografišemo lice drugog tipa. Sećaš se? Mislim da je to bio on - muškarac s balkona.

Koton je razmotrio tu mogućnost, kopajući po sećanju da bi izvukao nekoliko detalja koje su imali o muškarcu s kojim se Salinas sastao, i klimnuo je jednom, što je podrazumevalo: „Mislim da si u pravu“.

O čemu se radilo na tom sastanku, moglo se samo nagađati. Međutim, setivši se lanca događaja, Džekson je mislio da je Drea napustila Salinasa i otišla drugom muškarcu, a Salinas nije imao pojma gde je. Možda je ugovorio sastanak da pita ili čak da unajmi tog muškarca da je pronađe. Biro nije imao pojma ko je on, niti čime se bavi, pa su mogućnosti bile beskonačne.

Nije se mogao odupreti izazovu, nikada nije mogao. Njegov hitar um počeo je da prolazi kroz sve te mogućnosti i scenarija, testirajući ih spram nekoliko raspoloživih činjenica, odbacujući jedne, proširujući druge, zabavljajući se toliko temeljno da je tek mnogo kasnije shvatio da Koton nije odgovorio na njegovo pitanje.

Sajmon je osetio jezu svoje stare prijateljice Smrti kako puzi po njemu. Nije bio od onih koji očajavaju zbog svojih izbora; prepoznavao ih je, analizirao, a onda birao najbolji i nastavljao. Ovaj izbor, međutim, ostavio je oštar ukus gorčine u njegovim ustima. Nije da je zažalio, nije mogao. Ali nimalo mu se nije sviđalo, nije mu se sviđalo da bude nateran na to, iako se odlučio na delanje i pre ovih okolnosti. Zaštititi Endi, tačka. To je bilo njegovo osnovno načelo.

Odveo ju je nazad do Holidej ina i ispratio do sobe; morao je lično da se uveri da je tu bezbedna i da niko nije provalio unutra. Onda je obuhvatio njeno lice rukama i poljubio je, dugo i polako, puštajući da ga njen ukus i dodir umire.

- Moram da obavim neke stvari - rekao je kada je konačno odvojio usne. Želeo je da je odmah odvede u krevet i izgubi se u vreloom stisku njenog tela, ali bio je sve samo ne nedisciplinovan. - Nemoj me čekati. Ne znam koliko ću se zadržati. - Njene plave oči su potamnele od brige dok ga je gledala. - Nemoj da ideš - iznenada je rekla, iako nije imala pojma šta će on da uradi. Primetio je da su njeni instinkti, uvek izoštreni, zašli u neko drugo područje, kao da je znala stvari koje nikako nije mogla da zna. Da li je uopšte bila svesna koliko su vremena proveli gledajući jedno drugo u oči, dok on ponekad ne bi osetio da su se njihove odvojene ličnosti zamaglile? Verovatno nije. Na mnogo načina i dalje je bila sa ovog sveta - pomalo razdražljiva, pomalo nestrpljiva, vrlo seksi - ali s vremena na vreme je odlazila, ne unutar svoje glave već negde tamo u etar, a kada bi se vratila, uvek je izgledalo kao da malo više zrači.

Kako god da je došlo do toga, čitala ga je bolje nego što je iko ikada mogao, kao da je imala unutrašnji kanal do njegove glave.

- Vraćiću se čim budem mogao - rekao je ljubeći je ponovo. - Čekaj me. Nemoj da dozvoliš da te oni dupeglavci iz FBI-ja nagovore na nešto pre nego što se vratim. Obećaj mi.

Odjednom je sastavila obrve i zaustila da ga napadne zato što je zahtevao obećanje od nje, a nije prihvatio njen zahtev. Položio je prst preko njenih usta dok mu se koža oko očiju naborala, odajući da ga je to zabavljalo. - Znam - rekao je. Obećaj mi svakako.

Čkiljila je u njega, a onda se okrenula da pogleda u sat. - Daj mi određeno vreme. Ne padam na to sranje: 'Imam da obavim neke stvari, ne znam koliko ću se zadržati'. Dva sata? Pet?

- Dvadeset četiri - rekao je.

- *Dvadeset četiri!*

- To je određen period. Sada obećaj. - Dvadeset četiri sata nije dugo; bio mu je potreban svaki njihov minut. - Ovo mi je važno. Moram znati da si bezbedna. - To je uticalo na nju jer ga je volela. *Volela ga je*. Nestvarnost toga ga je potresla, a ipak je ispravnost prodrila sve do njegove srži.

Pošto ga je volela, gundajući je rekla: - U redu, obećavam premda joj se to nimalo nije dopalo. Ponovo je poljubio i izašao, stojeći u hodniku dok nije čuo da je stavila lanac na vrata i zaključala bravu. Dok je stigao do lifta, već je obavljao najvažniji telefonski poziv.

- Ovde Sajmon - rekao je kada se Skoti javio na telefon.

- Trebaće mi usluga, verovatno poslednja.

- Šta god ti treba - rekao je Skoti smesta, jer je samo zahvaljujući Sajmonu njegova ćerka bila živa. -I bez obzira na to da li je poslednja ili nije. Uvek sam ovde, za sve što ti treba.

Objasnio je šta mu je bilo potrebno. Skoti je razmislio minut, a onda rekao: - Srediću to.

Kada se za to pobrinuo, počeo je preciznije da analizira situaciju. Dve stvari koje su potrebne da bi nekoga ubio jesu oružje i prilika. Svi ostali detalji spadaju u jednu od te dve glavne kategorije. Nabaviti oružje nije bilo problem; nabaviti oružje kojem se nije moglo ući u trag, i da bude kvalitetno, bilo bi lako da je imao dovoljno vremena, ali nije bilo tako. Obično bi proveo dane u razrađivanju detalja, logistike. Ovo je moralo da se uradi brzo, a onda će zgrabiti Endi i izaći iz zemlje dok još može.

I to ga je iznerviralo. Nije mu se sviđalo da bude prisiljen da napusti ovu zemlju, a znao je da se ulaskom u ovo možda nikada neće vratiti. Ako bi sve uradio kako treba, možda. Samo će vreme reći.

Da je zadržao stan u zgradi gde se nalazio Salinasov, ne bi imao nikakav problem, ali napustio ga je pre nekoliko meseci i prešao u San Francisko. Isto tako, nije imao vremena da utvrdi Salinasove navike, pa će morati da inicira sastanak. Izvući ga napolje neće biti problem jer je Salinas već pokušavao da kontaktira s njim u vezi s drugim ubistvom. Nikada neće saznati kakav je to veliki plan Salinas razrađivao, mislio je, a onda je u sebi slegnuo ramenima jer nije ni bilo važno. Salinas neće biti živ da vidi kako se to ostvaruje. Negde u svetu, neko će doživeti i sledeći dan.

Moraće da izvede ubistvo na ulici, što je mnogo povećavalo rizik. Naruku mu je išlo vreme - i dalje je bilo dovoljno hladno, tako da su ljudi nosili kapute. Nije mu išlo naruku to što ne samo što je morao da nosi oružje već je i dodavanje prigušivača znatno povećavalo njegovu vidljivost udvostručujući mu dužinu.

To što će morati da priguši zvuk, dodavalo je svakakve komplikacije njegovom planu. Za početak, korišćenje pištolja značilo je da mora biti blizu, a Salinas je uvek bio okružen svojim ljudima. S obzirom na to kako je funkcionisao, prigušivač je mogao da pretvori poluautomatski pištolj u oružje sa samo jednim hicem sprečavanjem automatskog punjenja mecima, ali pošto je pištolj podrazumevao posao izbliza, morao je da ima na raspolaganju više od jednog hica u slučaju da su Salinasovi ljudi dovoljno obučeni da reaguju na iznenađenje i početnu zbrku. Trebaće mu poboljšan prigušivač kako bi prevazišao taj problem ili će morati da upotrebi drugu vrstu oružja.

Što je zvuk bio prigušeniji, to će im biti teže da tačno odrede položaj strelca. Uzeo bi oružje manjeg kalibra, mislio je, automatsko, s fiksiranim cilindrom; moglo je efikasnije da se priguši. Nikada do sada nije video pravo oružje koje je moglo da se priguši do holivudskih standarda, ali kada se pridoda buka sa ulice, rezultirajući zvuk neće odmah biti prepoznat kao pucnjava.

Većina očevidaca neće imati pojma da su čuli zvuk pucnja, barem u početku, jer to nije bio ni mek zvuk „pljuvanja" koji su čuli u filmovima ni oštar prasak nepotisnute pucnjave. Kada Salinas bude pao a njegovi ljudi krenuli da ga uhvate, očevici će biti zbunjeni pa će se skupiti okolo da gledaju ili će zaviriti i nastaviti da hodaju. Salinasovi ljudi će više obraćati pažnju na prolaznike, misleći da je strelac među njima i da pokušava da umakne. Umesto toga, on će biti tamo, usred njih, njima ispred nosa.

Međutim, između sada i tada trebalo je da obavi ogroman broj zadataka.

Malo posle podneva, Rafael Salinas se pojavio ispred zgrade, okružen uobičajenom klikom od sedmoro ljudi. Vozač se parkirao uz ivičnjak, sa upaljenim motorom. Jedan momak duge kose vezane tankom kožnom trakom izašao je prvi, okrećući glavu na sve strane. Osmotrio je ulicu i pešake, mada mu je najveći deo pažnje bio rezervisan za automobile. Pošto nije video ništa sumnjivo, kratko je klimnuo glavom ne okrećući se i još sedmorica muškaraca su izašla iz zgrade: Rafael Salinas je koračao u sredini između šestorice muškaraca koji su koristili svoja tela da bi blokirali pločnik kako bi on mogao direktno da prođe od vrata zgrade do otvorenih vrata automobila. Ljudi su zastajali, pokušavajući da iskorače u stranu, gundajući „Sklonite se s puta!" ili nešto još gore, što je sve prošlo nezapaženo. Jedan poguren stariji čovek sa štapom malo je posrnuo izgubivši ravnotežu.

Autobus je protutnjao kraj njih, a brz, oštar zvuk - tap - jedva čujan od buke dizel-motora, prošao je vazduhom. Rafael Salinas je posrnuo, ispruživši ruku kao da pokušava da uhvati samog sebe. Drugi takav zvuk, koji je usledio odmah za prvim, naterao je nekoliko ljudi da radozvalo pogledaju okolo, pitajući se šta je to. Salinas je pao, a iz vrata mu se probijao crveni mlaz.

Prvi čovek koji je izašao iz zgrade shvatio je da nešto nije u redu i obišao pola kruga, s rukom koja se već pojavljivala iz jakne hvatajući poluatomatski pištolj.

Pop.

Prvi muškarac, s crvenom mrljom koja mu se širila na grudima, zaneo se unazad ka vozaču. Oružje je ispalo iz njegove iznenada mlitave ruke i nastavilo da se prevrće po pločniku. Ljudi su shvatili da nešto nije u redu i nekoliko nasumičnih vrisaka zaparalo je vazduh, praćeno naletom pešaka koji su iznenada trčali ili navirali na pločnik. Starijeg čoveka sa štapom su odgurnuli i on se zaustavio iza zadnjeg branika Salinasovog automobila, pola na pločniku a pola na ulici, sa štapom nekoliko decimetara udaljenim od njegove ispružene ruke. Njegovo izborano lice imalo je uplašen izraz i pokušavao je da dopuzi do svog štapa, ali se samo ispružio na zemlji kada ga je snaga izdala.

- Tamo! Idemo! - Jedan od preostalih Salinasovih ljudi pokazao je niz ulicu gde je jedan mladić leteo kroz gomilu, pokušavajući da umakne što je dalje

mogao. Dvojica iz Salinasove pratnje krenula su u poteru. Svi su do tada već izvadili oružje, uperivši ga u jednu osobu pa zatim u drugu nimalo ne kontrolišući pokrete oružjem. Kružili su oko Rafaela Salinasa kao da su sada mogli da ga zaštite, uprkos onome što su njihove oči videle. Crveni mlaz iz Salinasovog grla se zaustavio; njegovo srce je zakucalo još samo nekoliko puta nakon što ga je prvi metak zaparao. Drugi pucanj, odbijen Salinasovim iznenadnim posrtnjem unapred, pogodio ga je u grlo.

Stari čovek je još jednom pokušao da se podigne na noge - Moj štap - ponavljao je slabim drhtavim glasom. - Moj štap.

- Evo ti tvoj jebeni štap - rekao je jedan od bandita, šutirajući ga ka njemu.
- Izlazi odatle, deda.

Stari čovek je uhvatio svoj štap, dok su mu ruke u rukavicama drhtale i sa teškoćom se uspravio na noge. Othramao je iza sledećeg parkiranog automobila i stajao tamo gledajući unaokolo kao da ne razume šta se dešava. - Šta se desilo?
- pitao je nekoliko puta. - Šta se desilo?

Niko nije obraćao pažnju na njega. Sirene su počele da bruje dok je njujorška policija pokušavala da se probije kroz saobraćaj. Stari čovek je prošao kroz gomilu i nastavio niz ulicu - nazad u pravcu iz koga je došao. Petnaest minuta kasnije, uniformisani policajac je našao oružje iz koga je pucano - pištolj s prigušivačem navijenim na cev kako leži na pločniku ispod automobila Rafaela Salinasa.

Sajmon je okrenuo broj Endinog mobilnog telefona. - Spakuj se - rekao je tiho. - Odlazimo.

- Odlazimo? Ali...

- Salinas je mrtav. Nemaš razloga da ostaneš. Sada se spakuj, jer moramo da budemo brzi.

Obamrla, zaklopila je telefon. Rafael je mrtav.

Nije bila glupa; nije trebalo da joj se crta. Užasnuta, shvatila je tačno šta je Sajmon uradio. Preneražena, skupila je sredstva za ličnu higijenu i ubacila ih u kofer; pošto se nije raspakovala, za spremanje joj je bilo neophodno samo nekoliko minuta.

Sajmon se pojavio na njenim vratima pola sata kasnije. Neodgonetljiv, miran izraz na njegovom licu sprečio ju je da postavi pitanja. Uzeo je njen kofer, a ona ga je pratila u tišini, pogleda sumornog poput njegovog.

Dva sata kasnije, poleteli su s malog privatnog uzletišta u Nju Džersiju, sa Sajmonom na pilotskom sedištu. Endi nikada ranije nije bila u malom avionu i nije joj se dopalo. Sedela je sleđena, a ruke su joj stezale ivicu sedišta kao da je mogla da zadrži avion u vazduhu držeći se čvrsto za njega. Kasno popodneвно sunce sijalo je poludesno od njenog prozora, govoreći joj da su se zaputili na jugozapad.

Kako je vreme prolazilo a nisu se srušili, nije više osećala užas koji je paralisao. Uspela je da kaže: - Kuda idemo?

- Meksiko. Što je dalje moguće.

Prihvatila je to gledajući u njegov skamenjen profil. Nije bio ljut na nju, ali se zatvorio, a ona je osećala da ne može dopreti do njega. - Nemam pasoš - rekla je konačno.

- Imaš - odgovorio je. - U mojoj torbi je.

Još jednom se spustila tišina, tišina koju nije mogla da prevaziđe čak i kada je morao da sleti da bi dosuo još goriva. Život kakav je poznavala bio je gotov, i mislila je da verovatno nikada više neće biti povratka. Sajmona bi tražili zbog ubistva, a ona mu ne bi dozvolila da oproba šansu u sudnici. Uradio je to za nju; ne bi mu dozvolila da išta više žrtvuje, ni minut slobode, bez obzira na sve.

Bez obzira na sve.

- Nećeš poverovati u ovo - rekao je tehničar, okrećući se u stolici. - Ta kamera je ugašena.

- Šta? - Džekson se okrenuo prema njemu u neverici. Mogao je skoro da oseti kako mu se diže kosa na glavi kada je bes jurnuo kroz njega. - Kažeš mi da jedno napajanje koje nam najviše treba, od svih kamera u gradu, ne radi, a niko to, jebote, nije *primetio*? Kako vi ljudi možete da ne primetite jebeni *prazan ekran*?

- Jer jebeni ekran nije prazan - uzvratio mu je tehničar ljutitim glasom, koji je odavao da je iznerviran. - Nemoj da se mešaš u moj posao, drugar. Okrenuo se nazad ka tastaturi i počeo besno da ukucava komande. - Evo, dođi ovamo i pogledaj sam. Gledaj. Pokazao je na ekran, na crno-bele slike bez zvuka koje su marširale s nepoznatom svrhom.

Džekson se naterao da obuzda nestrpljenje. Ukoliko bi naljutio ovog momka, ništa ne bi postigao, a ko god da je ubio Salinasa, mislio je, zaslužio je paradu. Ne bi da pretvori ovo u lični krstaški rat, ali morao je da obavi istragu. - Da li je to kamera?

- To je to.

- Izgleda mi kao da radi - rekao je Džekson, ali je suzbio sarkazam toliko da je bio jedva primetan.

- To je zato što ne obraćaš pažnju, specijalni agente. - Tehničar je bio dobar sa sarkazmom koliko i Džekson. - U redu, evo ga. Vidiš tog momka koji ispušta akten-tašnu? Zaustavio je sliku, premotao, pustio ponovo. Džekson je posmatrao gojaznog biznismena kako pokušava da istovremeno drži piće, jede hot-dog i nosi akten-tašnu, ne prestajući da korača. Kada je sve počelo da isklizava, zadržao je piće i hot-dog, a pustio da akten-tašna padne na njegova stopala i otklizava preko pločnika.

- Vidim ga. Šta s njim?

- Nastavi da gledaš. Ubrzaću ti.

Tehničar je pritisnuo tipku, a ljudi na ekranu su počeli da jure naokolo kao mravi. Otprilike deset sekundi kasnije, pritisnuo je drugu tipku i usporili su na normalnu brzinu. Još nekoliko sekundi i Džekson je posmatrao gojaznog biznismena kako ponovo žrtvuje svoju tašnu.

- Sranje - rekao je. - Sranje! To je prokleta petlja!

- Tačno, to je prokleta petlja. Neko je provalio u sistem i došao do napajanja, podesio ponavljanje i vratio ga ponovo nama. Ko god to bio mogu samo da kažem da je prokleta dobar.

- Hvala ti na pomoći - rekao je Koton tiho, uputivši Džeksonu neshvatljiv pogled. - Gospodine...?

- Džansen. Skot Džansen.

- Gospodine Džansene, javićemo vam se ponovo ako iskrсну još neka pitanja, ali mislim da za sada imate dovoljno svog uobičajenog posla.

Skoti Džansen je rekao: - U pravu ste - mrgodnim tonom i okrenuo se nazad svojoj tastaturi.

Džekson je izgledao zaprepašćen Kotonovim nedostatkom želje da nastavi niz aveniju, što je definitivno trebalo istražiti, ali je brzo prikrilo svoju reakciju. Dok su se ćutke vraćali do automobila, njegovu uznemirenost zamenio je zamišljen izraz lica.

Ono o čemu je razmišljao bilo je neuobičajeno - vrlo neuobičajeno. Rik Koton koga je poznavao bio je tip kao po knjizi, ispravniji od svakoga koga je poznavao. Nije imao dokaza, a ako bi izrekao svoju sumnju bilo kome, u Birou bi ga ismejali. Sve što je imao bili su instinkti, a oni su ga dozivali.

Ništa nije rekao, ne tada. Nastavio je da ćuti i kada su se vratili u zgradu FBI-ja, obavljajući sve očekivane radnje. Detalji su se okretali i okretali u njegovoj glavi, nijanse izraza koje je uhvatio, hronologija događaja. Sve se uklapalo. Ništa se nije moglo dokazati - dođavola, nije znao ni da li želi da išta dokazuje, niti da li bi nešto uradio i da je mogao - ali znao je šta se dogodilo, znao duboko u sebi.

A znao je i Koton.

Sačekao je do kraja dana. Koton je krenuo kući svojoj ženi, a Džekson je večerao u gradu, a zatim malo prošetao, upijajući svetlost i neprestano kretanje oko sebe. Iza ugla je uvek vrebalo nešto novo, zar ne - bilo je tako i s ljudima kao i s događajima. Više s ljudima, kada bolje razmisli.

Pošto je odlučio, izvadio je mobilni telefon iz džepa i ukucao broj. Kada je čuo da se Koton javio, Džekson je rekao: - On je to uradio, zar ne? Znao si da će uraditi to.

Koton je na trenutak ćutao, a onda veoma mirno upitao: - O čemu govoriš?

Džekson je prekinuo vezu, ne želeći da kaže više ništa. Još malo je šetao s rukama u džepovima. Noćni vazduh je svakog minuta postajao hladniji, ali mu je bilo potrebno da još malo prošeta.

Pre svega, trebalo je da odluči. Da li će nešto reći? Neposredan odgovor koji se začuo u njegovoj glavi bilo je čvrsto: „Dođavola, ne“. Nije bilo nijedne proklete stvari koju je mogao da dokaže, čak i da je bio sklon tome, a nije bio.

Tip koji je ubio Salinasa zasluživao je paradu, a ne istragu. Uradio je to da bi zaštitio ženu koju voli i, dođavola, bilo je nečeg plemenitog u tome, zar ne? Koton je odmah osetio nešto kada je njihov sastanak s Dreom bio prekinut i, sledivši čist instinkt, pokrenuo celu stvar natuknuvši da će FBI možda želeti da je iskoristi kao mamac. To je bilo čisto sranje. Džekson je prokleta dobro znao da to nikada neće biti moguće. Jedini način da izgrade slučaj, koristeći nju, ukazao bi se ako bi Salinas potpuno poludeo i ubio je - a tip s balkona je to znao. Voleo ju je, i ne bi je izlagao riziku, pa je uzeo stvari u svoje ruke.

Kako je Koton znao da je tip sposoban da uradi tako nešto? Plan je bio lukav, ali je njegovo izvršenje zahtevalo ne samo velika već titanijumska muda. Nisu znali ni kako se zove, niti bilo šta o njemu. Nisu imali otiske prstiju da ih prouče, ni analizu lica da pokušaju da ga povežu s mestom na kojem se desilo to sranje. Ali ga je Koton precizno procenio pri jednom kratkom, veoma kratkom susretu i za nekoliko sekundi usmerio to ljudsko oružje direktno u Salinasa.

U tom trenutku, Rik Koton je nastupio iznad svojih mogućnosti i sve što je Džekson mogao da uradi bilo je da mu u sebi čestita. - Samo napred - promrmljao je u noć.

Rik Koton je dobro spavao te noći. Uskoro će u penziju posle duge i stabilne karijere, ali ovaj jedini put otišao je preko svojih granica i osećao se dobro zbog toga. Otišao bi i dalje da bi sprečio istragu. Ono dvoje zaslužuju svoju šansu za sreću, a on će dati sve od sebe da se pobrine da je dobiju.

Ponekad je postojala razlika između zakona i pravde, a ponekad je pravda morala da istupi izvan zakona. Dokaz za to, mislio je neposredno pre nego što je zaspao, bio je da nije radio za Odeljenje zakona; radio je za Odeljenje pravde... a pravda je izvršena.

Poslednjih nekoliko dana je bilo ukaljano, kao da nisu znali kako da se ponašaju jedno prema drugom, a Endi je pretpostavljala da i nisu. Najednom nivou se njihova intimnost produbila; njihovo poznanstvo je bilo obeleženo dramom i strašću i dubokim bolom. Na svakodnevnijem nivou, još uvek je bilo mnogo toga što nisu znali jedno o drugom, a to će samo vreme moći da otkrije. Za sada, oprezno su hodali oko nečega što je njoj delovalo kao ogromni slon nasred sobe, ne govoreći o njemu niti priznajući da je tu, premda su oboje skretali s puta da bi ga izbegli.

Nije znala o čemu je razmišljao, šta je osećao. Ionako je bio povučen - kandidat za najboljeg skrivača emocija godine - a otkad su otišli iz Njujorka, još više se emotivno ogradio. Bolelo je da bude pored njega a da ne može da ga dodirne, ali ne biti s njim bolelo bi još više. Oh, mogla je da ga dodirne fizički, ali je mentalna barijera koju je podigao između njih podsećala na poslepodne u stanu u potkrovlju, kada je očajnički pokušavala da dopre do njega, a on je odgurnuo.

Sada ga je poznavala bolje, znala je da ne treba da ga se plaši - zapravo suprotno. Bez obzira na sve, ovaj čovek bi bez oklevanja postavio sebe između nje i opasnosti.

Posmatrajući ga jedno poslepodne, promatrajući kako se ramenom oslonio na dovratak i stajao tako zureći u more, nepokretan nekoliko dugih minuta, srce joj se steglo od bola zbog njega. Bio je tako sam, toliko voljan da preuzme sve rizike na sebe da bi je zaštitio, a ipak, kada ih je preuzeo, udaljio se od nje. Da li ju je krivio jer ga je prisilila da opet ubije nakon što se zakleo da neće?

Znala je kako bi se ona osećala da je neko prisilio da uradi nešto što bi je sprečilo da se vrati na ono savršeno mesto radosti i da ponovo vidi svog sina. Osećala bi gorčinu, osećala bi se usamljeno i kao da više nije bilo nikakve svrhe pokušavati. Da li se Sajmon sada borio s tim?

Zurila je u njegova leđa, pokušavajući da pročita njegovo raspoloženje, da stekne neki utisak o njemu, ali bio je zatvoren za nju kao i ona prema sebi. Bio je isuviše blizu, pretpostavljala je; nije mogla da stekne nikakav uvid u njegovu budućnost, kao što nije mogla ni u svoju.

Pošto je bio osvetljen otpozadi, nije razaznavala njegove crte, ali bio je okružen oreolom svetlosti zbog koje je njegova tanka bela košulja postala providna, dozvoljavajući joj da jasno vidi vitak, mišićav oblik njegovog tela. Zurila je u njega, osećajući kako joj se krv sjurila iz glave dok se nije zaljuljala na nogama, a svet oko nje je polako bledeo dok nije postojalo ništa sem njega i svetlosti.

Stajao je između nje i smrti još jednom, dok su je njegov bol i ljubav štitili, šaljući signal, možda, koji je prevagnuo u njenu korist. Volela je i bila je voljena. Njena ljubav prema njenom detetu najviše je doprinela odluci da joj dozvole da dobije još jednu priliku, ali osećala se i Sajmonova ljubav prema njoj.

Bili su povezani; ono što je ona radila uticalo je na njega, a ono što je on radio uticalo je na nju. Ako bi je neko pitao da li se zaljubila u njega onog poslepodneva kada su prvi put bili zajedno, rekla bi odlučno ne, ali je istina bila da je osetila njihovu povezanost još i pre toga i zbog toga ga se toliko plašila. Prepoznala ga je, nekako, na nekom molekularnom nivou koji je prkosio logici i znala je da bi je naterao da još jednom rizikuje da voli. Ali da nije, da li bi sada bila tu? Ili ne bi bilo dovoljno ljubavi kao protivteže emotivnoj pustoši kakva je postala?

Obrnuto, da li je i ona njega štitila kao što je on štitio nju, time što ga je volela? Voleo je i bio je voljen. Koliko bi to moglo da promeni njegov život? Ona bi rekla da je razlika već ogromna, ali ljubav je kao agresivna paprat, širi se i zauzima sve više i više prostora, gušeći travu. Zbog ljubavi, prestao je da pruža usluge plaćenog ubice. Zbog ljubavi, pokušavao je - a ona je osećala koliki je to ogroman napor bio za njega - da joj se otvori, da je pusti unutar gvozdene oklopa koji ga je odvajao od ostatka sveta. Bilo mu je udobnije samom, ali je zbog nje bio voljan da u velikoj meri istupi iz te zone, da živi ostatak života izložen i ranjiv.

Zbog nje, bio je voljan da ponovo ubije i izračunao je da mu se taj trošak isplati, sve dok je on bio taj koji ga plaća, a ne ona.

Mislila je da nije ispustila nikakav zvuk, ni udah ili jecaj. Znao je, naravno, da je u sobi iza njega, jer nije pokušavala da se prikrade, a kuća je ionako bila mala, toliko mala da je verovatno znao gde je bila svakog minuta. Međutim, toliko joj je bio prilagođen da se iznenada okrenuo, svaki mišić mu je bio napet, spreman da krene u akciju kada identifikuje izvor onoga što ju je uznemirilo. Video je da se klati, lica belog poput papira i došao do nje u nekoliko brzih koraka da bi obavio te snažne, zaštitničke ruke oko nje.

- Šta nije u redu? Da li si bolesna? - Još dok je govorio odigao je s poda, privijajući je na grudi. Sada između njih nije bilo nikakvog odstojanja, nikakve rezervisanosti u tim tamnim očima koje su mogle da izgledaju tako ledeno.

- Ne, dobro sam - rekla je obavijajući ruke oko njegovog vrata i držeći ga čvrsto, držeći ga blizu sebe, dve radnje koje bi mogle izgledati kao jedna, ali su se veoma razlikovale u nameri. - Volim te Sajmone Gudnajt, Sajmone Smit, Sajmone Džons, Sajmone Braun, Sajmone Džonson, koje god da je tvoje prezime, bez obzira na sve, volim te.

Njegove ruke su se stegle oko nje i videla je da nešto u njemu popušta, da je neki teret postao malo lakši. - Bez obzira na sve? Čak i ako je moje pravo prezime Klarens ili Homer ili Persi?

- Pa, onda bih možda morala ponovo da razmislim o tome - rekla je spremno, samo da bi ga zadirkivala i bila je nagrađena jednim njegovim osmehom.

- Kros - rekao je, tako lako da u deliću sekunde nije primetila značaj onoga što je rekao.

- Kros? To je to, stvarno? Istinski?

- Istinski.

Protljala je obraz o njegovo rame. - Hvala ti - rekla je, jer je poverenje ukazano ovim jednostavnim postupkom, time što joj je rekao svoje prezime, bilo ogromno. - Možeš da me spustiš. Dobro mi je.

- Izgledalo je kao da ćeš se onesvestiti.

- Ne. Znaš kako je kada te ponekad pogodi koliko voliš neku osobu, skoro previše da bi to zadržao u sebi? E, tako. - Pritisla je usne na donju stranu njegove vilice, uživajući u njegovom mirisu, osećajući hladnoću njegove kože ispod usana, ali uz životnu toplotu odmah ispod površine.

Pustio ju je da sklizne na stopala, ali je samo promenio položaj ruku na njoj i privukao je potpuno uz sebe dok je saginjao glavu da je poljubi. Propela se na vrhove prstiju da bi ga susrela na pola puta, obgrlivši mu vrat, milujući ga ispod kragne. Pritisnuo ju je njegov ud i vrela mešavina uzbuđenja i iščekivanja počela je da se komeša u njenom stomaku. Iako su spavali zajedno od kada su stigli tu, nije vodio ljubav s njom, a ona se nije osećala sposobnom da premosti udaljenost između njih i dopre do njega.

Međutim, sada se osećala sposobnom za to. Bio je tu, u njenom naručju. Skliznuvši rukama od njegovog vrata preko grudi i stomaka, otkopčala mu je farmerke, otvorila rajsferšlus i otkrila da ne nosi donji veš. Uzdahnuvši od uživanja, obavila je obe ruke oko njegovog penisa, izmamivši mu iz grla zvuk koji ju je naterao da zadrhti.

Krećući se brzo, još jednom ju je podigao u naručje, prekidajući njen stisak na svom penisu. - Krevet ili kauč? - pitao je.

- Krevet. - Oh, krevet. Bio joj je potreban prostor da bi mu radila sve što je želela.

Odneo je u malu spavaću sobu obasjanu suncem i bacio na veliki krevet koji je zauzimaao najveći deo prostora u njoj. Nasmejala se, pokušavajući da skinje farmerke dok je poskakivala. Skinuo je košulju i iskorlačio iz farmerki, pa je pažnju usmerio na to da njoj pomogne sa ostatkom odeće.

Ni ona nije imala mnogo odeće na sebi; bilo je pretopio za više slojeva odeće. Farmerke, donji veš i lagana bluza bili su sve što je mogla podneti. Skinuo joj je bluzu preko glave, a onda odmah prekrio dlanovima njene dojke. - Tako su lepe - promrmljao je, prevlačeći palčevima preko bradavica i terajući ih da porumene dok su se učvršćivale pod njegovim dodirima.

Zahvaljujući Sajmonu, svuda se osećala lepom, gledao ju je kao da bi da je poliže od glave do pete. Nikada se nije osećala lepom, čak i ako joj je ogledalo govorilo drugačije. Ponekad je izgledala kao devojka od milion dolara, ali unutra se osećala bezvredno. Ali kada je Sajmon dodirivao, kada je osećala nežnost s kojom je postupao s njom, kao da je bila nešto dragoceno bez nekog razloga, tada - *tada* - se osećala lepom.

Raširio joj je noge i prešao preko nje, smeštajući svoju težinu između njenih butina. Uzdahnula je od zadovoljstva. Prijala bi joj neka vrsta predigre, ali je uživala i u njegovoj žurbi i osećaju pritiska, rastezanja, dok je polako prodirao u njeno uglavnom nepripremljeno telo. Noge su joj podrhtavale oko njega, a onda se stegle dok joj se telo podizalo ka njegovom, a ona ga primala dublje.

Magija. Vođenje ljubavi s njim bilo je kao magija, od samog početka. Njeno telo se uzvinulo u odgovoru, u naslađivanju, u čistom zadovoljstvu od kog se topila, jer to je bila razlika - ne upražnjavati seks, ne jebati se, već voditi ljubav. Toliko je bila uvučena u celu igru da su se njeni zaštitni mehanizmi isključili i ona se samo prepustila.

Tako je bilo i sada dok je jurila od nepripremljenosti do orgazma, toliko brzo da je osećala kao da će se rastavili na delove da je on nije držao čvrsto uz sebe. Kada joj se mozak razbistrio a telo opustilo u krajnjem zadovoljstvu, vratila je uslugu, držeći ga neprekidno rukama i nogama dok se stezao i drhtao i gubio u zadovoljstvu.

Dremali su, a kada se Endi probudila, s nelagodnošću se setila da nisu koristili kondome. Većina muškaraca bi jednostavno bila srećna što ne mora da ih navlači, ali Sajmon nije spadao u tu vrstu muškaraca i pitala se da li se nadao da će možda imati decu. Srce joj se steglo, jer se neki bolovi nikada ne smanjuju, nikada ne nestaju.

- Ne mogu da imam decu - rekla je u tišinu i stavila ruku preko lica da ne bi morala da vidi njegovo ako bi ga zamračilo razočaranje.

- Ni ja - odgovorio je mirno.

Iznenadena, ležala je sleđena nekoliko sekundi, pitajući se da li ga je dobro čula. Kada je uspela da se pokrene, provirila je ispod ruke i opazila ga kako leži, posmatrajući je s nečim što je u njegovim očima nalikovalo olakšanju. - Šta?

- Izvršio sam vazektomiju pre nekoliko godina. Mislilo sam da moji geni nisu nešto što bi trebalo prenositi.

Verovatno je bio u pravu, mislila je i briznula u plač. Prokleti muškarci, mogli su je naterati da zaplače kada ništa drugo na svetu nije moglo. Ali nije li to nešto što bi on uradio, mirno analizirao situaciju, a onda preduzeo korake da zaštititi svet od svog potomstva, jer bi moglo da nosi čudnu kombinaciju koja ga je činila tako smrtonosnim, ali bez njegovog hladnokrvnog razmišljanja i obuzdavanja?

- Meni su morali da urade histerektomiju kada sam imala petnaest godina - rekla je štucajući i plačući i pričajući u isto vreme. Ustala je, otišla u kupatilo i uzela maramicu da izduva nos. Dok je bila tamo, pobrinula se i za drugo mesto kome je trebalo posvetiti pažnju, a onda pokvasila drugi peškirić i odnela ga njemu.

- Ni moji geni nisu za pohvalu - rekla je još uvek pomalo šmrčući. - Bilo je potrebno čudo da bi mi neko privukao pažnju, a ne možeš tako često računati na čuda.

- Jednom u životu, verovatno. - Uputio joj je uvrnut, lupeški osmeh. - Ja sam svoje već imao... s tobom.

Legla je ponovo pored njega, stavljajući glavu na njegovo rame i ruku na njegove grudi. Zahvaljujući snažnom, pravilnom kucanja njegovog srca, osećala

se bolje, sigurnije. Uvek bi se osećala bolje kada je on blizu, njihova povezanost ju je činila jačom; nadala se da je ona makar upola tako delovala na njega, jer ne bi bilo pošteno da ona izvuče svu korist i da on daje i daje, a da mu se ništa ne vraća.

-Ja ne očekujem mnogo - promrmljao je, gledajući u tavanicu dok joj je milovao kosu. - Na kraju. Ako je pokajanje pokušaj iskupljenja, onda to nije za mene. Ne verujem ni da će ikada biti. Sve što mogu da ponudim je... osveta, možda, i odmazda. Mogu da ponudim uzdržavanje - sem ukoliko ti nisi ugrožena, a onda sve pogodbe prestaju. Ali ne osećam kajanje. Nekim ljudima je potrebno ubijanje, a ja sam radio taj posao. Stoga... ovaj život s tobom je verovatno sve što imam, ali to je dovoljno, dušo. To je dovoljno.

Proklete suze ponovo su krenule i Endi mu se nasmešila kroz maglu dok se nagnjela da ga poljubi. Njegovo srce je snažno kucalo pod njenim prstima i ona je ispružila šaku preko tog životnog, ritmičnog talasa. - Nemoj da se isključuješ - posavetovala je. - Imam informacije iznutra i, na kraju, mislim da ćeš biti dobro.

To će biti dugačak put za oboje, mislila je, videvši iznenada mnogo godina kako se protežu pred njima. Osećala je samo vreme kako prolazi, nikakve određene događaje, već godine i godine i godine. Imali su vremena i imali su jedno drugo.

Beleška o autoru

Pravo ime američke spisateljice Linde Hauard jeste Linda S. Hauvington. Rođena je 1950. godine u Alabami. Autorka je bestselera - ljubavnih romana i trilera. Pre nego što je počela da piše, bila je strastveni čitalac i ljubitelj romana *Prohujalo s vihorom*. Posle dvadeset jedne godine zapisivanja priča iz sopstvenog zadovoljstva, objavila je roman, što je prošlo veoma uspešno. Trenutno živi u Gadsdenu u Alabami sa suprugom Gerijem F. Hauvingtonom i dva zlatna retrivera. Ima troje odraslih pastoraka i troje unučadi.